

การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะ
การฟังคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

วิทยานิพนธ์
ของ
ชฎารัตน์ เลิศพรประสพโชค

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มกราคม 2565

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะ
การฟังคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

วิทยานิพนธ์
ของ
ชฎารัตน์ เลิศพรประสพโชค

พหุบัณฑิต

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มกราคม 2565

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Learning Management According to Language Teaching for Communication that
Promotes Chinese Vocabulary Listening Skills of Secondary 2 (S2)

Chadarut Lertponprasopchok

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Curriculum and Instruction)

January 2022

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวชฎารัตน์ เลิศพร
ประสพโชค แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. จิระพร ชะโน)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อ. ดร. อภิราตี จันทร์แสง)

.....กรรมการ

(ผศ. ดร. วิชยา โยชิตะ)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. ทิพาพร สุจारी)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....
(รศ. ดร. พชรวิทย์ จันทร์ศิริสิริ)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

.....
(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2		
ผู้วิจัย	ชฎารัตน์ เลิศพรประสพโชค		
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. อภิราตี จันทรแสง		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2565

บทคัดย่อ

การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์อยู่ 3 ประการ คือ 1) เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม ตำบลบ้านไต้ อำเภอยะผิง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 27 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 5 แผน แต่ละแผนใช้เวลา 3 ชั่วโมง รวมเป็นเวลา 15 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนเป็นแบบปรนัย จำนวน 30 ข้อ ซึ่งใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 3) แบบทดสอบย่อยการฟังคำศัพท์ภาษาจีนแบบปรนัย จำนวน 20 ข้อ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

ผลการวิจัยพบว่า

1. การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 แผน ประสิทธิภาพเท่ากับ 76.52/79.87 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75

2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ซึ่งใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นแบบทดสอบชุดเดิม ด้านความเข้าใจ ด้านการจับใจความ ด้านการรู้ความหมาย และ

ด้านปฏิบัติตามคำสั่ง พบว่า อยู่ในระดับดี เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ประเมิน

3. ผลแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน มีความพอใจในระดับมาก ($\bar{x} = 4.34$) และ (S.D. = 0.55)

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้, การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร, ทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

TITLE	Learning Management According to Language Teaching for Communication that Promotes Chinese Vocabulary Listening Skills of Secondary 2 (S2)		
AUTHOR	Chadarut Lertponprasopchok		
ADVISORS	Apiradee Junsang , Ph.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Instruction
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2022

ABSTRACT

Learning management according to language teaching for communication that promotes Chinese vocabulary listening skills of Secondary 2 (S2), there are 3 objectives: 1) To develop a learning management plan according to the language teaching for communication that promotes effective Chinese listening skills according to the criteria 75/75. 2) To compare Chinese listening skills. from learning management according to language teaching for communication of Secondary 2 (S2) before and after school 3) to study the satisfaction of Secondary 2 (S2) after receiving the learning management according to the communication language teaching method that promotes listening skills in Chinese vocabulary The target audience is 27 students in Pracharat Wittaya Serm School, Ban Ton Sub district, Phra Yuen District, KhonKaen Province. Research Instrument include 1) Learning management according to language teaching for communication that promotes Chinese vocabulary listening skills of Secondary 2 (S2), Total of 5 plans, each plan lasts 3 hours, totaling 15 hours. Total of 5 plans, each plan lasts 3 hours, totaling 15 hours. 2) To compare the 30-item multiple-choice listening skills in Chinese, which were used in the test. Before and after school was the same set of tests. 3) The questionnaire on the satisfaction of students towards the learning management according to the language teaching for communication. That promotes listening skills in Chinese vocabulary

using a rating scale of 5 levels, 20 items.

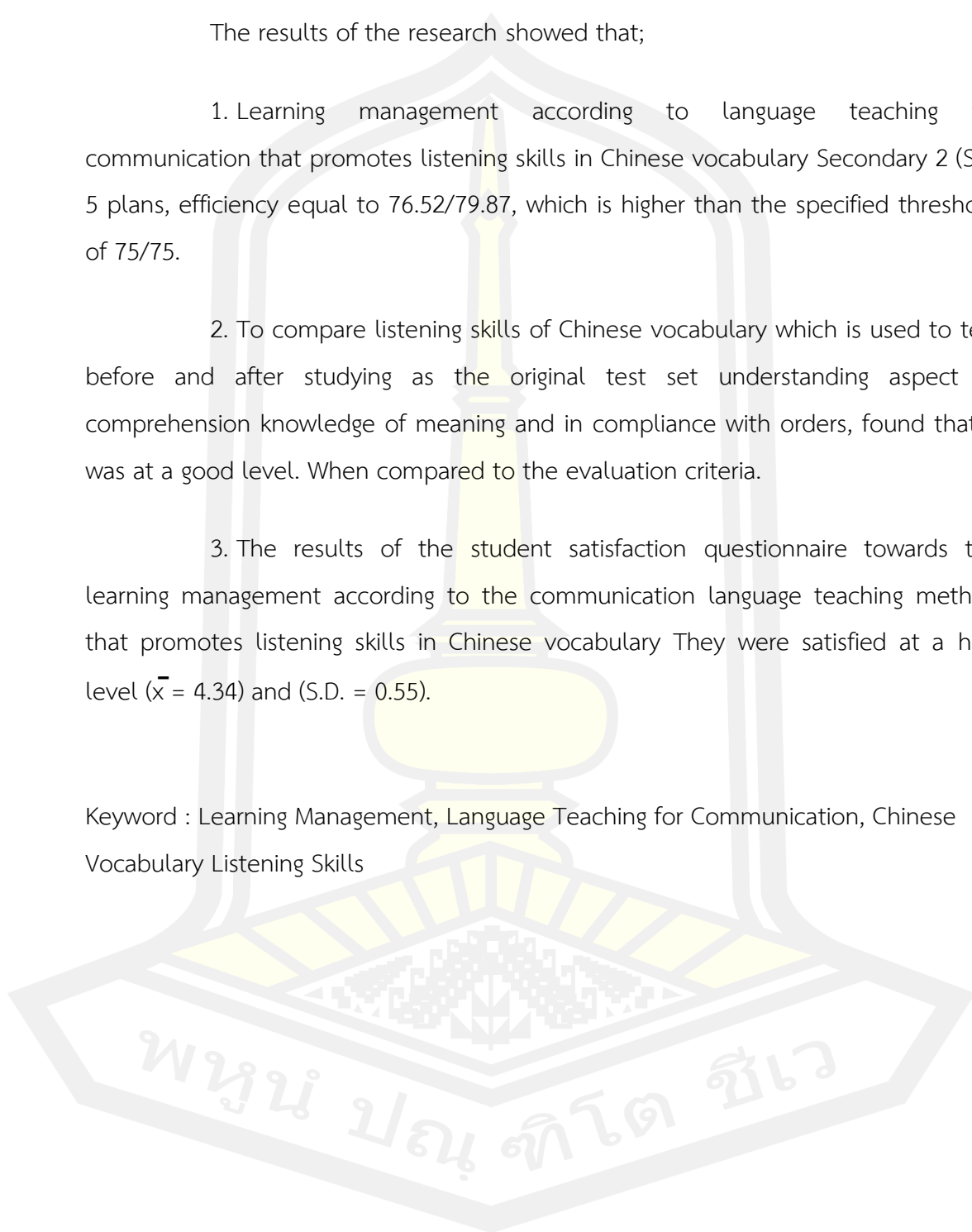
The results of the research showed that;

1. Learning management according to language teaching for communication that promotes listening skills in Chinese vocabulary Secondary 2 (S2), 5 plans, efficiency equal to 76.52/79.87, which is higher than the specified threshold of 75/75.

2. To compare listening skills of Chinese vocabulary which is used to test before and after studying as the original test set understanding aspect of comprehension knowledge of meaning and in compliance with orders, found that it was at a good level. When compared to the evaluation criteria.

3. The results of the student satisfaction questionnaire towards the learning management according to the communication language teaching method that promotes listening skills in Chinese vocabulary They were satisfied at a high level ($\bar{x} = 4.34$) and (S.D. = 0.55).

Keyword : Learning Management, Language Teaching for Communication, Chinese Vocabulary Listening Skills

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างยิ่งจาก อาจารย์ ดร.อภิราตี จันทรแสง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน ประธานกรรมการสอบ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิทยา โยชิตะ กรรมการสอบ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพาพร สุจारी ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่ได้ให้ความกรุณา ให้คำปรึกษา แนะนำทางด้านวิชาการ ตลอดจนถึงแนะแนวทางแก้ไขปัญหาลุ่ล่งตลอด ขอบกพร่องต่าง ๆ ในระหว่างดำเนินการวิจัย

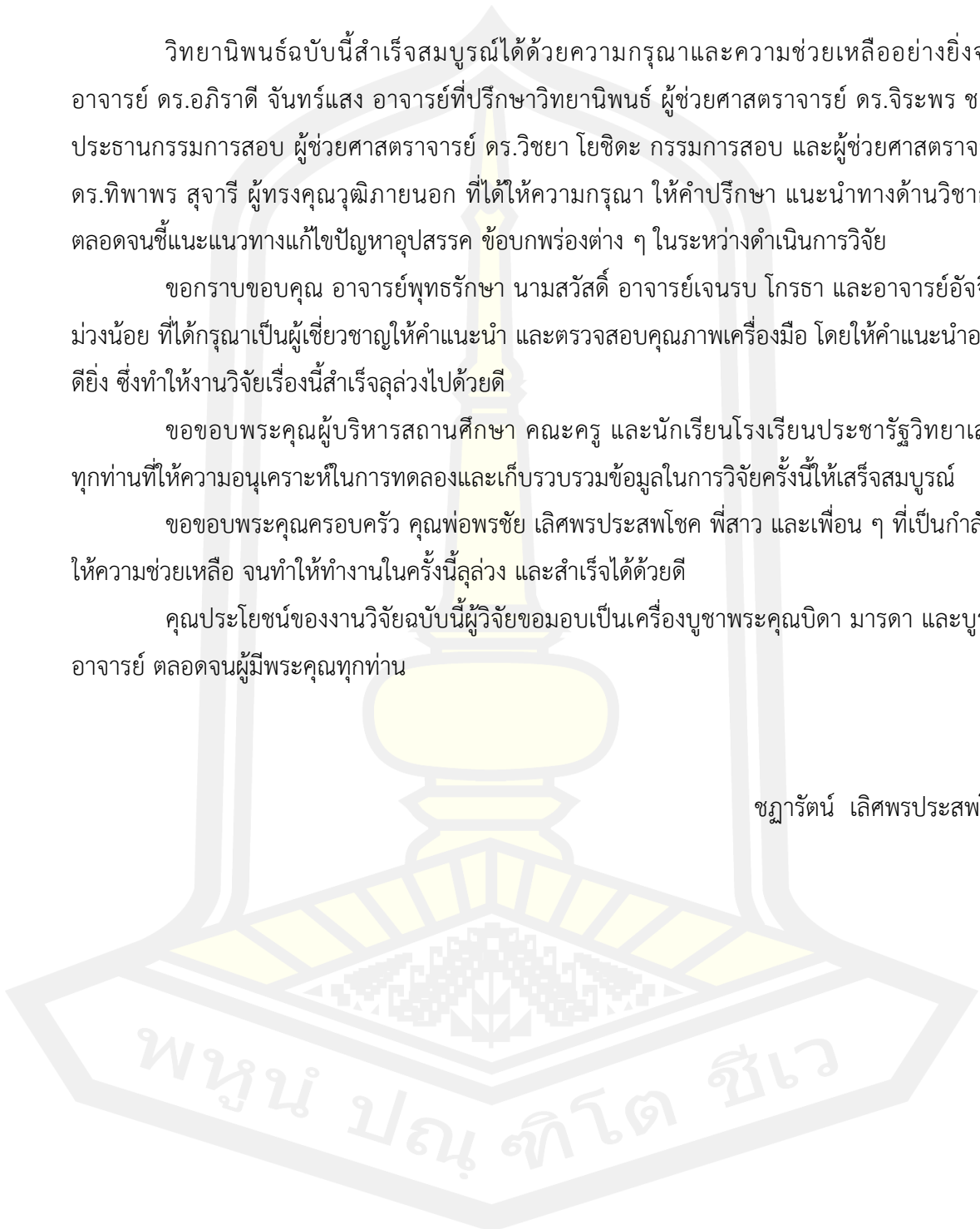
ขอกราบขอบคุณ อาจารย์พุทธรักษา นามสวัสดิ์ อาจารย์เจนรบ โกรธา และอาจารย์อัจจิมา ม่วงน้อย ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำ และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยให้คำแนะนำอย่าง ดียิ่ง ซึ่งทำให้งานวิจัยเรื่องนี้สำเร็จลุล่งไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณผู้บริหารสถานศึกษา คณะครู และนักเรียนโรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม ทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ให้เสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณครอบครัว คุณพ่อพรชัย เลิศพรประสพโชค พี่สาว และเพื่อน ๆ ที่เป็นกำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ จนทำให้ทำงานในครั้งนี้ลุล่ง และสำเร็จได้ด้วยดี

คุณประโยชน์ของงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา และบูรพา อาจารย์ ตลอดจนถึงผู้มีพระคุณทุกท่าน

ชฎารัตน์ เลิศพรประสพโชค

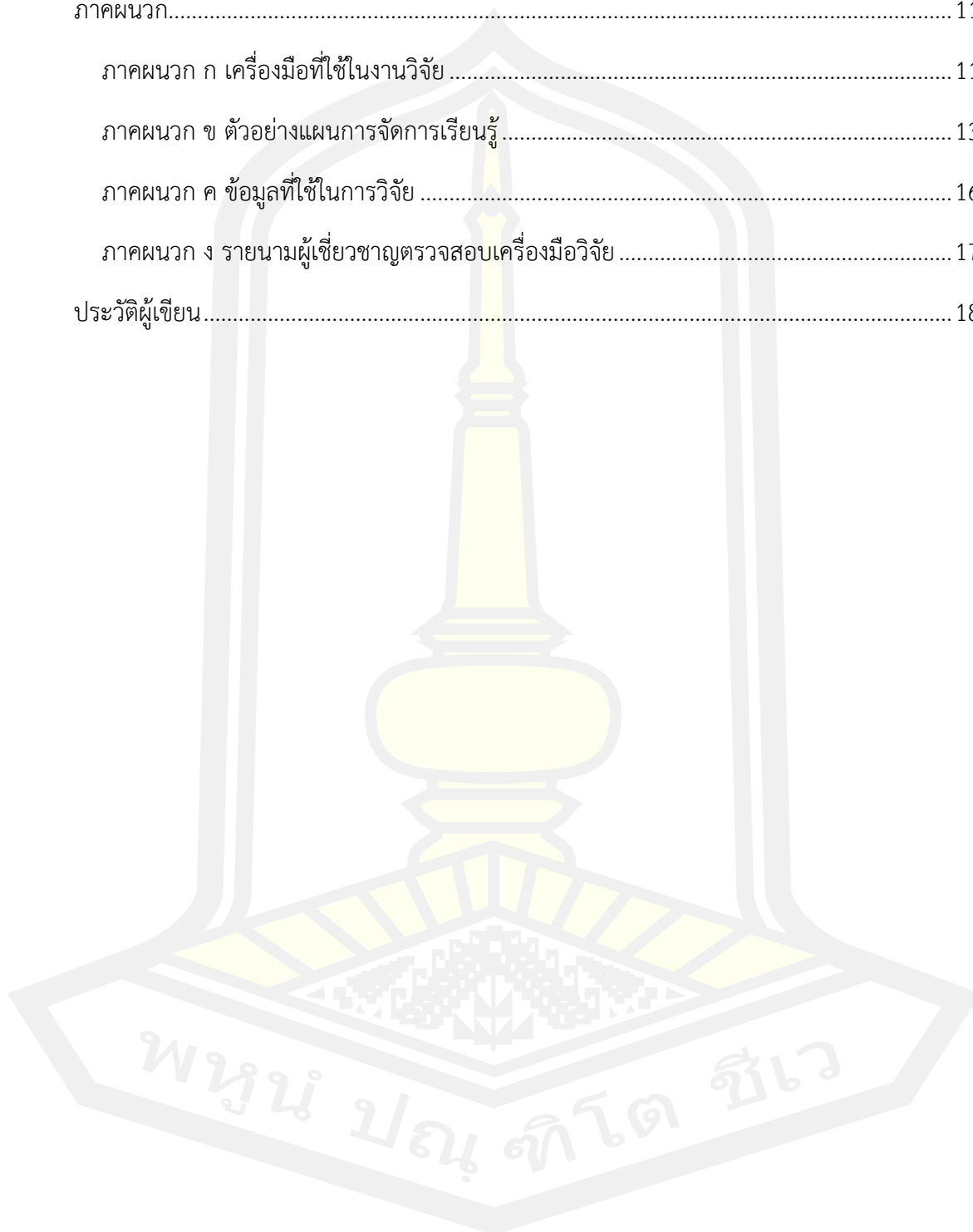

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญภาพประกอบ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	3
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
สมมติฐานของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน).....	9
หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม พุทธศักราช 2562	13
ความรู้เกี่ยวกับภาษา	16
เทคนิคช่วยจำ.....	21
ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom)	27

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)	29
การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนสำหรับเยาวชน YCT	39
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับความสามารถในการฟังภาษาจีน	44
การสอนคำศัพท์	56
ความพึงพอใจ	66
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	74
งานวิจัยในประเทศ	74
งานวิจัยต่างประเทศ	76
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	77
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	77
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	77
การสร้างและหาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	78
การเก็บรวบรวมข้อมูล	85
การวิเคราะห์ข้อมูล	86
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	87
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	88
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	88
ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	88
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	89
บทที่ 5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	95
ความมุ่งหมายของการวิจัย	95
สรุปผล	95
อภิปรายผล	96
ข้อเสนอแนะ	100

บรรณานุกรม.....	102
ภาคผนวก.....	111
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	112
ภาคผนวก ข ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้.....	139
ภาคผนวก ค ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	165
ภาคผนวก ง รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย	175
ประวัติผู้เขียน.....	180

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 โครงสร้างรายวิชา จ 22202 ภาษาจีนเพิ่มเติม.....	15
ตาราง 2 ตารางการเปรียบเทียบระดับความสามารถในระดับต่าง ๆ ของการสอบ YCT และ HSK..	40
ตาราง 3 การสอบข้อเขียน แบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ YCT ระดับ 1–ระดับ 4	43
ตาราง 4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเนื้อหา แผนการจัดการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้และ สาระการเรียนรู้.....	80
ตาราง 5 แบบแผนการวิจัย.....	85
ตาราง 6 แสดงผลประสิทธิภาพของกระบวนการตามเกณฑ์ 75 ตัวแรก E1	89
ตาราง 7 แสดงผลประสิทธิภาพของผลลัพธ์ตามเกณฑ์ 75 ตัวหลัง E2	90
ตาราง 8 แสดงผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อ การสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน	90
ตาราง 9 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนก่อน-หลังเรียน หลังจากที่ได้ จัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.....	91
ตาราง 10 แสดงผลการวิเคราะห์ทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหลังจากได้รับแผนการจัดการเรียนรู้ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.....	92
ตาราง 11 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนแบบประเมินทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนแต่ละด้านของชุด แบบทดสอบภาษาจีน	92
ตาราง 12 แสดงผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการ สอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน.....	93

สารบัญภาพประกอบ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	4
ภาพประกอบ 2 เปรียบเทียบผลคะแนนการทดสอบก่อน-หลังเรียนในทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน	91

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในยุคปัจจุบันเป็นสังคมข้อมูลสื่อสาร ความก้าวหน้า ความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติมและการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อให้สามารถพัฒนาประเทศไปสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ เข้าใจความแตกต่างทางการเมืองและวัฒนธรรมในฐานะที่เป็นพลเมืองโลกในยุคโลกาภิวัตน์ มีผลต่อการที่คนทุกคนจะต้องเรียนรู้นอกเหนือจากภาษาอังกฤษไว้แล้วเช่นกัน โดยเฉพาะภาษาในแถบอาเซียนอย่าง ภาษาไทย ภาษาลาว ภาษาพม่า และภาษาเขมรหรือแม้แต่ภาษาจีน โดยการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศภาษาที่ 2 จะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ถูกต้องเหมาะสม และความมั่นใจ มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษา การเรียนภาษาต่างประเทศไม่ใช่มีไว้เพื่อให้ฝึกเพื่อไปเรียนต่อต่างประเทศเท่านั้น แต่สามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันในยุคที่ประเทศไทยเป็นประเทศเปิดเป็นเสรีในเรื่องของการท่องเที่ยวและการส่งออก ภาษาที่ 2 คือความจำเป็นอย่างมากต่อการเรียนรู้อย่างมากที่สุด เช่น การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความคาดหวังว่าเมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ หรือศึกษาต่อในระดับสูง รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจ สามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไปสู่สังคมโลก ภาษาจีนจึงเป็นอีกภาษาหนึ่งที่มีบทบาทอย่างมาก ปฏิเสธไม่ได้ว่าการรู้ภาษาจีนย่อมมีประโยชน์อย่างยิ่ง คนที่สามารถใช้ภาษาจีนในการติดต่อสื่อสารได้คล่องแคล่วก็เท่ากับมีเครื่องมือชิ้นสำคัญที่จะนำไปสู่การสร้างความสัมพันธ์ การประกอบอาชีพ การขยายโอกาสทางธุรกิจ และการศึกษาหาความรู้ในวิทยาการแขนงต่าง ๆ (เชมณัฐ ทรัพย์เกษมชัย, 2557)

ในปัจจุบันการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันจะเน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารยิ่งภาษาที่ 2 คือ ภาษาจีน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีแนวทางการจัดการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามที่กำหนดไว้โดยยึดหลักว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตาม

ธรรมชาติและเต็มศักยภาพ ในปัจจุบันมีการปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น มีกระบวนการเรียนรู้ที่ฝึกให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาได้จริงในสภาพแวดล้อมต่าง ๆ จุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนภาษาจีน เพื่อให้มีความรู้และมีทักษะ ตลอดจนเพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน เพราะภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารของมนุษย์ในการรับความรู้ ความคิด และความรู้สึก โดยใช้วิธีฟังและพูด นอกจากนั้นมนุษย์จะใช้ภาษาการส่งหรือถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความรู้สึกของตนเองไปยังผู้อื่นด้วยวิธีเขียนและพูด (สวัสดี บันเทิงสุข, 2553) แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนที่จะสอดคล้องกับเป้าหมายของหลักสูตรที่เป็นที่แพร่หลายในการสอนภาษาจีนทุกระดับชั้น คือ การสอนภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนที่มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้ก่อเกิด 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์จริง โดยความสามารถพื้นฐานในการเรียนรู้ทุกด้านนั้นมีความเกี่ยวข้องกัน แต่หากจะมองปลื้ยอยนั้นของแต่ละด้านพบว่า คำศัพท์เป็นพื้นฐานของการสื่อสาร ถ้าหากผู้เรียนไม่สามารถจำความหมายของคำศัพท์จะไม่สามารถใช้คำศัพท์ในการสนทนาได้ ผู้เรียนใช้ความสามารถในการจำความหมายของส่วนประกอบในการเปล่งเสียง ดังนั้นการรู้ภาษาจะไม่เกิดขึ้นถ้าหากไม่เข้าใจคำศัพท์ การรู้คำศัพท์ได้จริงเกิดขึ้นได้เมื่อผู้สอนเสนอคำศัพท์อย่างมีความหมายในสถานการณ์สื่อสารที่แท้จริง (รูปทองกว้างสวัสดิ์, 2549) ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ การจำคำศัพท์ เป็นทักษะอันดับแรก ๆ ของการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร หากว่าเราสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ทักษะต่าง ๆ ย่อมได้รับการพัฒนาตาม

โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม ตำบลบ้านไต้ อำเภอยะยี่ จังหวัดขอนแก่น เป็นโรงเรียนที่มีสภาพบริบทเป็นโรงเรียนประจำตำบล ผู้เรียนมีสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้ภาษาจีน ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้โดยตรง จากสภาพปัญหาผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนได้ใช้ภาษาจีนสื่อสารในการเรียนการสอนในชั้นเรียนเท่านั้น ถึงแม้ทางโรงเรียนจะได้จัดส่งหนังสือเรียนรายวิชาเพิ่มเติมภาษาจีน “สัมผัสภาษาจีน” ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 แต่เนื้อหาของหนังสือนั้นมีความยาก ทั้งคำศัพท์ บทสนทนา หลักไวยากรณ์ โดยผู้เรียนฟังคำศัพท์ภาษาจีนไม่เข้าใจ ไม่สามารถจำคำศัพท์ หรือนำมาดัดแปลงมาเรียบเรียงเป็นประโยค ถึงแม้ผู้เรียนจะสามารถอ่านคำศัพท์ที่มีพินอินประกอบ แต่ไม่สามารถสื่อสารที่มีการผันเสียงวรรณยุกต์ หรือพูดสื่อสารเป็นประโยค ทำให้ต้องมีการสอนเสริมนอกเหนือจากอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งยากต่อการเรียนใน 1 คาบต่อสัปดาห์ โดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนน้อย ขาดการลงมือจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนขาดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน และด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ในรายวิชาภาษาจีนเพิ่มเติม (โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม, 2563) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 มีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 70 คน พบว่า นักเรียนมีเกรดเฉลี่ยน้อยกว่า 2.50 จำนวน 42 คน นอกจากนั้นยังพบว่ามีความแตกต่างระหว่างคะแนนเกณฑ์ (แบบทดสอบวัดระดับเยาวชน YCT)

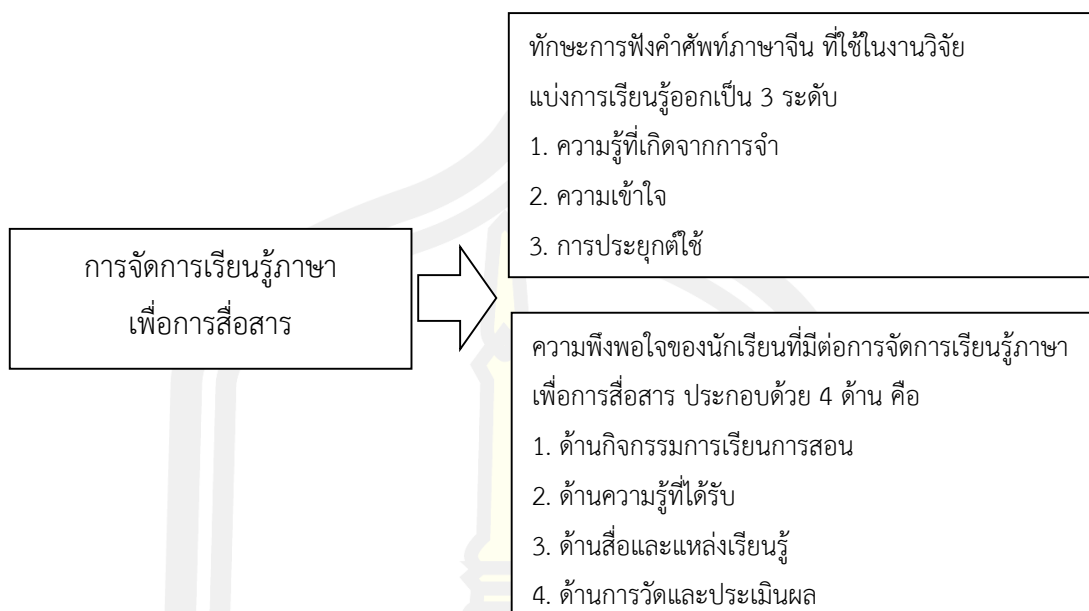
จากสภาพปัญหาข้างต้นผู้วิจัยมีความเห็นว่า การจัดการการสอนภาษาจีนนั้นมีความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่จะให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการเรียนภาษาจีนยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยได้เลือกการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching - CLT) เป็นรูปแบบการสอนที่มีวัตถุประสงค์สำคัญมุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนในการสื่อสารทำความเข้าใจระหว่างกัน โดยการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน มีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน ซึ่งเชื่อมโยงระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านภาษาไปใช้การสื่อสารได้ (ฐปทอง กว้างสวาสดี, 2549) ดังนั้นการจัดการเรียนรู้จึงเน้นการทำกิจกรรมเพื่อการฝึกฝนการใช้ภาษาให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด

จากแนวคิดดังกล่าว ทำให้ทราบว่าจัดการการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสามารถนำมาแก้ไขปัญหาคือข้อบกพร่อง และส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนให้เข้าใจคำศัพท์ภาษาจีนมากขึ้น โดยได้นำเนื้อหาจากหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มาใช้ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง โดยให้มีความเหมาะสมตรงกับความต้องการของผู้เรียน นอกจากนั้นยังเป็นการพัฒนาครูผู้สอนรายวิชาภาษาจีนให้รู้จักแสวงหาความรู้และพัฒนากิจกรรมการจัดการเรียนการสอนอยู่เสมอ เพื่อเป็นการเพิ่มพูนประสิทธิภาพทางการสอนต่อไป

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา ดังต่อไปนี้

พูน ปณ จิต ชีเว

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน จากการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีการเปรียบเทียบทดสอบทางสถิติ

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟัง คำศัพท์ภาษาจีนที่มีประสิทธิภาพ
2. ได้ทราบผลทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน จากการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ภาษาจีนต่อไป
3. ได้แนวทางสำหรับครูผู้สอน และผู้สนใจในการศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม อำเภอยะยี่ จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 70 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม จำนวน 27 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน
2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ กลุ่มคำศัพท์ในเนื้อหาวิชาภาษาจีน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง โดยมีเนื้อหาดังนี้

 1. เรื่องวันเดือนปี
 2. เรื่องเครื่องดื่ม
 3. เรื่องผลไม้
 4. เรื่องธรรมชาติ
 5. เรื่องเครื่องเขียน
3. ตัวแปร
 - 3.1 ตัวแปรต้น การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.2 ตัวแปรตาม ทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนและความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

4. ระยะเวลาในการทำวิจัย

ระหว่าง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 – ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching – CLT) หมายถึง การสอนภาษาจีนตามลำดับขั้น โดยออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Lead in) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพร้อม และอยากรู้อยากเรียนในบทใหม่ เนื้อหาจะเชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทนั้น ๆ เมื่อผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนมีความพร้อม เกิดความสนุกสนาน และสนใจแล้ว ก็เริ่มเรียนเนื้อหาต่อไป กิจกรรมที่กำหนดไว้ในขั้นนี้มีหลากหลาย เช่น เล่นเกม ปริศนาคำทาย คลิปวิดีโอ เพื่อทบทวนความรู้ที่เรียนมาแล้ว

1.2 ขั้นนำเสนอ (Presentation) ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน มีการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย กิจกรรมที่กำหนดไว้ประกอบด้วย การให้ฟังเนื้อหาใหม่ ให้ผู้เรียนฝึกพูดตาม ในขั้นนี้ผู้สอนเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้อง และเป็นแบบอย่างที่ถูกจ้องในการออกเสียง คือ Informant (ผู้ให้ความรู้) รูปแบบของภาษาจึงเน้นที่ความถูกต้อง (Accuracy) เป็นหลัก

1.3 ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นเสนอ โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว (Fluency) การฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ขั้นนี้เป็นโอกาสที่ผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนในการใช้ภาษา ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำหลังการฝึกหากทำระหว่างที่ผู้เรียนกำลังลองผิดลองถูกอยู่ ความมั่นใจที่จะใช้ภาษาให้คล่องแคล่วอาจลดลงได้ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกอย่างอิสระ (Learning by Doing)

1.4 ขั้นการใช้ภาษา (Production) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในการสนทนาต่าง ๆ ในรูปแบบกิจกรรมหลากหลาย เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว (Fluency) และเกิดความสนุกสนาน ในขั้นนี้เป็นขั้นที่เน้นผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม ผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน ถ้าผู้เรียนเกิดข้อผิดพลาด อย่าขัดจังหวะ ให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจกิจกรรมที่กำหนดไว้มีหลากหลาย เช่น การเล่นเกม การทำชิ้นงาน การฝึกสนทนาระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน หรือระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน การนำเสนอผลงาน

1.5 ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมง จุดประสงค์คือ เพื่อสรุปสิ่งที่ได้เรียนแล้ว กิจกรรมที่เสนอแนะ ทำแบบฝึกหัดเพื่อสรุปความรู้แบบทดสอบท้ายบท เพื่อทดสอบสิ่งที่เรียนมาแล้ว

2. คำศัพท์ภาษาจีน หมายถึง คะแนนความสามารถของนักเรียนที่เรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งสามารถวัดได้โดยใช้แบบทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบปรนัยเลือกตอบ จำนวน 30 ข้อ ซึ่งใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยประเมินระดับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน แบ่งการเรียนรู้ออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ 1. ความรู้ที่เกิดจากการจำ (Knowledge) 2. ความเข้าใจ (Comprehends) 3. การประยุกต์ใช้ (Application)

3. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เกณฑ์การยอมรับประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E1/E2) ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 75/75 ถือว่าเป็นคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

3.1 75 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ ได้จากค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนการวัดและประเมินผลระหว่างแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

3.2 75 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ จะได้ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนการทดสอบหลังแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

4. ทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน หมายถึง ความสามารถในการฟังคำศัพท์ โดยพิจารณาจากแบบทดสอบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของผู้เรียนเป็นรายบุคคลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังนี้
1) ความเข้าใจ 2) การจับใจความ 3) การรู้ความหมาย 4) ปฏิบัติตามคำสั่ง แล้วนำคะแนนที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์การประเมิน

5. ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน 2) ด้านความรู้ที่ได้รับ 3) ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้ 4) ด้านการวัดประเมินผล จำนวนทั้งหมด 20 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)
2. หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม พุทธศักราช 2562
3. ความรู้เกี่ยวกับภาษา
 - 3.1 ความหมายของภาษา
 - 3.2 ประเภทของภาษา
 - 3.3 จุดมุ่งหมายของการศึกษาภาษา
 - 3.4 ปัจจัยในการเรียนภาษาต่างประเทศ
 - 3.5 ประโยชน์ของการเรียนภาษาต่างประเทศ
 - 3.6 แนวทางในการสอนภาษาต่างประเทศ
4. เทคนิคช่วยจำ
 - 4.1 ประเภทของเทคนิคช่วยจำ
 - 4.2 การใช้เทคนิคช่วยจำ
5. ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom)
6. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)
 - 6.1 ความหมายของการสอนภาษาเพื่อสื่อสาร
 - 6.2 ลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 6.3 ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
7. การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนสำหรับเยาวชน YCT
 - 7.1 ความแตกต่างของ HSK และ YCT
 - 7.2 ระดับการสอบของ YCT
8. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับทักษะการฟังภาษาจีน
 - 8.1 ความหมายของการฟัง
 - 8.2 การทดสอบความเข้าใจในการฟังเพื่อการสื่อสาร

- 8.3 ความสำคัญของการฟัง
- 8.4 จุดมุ่งหมายของการฟัง
- 8.5 ความสามารถในการฟัง
- 8.6 การสอนทักษะการฟัง
- 8.7 การประเมินความสามารถในการฟัง
- 9. ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์
 - 9.1 ความหมายของคำศัพท์
 - 9.2 ประเภทของคำศัพท์
 - 9.3 จุดมุ่งหมายในการสอนคำศัพท์
 - 9.4 หลักการเลือกสอนคำศัพท์
- 10. ความพึงพอใจ
 - 10.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 10.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 10.3 การวัดความพึงพอใจ
 - 10.4 หลักการวัดความพึงพอใจ
- 11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 11.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 11.2 งานวิจัยต่างประเทศ

**หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)**

สาระที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ
และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.2	1. ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายง่าย ๆ ที่ฟังและอ่าน	- คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบาย เช่น การเล่นเกม การทำอาหารและเครื่องดื่ม การประดิษฐ์ การบอกทิศทาง ป้าย และสัญลักษณ์ต่าง ๆ หรือการใช้อุปกรณ์ - ตัวอย่าง - 请翻开书到第……页。 - 请大家跟着我做菜。 - 学生要多喝牛奶。 - 少放油。、不要太辣。 - 多放点儿辣椒。、不放味精。
	2. อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ และบทร้อยกรองสั้น ๆ ตามหลักการอ่าน	- หลักการอ่านออกเสียง - ข้อความ ข่าว ประกาศ และบทร้อยกรองสั้น ๆ - การใช้พจนานุกรม
	3. ระบุประโยคและข้อความหรือตอบคำถามให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่าน	- ประโยค หรือข้อความที่มีความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ สวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษา อาชีพ การเดินทาง ท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี คำศัพท์สะสม 750-900 คำ - สื่อที่ไม่ใช่ความเรียง เช่น สัญลักษณ์ เครื่องหมาย กราฟ แผนภูมิ ตาราง ภาพสัตว์ สิ่งของ บุคคล สถานที่ต่าง ๆ
	4. ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน พร้อมให้เหตุผลและยกตัวอย่างง่าย ๆ ประกอบ	- บทอ่าน บทสนทนา นิทาน เรื่องสั้น เรื่องเล่า - การจับใจความสำคัญ เช่น หัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน - คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม ใช่หรือไม่

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.2		♦ ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผล และการยกตัวอย่าง ตัวอย่าง 从…… 到…… A: 谁打球? B : A: 他做什么? B : A: 他去哪儿? B : A: 他什么时候回来? B : A: 他怎么去? B : A: 他为什么不来? B : A: 你觉得汉语难不难? B: 不难/很难

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.2	1. สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว และสถานการณ์ต่างๆ ใน ชีวิตประจำวัน	♦ ประโยคและสำนวนภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่าง บุคคล เช่น การทักทาย กล่าวลา ขอขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรกอย่างสุภาพ การเชิญชวน ♦ ประโยคหรือข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และ บุคคลใกล้ตัว การตอบรับ การแลกเปลี่ยนข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว และสถานการณ์ต่าง ๆ ใน ชีวิตประจำวัน ตัวอย่าง 打扰了、不好意思、十分…、…极了! 过奖了! 哪儿的话! 、你的汉语说得很好。

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.2	2. ใช้คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบาย ตามสถานการณ์	♦ คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบาย ตัวอย่าง 这个字不是这样发音。、 汉字要根据笔画来写。
	3. พูดและเขียนแสดงความ ต้องการ ขอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธ ในสถานการณ์ต่าง ๆ	♦ ประโยคและสำนวนภาษาที่ใช้ในการแสดงความ ต้องการ การขอและให้ความช่วยเหลือ การตอบรับ และปฏิเสธในสถานการณ์ต่างๆ ตัวอย่าง 要、需要、能、不能、一定、不一定 当然 A: 你要吃点儿什么? B: 我想要一碗面条, 不放味精。
	4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ ข้อมูล บรรยาย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน	♦ ประโยคและสำนวนภาษาที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล บรรยาย และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน ตัวอย่าง 在哪儿? 、做什么? 、怎么样? 、为什么?
	5. พูดและเขียนแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นของตนเอง เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม และประสบการณ์ พร้อมให้เหตุผลประกอบ	♦ ประโยคและสำนวนภาษาที่ใช้แสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และให้เหตุผล เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม และประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว เกี่ยวกับรสชาติ ความสวย น่าเกลียด ความดี ไม่ดี ตัวอย่าง 高兴、伤心、喜欢、爱、难过、快乐、开心 担心、紧张、辛苦、甜、酸、咸、辣、淡、苦

ชั้น	ตัวชี้วัดชั้นปี	สาระการเรียนรู้ภาษาจีน
ม.2		香、好吃、好喝、好看、难看、丑、可爱、酷 漂亮、帅、美、美丽、胖、瘦、高、矮、苗条 丰满、壮、好玩

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนพระราชรั้ววิทยาเสริม พุทธศักราช 2562

คำอธิบายรายวิชา

คำอธิบายรายวิชา จ22202 ภาษาจีนเพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เวลา 20 ชั่วโมง/ภาคเรียน จำนวน 0.5 หน่วยกิต

ศึกษาทักษะการปฏิบัติตามคำสั่งต่าง ๆ ระบบสัทอักษรตามระบบเสียงพินอิน การออกเสียงพยัญชนะ วรรณยุกต์ และประสมคำง่าย ๆ ตามหลักการออกเสียง ระบุภาพ หรือสัญลักษณ์ ตรงตามความหมายของคำ กลุ่มคำ และประโยค สื่อสารระหว่างบุคคล จากการฟัง หรือการอ่าน พูดโต้ตอบด้วยประโยคสั้น ๆ เขียนอักษรจีนตามหลักการเขียน วิธีและลำดับขั้นตอน การเขียนคำศัพท์ง่าย ๆ บอกความเหมือน หรือความแตกต่าง และข้อความของภาษาจีนกับภาษาไทย เข้าใจขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของจีนและไทย

โดยเลือกใช้ทักษะกระบวนการฟัง พูด อ่าน เขียน ทักษะการจำ คิดวิเคราะห์ และกระบวนการทำงานกลุ่ม/เดี่ยว และมีความสามารถในการตัดสินใจ วิเคราะห์หรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อที่เป็นความเรียงและไม่ใช่ในรูปแบบต่าง ๆ ที่ซับซ้อนขึ้น โดยการถ่ายโอนเป็น ถ้อยคำของตนเอง และนำไปใช้ได้อย่างมีวิจารณญาณ ร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ เพื่อให้เห็นคุณค่าของภาษาจีน และนำความรู้ที่ได้มาประยุกต์ในการพัฒนาตนเอง ครอบครัวยุคใหม่ และสังคมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง มีความซื่อสัตย์สุจริต และใฝ่การแสวงหาความรู้ ความบันเทิง การเข้าสู่สังคม โดยผ่านสื่อเทคโนโลยีหรือนวัตกรรม ใช้ภาษาสื่อสารเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล มีจิตใจเอื้อเฟื้อช่วยเหลือ และสามารถใชภาษาตามสถานการณ์ต่าง ๆ ภายในสถานศึกษาและชุมชนได้อย่างเหมาะสมกับมารยาทสังคม โดยยึดหลักรักความเป็นไทย และเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

เพื่อให้นักเรียนเป็นผู้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทย และมีจิตสาธารณะ

ผลการเรียนรู้

1. ปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ ของภาษาจีน
2. ระบุสัทอักษรตามระบบเสียงพินอินพยัญชนะวรรณยุกต์และผสมคำง่าย ๆ

ตามหลักการอ่าน

3. ระบุภาพ สัญลักษณ์ ตรงตามความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยคจากการฟังหรือ

อ่าน

4. พูดโต้ตอบประโยคสั้น ๆ เพื่อการศึกษาระหว่างบุคคล
5. เขียนอักษรจีนตามหลักการเขียน หลักไวยากรณ์ภาษาจีน
6. บอกความเหมือน หรือความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค และ

ข้อความของภาษาจีนกับภาษาไทย

7. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล โอกาส และ

สถานที่ตามมารยาท สังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

8. อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียม

ประเพณี ของเจ้าของภาษา

9. วิเคราะห์/อภิปราย ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ

และวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

10. ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุปและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ

กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ และนำเสนอด้วยการพูด และการเขียน

11. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

สถานศึกษา ชุมชนและสังคม

12. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/

ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ

13. เห็นประโยชน์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในการแสวงหาความรู้ การเข้าสู่

สังคมอาชีพ

14. ใช้ภาษาจีนในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข

15. ใช้ภาษาจีนในการจัดกิจกรรมค่ายทักษะภาษาจีน

รวมผลการเรียนรู้ 15 ข้อ

โครงสร้างรายวิชา

โครงสร้างรายวิชา จ22202 ภาษาจีนเพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 หน่วยการเรียนรู้ 5 หน่วย เวลา 20 ชั่วโมง

ตาราง 1 โครงสร้างรายวิชา จ 22202 ภาษาจีนเพิ่มเติม

หน่วยการเรียนรู้	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
1	วันเดือนปี - สามารถเขียนวัน/เดือน/ปี ของจีนได้ถูกหลักไวยากรณ์ - บอกความเหมือนและแตกต่างของการเขียนวันที่ ของไทยและของจีน	3
2	เรื่องเครื่องดื่ม - สามารถบอกคำศัพท์เครื่องดื่มที่พบบ่อยๆ - หลักไวยากรณ์การใช้ 喝 - พูดและสื่อสารแสดงความต้องการของตนเองได้	3
3	เรื่องผลไม้ - สามารถบอกชื่อผลไม้ xǐ huan bù xǐ huan - บอกความชอบไม่ชอบ 喜欢 / 不喜欢 háishì - โครงสร้างประโยค 还是 (หรือว่า)	3
4	เรื่องธรรมชาติ - การพูดคุยเรื่องสิ่งต่าง ๆ รอบตัว - รู้หลักไวยากรณ์การใช้ประโยคโครงสร้าง - บอกความแตกต่างของวัฒนธรรมจีน-ไทย	3
5	เรื่องเครื่องเขียน - สื่อความหมายแสดงความเป็นเจ้าของ 的 ^{d e} - รู้หลักไวยากรณ์	3
6	เรื่องวันนี้เธอเรียนอะไร - สามารถบอกวัน/เดือน/ปี - สามารถบอกชื่อรายวิชาแต่ละวิชา - รู้คำศัพท์ และรูปประโยค yǒ u méiyǒ u - เข้าใจหลักไวยากรณ์ 有 / 没有	3
สอบกลางภาค		1
สอบปลายภาค		1
รวม		20

จากตาราง 1 พบว่า โครงสร้างรายวิชาในการสอนมีทั้งหมด 6 หน่วยการเรียนรู้ 20 ชั่วโมง หน่วยที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1-5 ได้แก่ 1) เรื่องวันเดือนปี 2) เรื่องเครื่องดื่ม 3) เรื่องผลไม้ 4) เรื่องธรรมชาติ และ 5) เรื่องเครื่องเขียน รวมจำนวน 5 เรื่อง 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมเป็น 15 ชั่วโมง

ความรู้เกี่ยวกับภาษา

มนุษย์เป็นสัตว์สังคม จำเป็นต้องมีการสื่อสารระหว่างกัน เพื่อต้องการถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด และให้ความเข้าใจความต้องการซึ่งกันและกัน จึงจำเป็นต้องอาศัย “ภาษา” ซึ่งถือว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารและการอยู่ร่วมกันในสังคม (นพเก้า ณ พัทลุง, 2548) ซึ่งมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับภาษาดังนี้

1. ความหมายของภาษา

กาญจนา นาคสกุล (2542) ได้จำแนกความหมายของภาษาในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. ภาษา หมายถึง สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่มนุษย์ใช้เพื่อสื่อสารกัน ภาษาในความหมายจึงกินความกว้างขวางและคำขยายได้มากมาย
2. ภาษา หมายถึง ระบบสัญลักษณ์ที่กลุ่มคนหนึ่งใช้ในการติดต่อสื่อสารกัน ในสังคม ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ในการกำหนดนั้น เช่น กำหนดตามเขตการปกครองของผู้ใช้ภาษาเป็นภาษาไทย ภาษาจีน ภาษาลาว ภาษาอังกฤษ เป็นต้น
3. ภาษา หมายถึง ภาษาย่อย ซึ่งมีลักษณะเปลี่ยนแปลงไปจากภาษาใด ภาษาหนึ่งตามข้อกำหนดต่าง ๆ เช่น ถิ่นที่อยู่ หน้าที่ และจุดมุ่งหมายของการใช้ภาษา ลักษณะและฐานทางสังคมของผู้ใช้ภาษา มีอาชีพ เพศ อายุ เป็นต้น ภาษาอาจกำหนดตามหน้าที่และจุดมุ่งหมายของการใช้ภาษา เช่น ภาษาราชการ ภาษาพูด ภาษาเขียน ภาษาแพทย์ ภาษาโหร ภาษาแสดง เป็นต้น

จากการที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ภาษา หมายถึง เสียงพูด ท่าทาง หรือสัญลักษณ์ที่มีระเบียบและมีความหมาย ซึ่งมนุษย์ใช้ในการสื่อความคิด ความรู้สึกของตนเองแก่ผู้อื่นให้ได้รับรู้

2. ประเภทของภาษา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2545) ได้จำแนกภาษาเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ภาษาแม่ (Mother Tongue) ภาษาแรกที่เด็กเรียนตั้งแต่วัยแรกเกิด ในกรณีที่พ่อแม่ใช้ภาษาไม่เหมือนกัน เด็กจะมีภาษาแม่ 2 ภาษา หรือเรียกว่าทวิภาษา (Bilingualism)

ในกรณีเช่นนี้ได้จะวิธีการเรียนและพัฒนาในภาษาทั้ง 2 คล้ายกัน ตามพัฒนาการทางสรีระและสมองตามลำดับอายุ

2. ภาษาที่ 2 (Second Language) หมายถึง ภาษาที่ใช้ในชุมชนที่เด็กเติบโต อันแตกต่างจากภาษาแม่ที่พ่อแม่ใช้ เช่น ภาษาอังกฤษในสิงคโปร์ (ภาษาแม่อาจจะเป็นภาษามลายูหรือภาษาจีน) หรือภาษาไทยในจังหวัดสุรินทร์ ศรีสะเกษ บุรีรัมย์ บุรีรัมย์ (ภาษาแม่ คือ ภาษาเขมรหรือส่วย) การเรียนภาษาไทยของครอบครัวคนจีนที่พูดภาษาจีนในครอบครัว การเรียนภาษาไทยของเด็กไทยเชื้อสายมาเลย์ ภาษาที่สอนมักจะเริ่มเรียนเมื่อเด็กอายุประมาณ 5-7 ขวบไปแล้ว เมื่อเข้าสู่ระบบโรงเรียนการเรียนภาษาที่สอนจะค่อนข้างคล้ายกับการเรียนภาษาแม่และภาษาในโรงเรียนก็คือ ภาษาที่สองนั่นเอง ในกรณีนี้เด็กจะได้ใช้ภาษาที่สอนตลอดเวลา เนื่องจากชุมชนดังกล่าวใช้ภาษาที่สองเป็นภาษาราชการ การเรียนภาษาที่สองมีองค์ประกอบ คือ ภาษาแม่ของเด็ก เป็นคนละภาษากับภาษาที่ใช้เป็นประจำชาติ เด็กมีความสามารถในการใช้ภาษาแม่มากกว่าที่ใช้ประจำชาติในวัยก่อนเข้าเรียน และเมื่อเข้าเรียนได้เดิมนั้น หากไม่มีการจัดการเรียนการสอนแยกออกจากหากจะไม่สามารถเข้าใจการเรียนการสอนที่ใช้ภาษาประจำชาติในการสื่อสาร

3. ภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) หมายถึง ภาษาที่เด็กเรียน โดยใช้ภาษาแม่หรือภาษาที่สอนเป็นเครื่องมือสื่อสารในระบบที่มีการเรียนการสอน มักจะสอนในชั้นมัธยมศึกษา เมื่อเด็กกำลังเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นหรือก่อนหน้าในชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โอกาสในการใช้ภาษาที่เรียนในห้องเรียนจะมีน้อย เช่น กรณีการเรียนภาษาจีนในประเทศไทย

ดังนั้นอาจจะสรุปได้ว่า ภาษาสามารถจำแนกได้ 3 ประเภท คือ ภาษาแม่ ภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศ ภาษาแม่คือภาษาที่เด็กได้เรียนรู้ตั้งแต่แรกเกิดจากพ่อแม่ ภาษาที่สองคือ ภาษาที่เด็กได้จากสังคมหรือชุมชนที่เด็กเติบโตแตกต่างภาษาแม่ และ ภาษาต่างประเทศ คือภาษาที่เด็กได้เรียนรู้จากโรงเรียนโดยใช้ภาษาแม่ หรือภาษาที่สองในการเรียนรู้

3. จุดมุ่งหมายของการศึกษาภาษา

กาญจนา นาคสกุล (2541) ได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาทั้ง 3 ประเภทข้างต้นว่า ในปัจจุบันการศึกษามีหลายแบบ แล้วแต่ว่าผู้ศึกษาจะมีจุดมุ่งหมายอย่างไรในการศึกษานั้น ๆ โดยทั่ว ๆ ไปเมื่อพูดถึงการศึกษาภาษาจะนึกถึงแนวทางการศึกษาภาษาแบบใดแบบหนึ่ง ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ศึกษาภาษาเพื่อให้ความสามารถในการใช้นั้นได้ เช่น การที่เด็กเรียนรู้ภาษาแม่เพื่อจะได้สามารถสื่อสารกับแม่และผู้อื่นในสังคมของตนเองได้ หรือการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพื่อจะสามารถติดต่อกับชาวต่างประเทศได้ เป็นการศึกษาเพื่อให้รู้ และเกิดทักษะที่จะฟังและพูดภาษาที่ต้องการเรียนนั้น ๆ ได้ และอาจเพิ่มทักษะการอ่านและเขียนสัญลักษณ์ คือ ตัวหนังสือที่ใช้เขียนภาษานั้นด้วยในเวลาต่อมา

2. ศึกษาเพื่อรู้จักภาษา เป็นการศึกษาเพื่อเข้าใจธรรมชาติ ลักษณะ โครงสร้างของภาษา ที่อยู่ในระบบสัญลักษณ์ ซึ่งมีมนุษย์กำหนดขึ้นมาใช้ โดยมีความหมายแทนสิ่งของกิจกรรม ประสบการณ์ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ ฯลฯ ที่มนุษย์รู้จักและต้องการสื่อให้ผู้อื่นรับรู้

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการศึกษาภาษานั้นมีอยู่หลายประเภท ซึ่งขึ้นอยู่กับความต้องการการศึกษาภาษานั้น ๆ ว่าต้องการศึกษาเกี่ยวกับอะไร โครงสร้าง ธรรมชาติของภาษานั้นๆ

4. ปัจจัยในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ปัจจัยที่ส่งผลให้คนไทยจำเป็นต้องมีความชำนาญ ในภาษาต่างประเทศยิ่งขึ้น (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ , 2546) ได้แก่

1. ปัจจัยด้านการเชื่อมโยงเป็นเครือข่าย เนื่องจากประเทศต่าง ๆ ในโลกเชื่อมโยงถึงกันด้วยเครือข่ายในด้านการค้า การเงิน การลงทุนในระดับภูมิภาคจนถึงระดับโลก สภาพการเชื่อมโยงทางการเมือง การศึกษา ความรู้แนวคิด ค่านิยม และพฤติกรรม ปฏิสัมพันธ์ระหว่างต่างวัฒนธรรมต่างภาษา จะมีมากขึ้น การที่คนไทยมีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษากลางที่ในประเทศต่าง ๆ นิยมใช้จะช่วยให้การติดต่อสื่อสาร การสร้างความร่วมมือและการเจรจาต่อรองเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ปัจจัยด้านข้อมูลข่าวสารสนเทศ ความเจริญของเทคโนโลยีสารสนเทศ ส่งผลให้การแพร่กระจายของวัฒนธรรมต่าง ๆ ในโลก เกิดขึ้นอย่างง่ายดาย รวดเร็ว ข้อมูลข่าวสารที่มากมายอาจมีทั้งข้อมูลที่มีประโยชน์และเป็นข้อมูลที่ไม่มีความจำเป็นซึ่งอาจส่งผลทางลบ ทักษะภาษาต่างประเทศจะช่วยให้คนไทยเลือกรับข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์และตรงความต้องการ โดยเฉพาะข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ตำรา วารสาร หนังสือพิมพ์ต่างประเทศ เป็นต้น

3. สังคมที่มีความรู้เป็นฐาน ความต้องการในการสร้าง พัฒนา และการถ่ายโอนองค์ความรู้จึงมีความสำคัญ ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ จะช่วยให้คนไทยในอนาคตเข้าถึงแหล่งการเรียนรู้ข้อมูลทั่วโลกได้โดยสะดวก ไม่จำเป็นต้องผ่านขั้นตอนการแปล ซึ่งอาจเกิดขึ้นขั้นตอนการผิดพลาด อีกทั้งไม่ทันกับเวลาและความต้องการทันที่

4. ปัจจัยด้านการแข่งขันทางเศรษฐกิจ การธุรกิจที่เชื่อมโยงกับต่างประเทศ ทำให้ภาษาต่างประเทศมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสารและเจรจาต่อรองทางการค้า นอกจากนั้น ในอนาคตสภาพคมนาคมที่สะดวกรวดเร็วและมีราคาถูกลง มีการอพยพย้ายถิ่นฐานของชาวต่างชาติเข้ามาในไทย ซึ่งสิ่งเหล่านี้คนไทยจำเป็นต้องสามารถสื่อสารภาษาต่างประเทศได้ ผู้ที่มีทักษะทางภาษาต่างประเทศเป็นอย่างดีจะเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานในอนาคต และโดยเฉพาะภาคธุรกิจบริการของไทย เช่น การท่องเที่ยว การโรงแรม ที่มีผู้ใช้บริการส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ ย่อมต้องการคนที่มีความรู้ทางภาษาต่างประเทศที่ดี

ดังนั้นสามารถสรุปข้อความได้ว่า ในอนาคตคนไทยมีความจำเป็นต้องการเรียนรู้ทักษะภาษาต่างประเทศ เพื่อช่วยการติดต่อสื่อสาร การสร้างความร่วมมือ การเจรจาต่อรอง การสร้างความสัมพันธ์ รวมทั้งวัฒนธรรมที่แตกต่างระหว่างประเทศ

5. ประโยชน์ของการเรียนภาษาต่างประเทศ

จุดมุ่งหมายการเรียนภาษาต่างประเทศ ประการหนึ่งก็คือการที่สามารถใช้ภาษานั้นในการสื่อสาร ติดต่อ ให้เกิดกระบวนการทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน พร้อมทั้งยังช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างชนชาติไทยกับชนชาติอื่น ๆ เพราะมีความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างของเชื้อชาติ มีความเข้าใจ และความภูมิใจในวัฒนธรรม สามารถถ่ายทอดเอกลักษณ์ความเป็นไทยสู่สังคมโลกและการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศยังพัฒนาเจตคติของความเป็นสากล ทำให้ผู้เรียนเปิดรับความคิด และความเข้าใจเป็นสากล นอกจากนั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศยังเป็นพื้นฐานในการเตรียมตัวสำหรับโลกที่กำลังจะเปลี่ยนแปลง เป็นการพัฒนาความสามารถในการค้นพบสิ่งที่ท้าทาย (Fuchsen, 1989) โดยเฉพาะภาษาจีน ในยุคที่ประเทศจีนกำลังก้าวขึ้นมามีอิทธิพลระดับโลกมากขึ้นเรื่อย ๆ ส่งผลให้ภาษาจีนเองก็ค่อย ๆ เริ่มจะกลายเป็นภาษาที่มีความสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ การเรียนภาษาจีนไม่ใช่เรื่องใหม่ของบ้านเราอีกต่อไปเพราะทุกวันนี้ภาษาจีนได้กระจายไปทั่วโลก

ดังนั้นสามารถสรุปข้อความได้ว่า ประโยชน์ของภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาจีน จะช่วยให้สามารถสร้างอนาคตที่ดีได้ง่ายมากขึ้นกว่าเดิม อย่างน้อย ๆ ที่สุดนี้คือความสามารถพิเศษซึ่งสามารถช่วยให้ก้าวหน้าในชีวิตไปตลอดจนสามารถเลือกเปลี่ยนอาชีพตามต้องการได้ เช่น เป็นไกด์ทัวร์ เป็นอาจารย์สอนภาษาจีน ทำงานด้านการบิน การนำเข้าส่งออกสินค้าจากประเทศจีน และยังมีอื่น ๆ อีกมากมายที่เราจะได้ประโยชน์จากภาษาจีน เพราะฉะนั้นการเรียนภาษาจีนจึงเป็นสิ่งที่ไม่ควรมองข้ามเป็นอันขาด

6. แนวทางในการสอนภาษาต่างประเทศ

การเรียนการสอนภาษา เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนซึ่งต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับครูผู้สอน ตลอดจนกระบวนการการเรียนการสอน ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนทฤษฎีและวิธีการต่าง ๆ มากมาย ทฤษฎีและวิธีเหล่านี้ ได้แก่ การศึกษาถึงความต่อเนื่องตามลำดับเนื้อหาหน้าที่ของภาษา ความหลากหลายของภาษา วัฒนธรรม และการวิเคราะห์ ปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อกันในการกำหนดแนวทางในการเรียนการสอนภาษา ครูผู้สอนจึงควรจัดระเบียบความคิดเกี่ยวกับแนวคิดและวิธีสอนของตนให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อน (กรมวิชาการ, 2545)

การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนนั้นไม่มีสูตรสำเร็จตายตัว เป็นหน้าที่ของผู้สอนซึ่งต้องประยุกต์ใช้แนวคิดต่าง ๆ ไปใช้ให้เหมาะสมกับความต้องการ จุดมุ่งหมาย ความสนใจ และวัยของผู้เรียน รวมทั้งสอดคล้องกับบริบทของท้องถิ่น เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะบรรลุตามเป้าหมายของการจัดการศึกษา

วิธีการสอนภาษาต่างประเทศ

แนวทางการสอนภาษาต่างประเทศมีหลายวิธี ซึ่งแตกต่างกันตามความเชื่อของแต่ละบุคคล ส่งผลให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดประเมินผลของแต่ละวิธีก็มีลักษณะแตกต่างกันด้วย ลำดับต่อไปผู้วิจัยขอเสนอตัวอย่างของวิธีการสอนภาษาต่างประเทศที่นิยมใช้กันอยู่ รายละเอียดดังนี้

1. วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar–Translation Method)

วิธีการสอนนี้เริ่มต้น ค.ศ. 1466 ในสมัยกรีกและลาติน เป็นวิธีเน้นในเรื่องการจดจำกฎไวยากรณ์ และคำศัพท์ การประยุกต์วิธีนี้ไปใช้โดยตรงคือ การแปลวรรณคดี ตำรา โดยเน้นให้ผู้เรียนมีความซาบซึ้งในวรรณคดีภาษานั้น ๆ กิจกรรมที่ใช้ เช่น การตั้งคำถามจากการอ่าน การแปลวรรณคดีจากภาษาหนึ่งไปอีกภาษาหนึ่ง ไม่เน้นกฎทางภาษาศาสตร์ บทบาทของผู้เรียน คือจดจำและปฏิบัติตาม (Brown, 2001)

2. วิธีการแบบตรง (Direct Method) วิธีการแบบตรงเป็นวิธีที่พัฒนามาโดย

Wilhelm Viator นักการศึกษาชาวเยอรมัน ซึ่งเริ่มต้นใน ค.ศ. 1800 วิธีนี้เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ในการพูดและการฟัง เป็นวิธีที่ดัดแปลงจากการแบบไวยากรณ์และแปล วิธีการสอนแบบตรงจะพยายามบูรณาการใช้ภาษาในการเรียนการสอน การสอนเริ่มต้นด้วยบทสนทนา การสอนวิธีนี้จะไม่ใช่ภาษาแม่ ไม่มีการแปลและไม่มีการวิเคราะห์โครงสร้างทางไวยากรณ์ แบบฝึกหัดมักจะเป็นชุดของคำถามตามบทสนทนา และวัฒนธรรม ถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษา (Brown, 2001)

3. วิธีสอนแบบฟัง–พูด (Audio–Lingual Method) วิธีการสอนพื้นฐานของ

จิตวิทยาพฤติกรรมนิยม ซึ่งเชื่อว่ารูปแบบทางภาษาศาสตร์ของผู้เรียนที่ถูกต้องได้มาโดยฝึกพูดรูปแบบประโยคซ้ำ ๆ จนกว่าจะสร้างรูปแบบภาษาแบบอื่น ๆ ได้ บทบาทของผู้สอนคือการออกแบบการฝึกพูด และบทบาทของผู้เรียน คือการจดจำและเรียนรู้ ซึ่งต้องฝึกสนทนาซ้ำ ๆ โดยไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้ ทักษะเรียงลำดับจากการฟัง พูด อ่านและเขียน การสอนโดยเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนที่จะประสบความสำเร็จจะได้รับการเสริมแรง และผู้สอนต้องดูแลผู้เรียนอย่างดี เพื่อป้องกันการความผิดพลาดในการใช้ภาษา (Mora, 2005)

4. การสอนแบบเงียบ (The Silent Way) เป็นวิธีการสอนที่ผู้สอนเป็นคนจัด

สถานการณ์ในชั้นเรียนในขณะที่ผู้เรียนสนทนาและปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันโดยใช้ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ความผิดพลาดของผู้เรียนถือว่าเป็นเรื่องปกติในการเรียนรู้ ความเงียบของครูผู้สอนช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในการเริ่มต้นการเรียนรู้ บทบาทของผู้สอน คือผู้ช่วยเหลือและเชี่ยวชาญ ส่วนบทบาทของผู้เรียน คือการยึดตัวเองเป็นสำคัญ (Bowen, 2005)

5. การสอนตามแนวธรรมชาติ (Natural Approach) เป็นการสอนตามแนวธรรมชาติที่พัฒนาโดย Tracy Tracy และ Stephen Krashen เป็นแนวคิดที่เชื่อว่าภาษาเป็นกลุ่มของข้อมูลหรือข่าวสารที่สามารถเข้าใจได้ บทบาทของผู้สอน คือสร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติและบทบาทของผู้เรียน คือการตอบสนองตามธรรมชาติ แนวคิดนี้เหมาะกับผู้เรียนในระดับเริ่มต้นสำหรับเทคนิคหรือวิธีการที่ใช้ เช่น วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งเชื่อว่าการเข้าใจการฟังควรพัฒนาก่อนสนทนา การสอนแบบนี้ผสมผสานระหว่างข้อมูลและทักษะโดยใช้ ระบบเคลื่อนไหวของร่างกาย ให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาพูดก่อนพัฒนาทักษะการพูดสิ่งสำคัญคือโครงสร้างหลัก ถ้ายิงหรือการสื่อสารข้อมูล ผู้เรียนไม่โดนบังคับให้พูด ขึ้นอยู่กับความพร้อมตามธรรมชาติของผู้เรียนแต่ละคน และเริ่มพูดเมื่อผู้เรียนรู้สึกสบายใจและมีความมั่นใจในการเข้าใจและสร้างการพูดเอง

6. การสอนตามแนวการสื่อสาร การสอนแนวนี้มีความเชื่อว่าภาษาคือการสื่อสาร จุดมุ่งหมายของการสอนตามแนวสอนนี้คือการสร้างบริบทจริงสำหรับการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียน เน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาและความสามารถในการแสดงความคิด ความรู้สึก เจตคติและความต้องการ การตั้งคำถาม กิจกรรมการแก้ปัญหา และการแลกเปลี่ยนข้อมูลส่วนบุคคลเป็นหลัก เบื้องต้นของการสื่อสาร โดยผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมการสื่อสารโดยใช้วัสดุของจริง ซึ่งเป็นการฝึกฝนในสิ่งที่มีความหมายแก่ผู้เรียน บทบาทของผู้สอน คือการสร้างสถานการณ์จริงในชั้นเรียนและบทบาทของผู้เรียนหรือการร่วมทำกิจกรรม

จากข้อมูลดังกล่าว การสอนภาษาจีน หรือภาษาต่างประเทศนั้นไม่มีวิธีอยู่มากมายหลากหลายวิธี วิธีการสอนนั้นไม่มีวิธีที่ดีที่สุด หน้าที่ของครูผู้สอนคือศึกษาหาวิธีที่เหมาะสม เข้าใจและดัดแปลงให้เหมาะสมกับเนื้อหา และความต้องการของเด็ก เพื่อให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จ บรรลุเป้าหมายของการจัดการศึกษา ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำการสอนตามแนวการสื่อสารมาปรับใช้ในการทำวิจัย

เทคนิคช่วยจำ

ประเภทของเทคนิคช่วยจำ

Thompson (2006) ได้นำเสนอวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ไว้ว่าเป็นเทคนิคต่าง ๆ ที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้สามารถจำคำศัพท์ใหม่ได้จะช่วยให้นึกถึงหรือค้นคืน (Retrieve) คำศัพท์ที่เรียนผ่านแล้ว โดยอาศัยความคิดต่อเนื่องที่ผ่านทางการพูดหรือการเห็น (Verbal and Visual Clues) ผู้เรียนจำเป็นต้องทดลองใช้หลาย ๆ เทคนิค เพื่อที่จะรู้ว่าเทคนิคใดเหมาะสมกับตนเองมากที่สุด นั่นคือช่วยให้จำคำศัพท์ได้ดีที่สุด ซึ่งเทคนิคการช่วยจำมีดังนี้

1. เทคนิคด้านภาษาศาสตร์ (Linguistic Mnemonics) ประกอบไปด้วย

2 เทคนิคย่อย ๆ ดังนี้

1.1 เทคนิคตะขอเกี่ยว (The Peg Method) วิธีนี้เป็นการช่วยจำโดยเชื่อมคำที่ไม่สัมพันธ์กันเข้าด้วยกันเป็นกลุ่มเพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น เหมือนตะขอเกี่ยวหรือหมุดยึดกลุ่มคำรวมกัน

1.2 เทคนิคคำสำคัญ (The Keyword Method) เทคนิคนี้ใช้เสียงผสมผสานกับจินตนาการ โดยการเชื่อมโยงภาษาที่ 1 กับภาษาที่ 2 ที่มีเสียงคล้าย ๆ กัน หรืออาจจะใช้จินตนาการเชื่อมโยงระหว่างภาษาที่ 1 กับภาษาที่ 2 ยกตัวอย่างเช่น ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 เมื่อเรียนภาษาเยอรมันเป็นภาษาที่ 2 คำเยอรมัน Ei (อาย) หมายถึง Egg (เอ็ก) ในภาษาอังกฤษ ผู้เรียนเชื่อมโยงคำที่มีเสียงเหมือนกันในภาษาอังกฤษ คือ คำว่า Eye เมื่อออกเสียง Ei ในภาษาเยอรมัน ผู้เรียนจะเชื่อมโยง 2 เสียง คือ Egg และ Eye ตัวอย่างอีกกรณีหนึ่งเมื่อผู้เรียนเรียนภาษาสเปน คำว่า Pan หมายถึง Bread ในภาษาอังกฤษ ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ โดยการจินตนาการว่ามีขนมปังอยู่ในกระทะ “A Loaf of Bread in a pan”

2. เทคนิคด้านมิติ (Spatial Mnemonics) ประกอบไปด้วย 3 เทคนิคย่อย ๆ ดังนี้

2.1 เทคนิคตำแหน่ง (The Loci Method) เทคนิคนี้เป็นเทคนิคเก่าแก่ เป็นเทคนิคการจำคำศัพท์ โดยการจินตนาการกับสถานที่คุ้นเคย เช่น อยู่ในห้องแล้วจินตนาการว่าวางสิ่งของตามตำแหน่งต่าง ๆ ในห้อง ตามตำแหน่ง 1, 2, 3 ไปเรื่อย ๆ หลังจากนั้นก็จินตนาการว่าได้เดินไปรอบ ๆ แล้วพยายามจำว่าสิ่งของต่าง ๆ นั้นวางตรงไหน

2.2 เทคนิคจัดกลุ่มตามมิติ (Spatial Grouping) ผู้เรียนจัดกลุ่มคำต่าง ๆ ลงในแผ่นกระดาษแต่ละหน้า ในลักษณะต่าง ๆ เช่น รวมกลุ่มคำเป็นรูปสามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม และแถว เป็นต้น

2.3 เทคนิคนิ้วมือ (The Finger Method) เป็นเทคนิคการจำที่เชื่อมโยงสิ่งของหรือคำศัพท์กับนิ้วมือ

3. เทคนิคด้านการดู (Visual Mnemonics) ประกอบไปด้วย 2 เทคนิคย่อย ดังนี้

3.1 เทคนิคการใช้ภาพ (Pictures) ผู้เรียนจับคู่ภาพกับคำศัพท์ใหม่ จากการทำวิจัยพบว่า เทคนิคมีประสิทธิภาพมากที่สุดเพราะเป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ได้ดีที่สุด

3.2 การสร้างมโนภาพหรือจินตนาการ (Visualization) เทคนิคนี้แทนที่จะใช้รูปภาพที่เป็นของจริงผู้เรียนจะใช้จินตนาการคำศัพท์ที่ต้องการจะจำ เทคนิคการสอนต่าง ๆ จึงมีแนวความคิดจากเทคนิคทางด้านร่างกาย เช่น วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response) ที่คิดค้นโดยแอชเชอร์ (Asher) และการสอนแบบเงียบ (Silent Way) ที่คิดค้นโดยแก็ตเต็กโน (Gettegno) เป็นต้น

ทศนา แชนณี (2545) ได้กล่าวถึงประเภทของเทคนิคช่วยจำ มี 6 ประการ ดังนี้

1. การตระหนักรู้ (Awareness)
2. การเชื่อมโยง (Association)
3. ระบบการเชื่อมโยง (Link System) คือ ระบบในการเชื่อมความคิดหลายความคิดเข้าด้วยกัน
4. การเชื่อมโยงที่น่าขบขัน (Ridiculous Association)
5. ระบบการใช้คำทดแทน
6. การใช้คำสำคัญ (Key Word)

Keeley (1999) ได้สรุปเกี่ยวกับประเภทของเทคนิคช่วยจำมี 7 ประเภท ดังนี้

1. เทคนิคการย่อคำ (Acronyms) คือ การย่อคำจากพยัญชนะตัวแรก
2. เทคนิคโคลงกระทู้ (Acrostics) คือ การสร้างประโยคจากตัวอักษรตัวแรกของคำแต่ละคำ
3. การใช้คำสัมผัสในบทกวี (Rhyme-Keys) คือ การจำคำสำคัญ โดยการเชื่อมโยงกับตัวเลข เช่น one-bun, two-to, three-free, four-door, five-hive
4. วิธีโลโซ (Loci Method) คือ การสร้างภาพแทนหัวข้อที่ต้องการเตือนโดยเฉพาะสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในห้องที่เราคุ้นเคย
5. เทคนิคการใช้คำสำคัญ (Keyword Method) คือ การเลือกคำภาษาต่างประเทศที่ต้องการจำหรือแปล แล้วออกเสียงหรืออ่านโดนจินตนาการให้เข้ากับภาษาของเรา
6. เทคนิคการนึกชื่อ (Image-Name Technique) คือ การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างชื่อและบุคลิกภาพหรือลักษณะของบุคคล
7. เทคนิคลูกโซ่ (Chaining) คือ การสร้างเรื่องราวจากคำหรือนึกถึงเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป

The Access Center (2000) ได้สรุปเกี่ยวกับประเภทของเทคนิคช่วยจำไว้ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. เทคนิคการจำคำสำคัญ (Key Word) เป็นการเชื่อมคำกับข้อมูล ซึ่งเข้ารหัสเรียบร้อยแล้ว ครูสอนคำศัพท์ใหม่โดยใช้คำสำคัญ ออกเสียงคำโดยใช้รูปภาพและการวาดภาพต่อจากนั้นครูสร้างภาพเชื่อมโยงกับคำและนิยาม การจำคำสำคัญจะเกิดขึ้นเมื่อได้เรียนรู้ข้อมูลใหม่ ๆ เช่น การนิยามคำศัพท์ใหม่ ครูจะถามนักเรียนถึงความหมายของคำเดิม นักเรียนก็จะตอบคำสำคัญได้ดี เช่น Car แปลว่า รถยนต์ แต่ Carline หมายความว่าแม่มด ครูสอนให้นักเรียนนึกภาพแม่มดนั่งรถ เป็นต้น เมื่อถามนักเรียนถึงคำว่า Carline นักเรียนจะมีวิธีการ 4 ขั้นตอน คือ

1.1 กลับไปคิดคำสำคัญ

1.2 นึกถึงภาพ

1.3 จำสิ่งที่เกิดขึ้นในรูปภาพ

1.4 จำคำนิยาม

2. เทคนิคหมุด (Peg Word Strategies) คือ การใช้เสียงสัมผัสในบทกวีออกมาเป็นตัวเลขหรือคำสั้น คำสัมผัสหรือ Peg Word จะเป็นภาพที่เชื่อมโยงกับทฤษฎีหรือเหตุการณ์ซึ่งช่วยให้นักเรียนเชื่อมต่อเหตุการณ์กับตัวเลขในคำคล้องจอง เทคนิคหมุดมีประโยชน์ในการจำคำสั่งและลำดับข้อมูล เช่น One-bun, Two-shoe, Three-tree เป็นต้น

3. เทคนิคตัวอักษร (Letter Strategies) คือ เทคนิคการใช้พยัญชนะตัวแรก (Acronym) และโคลงกระทู้ (Acrostics) รวมกัน คำย่อ พยัญชนะตัวแรก (Acronym) จะเป็นข้อมูลพื้นฐาน เช่น Home H = Huron, O = Ontario, M = Michigan ส่วนโคลงกระทู้ (Acrostics) คือ การจำตัวอักษรตัวแรกของข้อมูล เช่น My very education mother just served us nine pizza. M = Mercury, V = Venus, E = Earth, M = Mar, J = Jupiter, U = Uranus, N = Neptune, P = Pluto

Ebbinghaus (1972) ได้สรุปเกี่ยวกับประเภทของเทคนิคช่วยจำซึ่งแบ่งออกเป็น 6 เทคนิค ดังนี้

1. เทคนิคคำย่อ (Acronym) คือ เทคนิคการย่อพยัญชนะตัวแรกของคำ เทคนิคนี้จะช่วยในการจำคำที่เรียงกัน การย่อคำใช้ได้หลายสาขาวิชา เช่น NBA ย่อมาจาก National Basketball Association
2. เทคนิคประโยคหรือโคลงกระทู้ (Sentence/Acrostics) มีลักษณะคล้ายกับ Acronym คือ จำตัวอักษรและสร้างประโยคต่อไป
3. เทคนิคการจำคำสัมผัส หรือเพลง (Rhymes & Songs) คือ เทคนิคที่ช่วยในการจำโดยใช้จังหวะ การทำซ้ำ ใช้ทำนองเพลง และเสียงสัมผัสในบทกวี การใช้ทำนองเพลงจำตัวอักษร เช่น หลายคนเรียนรู้การจำตัวอักษรจากเพลง Twinkle Little Star จำสูตรสี่เหลี่ยมโดยใช้เพลงที่สนุกสนาน จังหวะและเพลงทำให้เกิดจินตนาการในการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้เกิดการจำระยะยาวได้
4. เทคนิคโลไซ (Loci Method) เป็นเทคนิคในการจำสุนทรพจน์ การบรรยาย การจำภาพ การเชื่อมโยงเนื้อหา
5. เทคนิคการแบ่งกลุ่ม (Chunk) เทคนิคนี้จะช่วยในการจำตัวเลข แม้เราจะจำสิ่งต่าง ๆ ได้ดี แต่ก็สามารถลืมได้ในเวลาอันรวดเร็ว เช่น ปกติคนเราจะจำสิ่งของได้ 7 สิ่ง ถ้าให้ทำสิ่งของ 5-9 สิ่งในเวลาเดียวกัน เช่น จำหมายเลข 64831996 เราสามารถแบ่งตัวเลขออกเป็นคู่ได้ดังนี้ 64 83 19 96 เพื่อความสะดวกต่อการจำ

6. ฝึกให้เกิดความชำนาญ (Practice Make Perfect) เราจะไม่สามารถจำได้ถ้าไม่มีการฝึกปฏิบัติซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ เช่น เกม I'm on a picnic and I'm bring เพิ่มสิ่งของที่ของหลากหลายเข้าไป ถ้าพูดซ้ำจะถูกตัดออกจากการแข่งขัน เราสามารถจดจำคำศัพท์ได้มากมายเมื่อจำสิ่งของได้มากขึ้น เมื่อจำสิ่งของได้ 5 สิ่งโดยไม่ดู ต่อไปก็เพิ่มเป็น 6, 7 ตามลำดับ ถ้ายาวเกินไปก็แบ่งให้น้อยลง เราจะประหลาดใจว่าสามารถจดจำหรือเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างง่ายดายในเวลาอันรวดเร็ว สามสิ่งที่เป็นพื้นฐานของเทคนิคช่วยจำ คือ การจินตนาการ การเชื่อมโยง และการจัดวางตำแหน่ง การจินตนาการช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ การเชื่อมโยงนำไปสู่การจำที่มีประสิทธิภาพและยังจินตนาการมากเท่าใดก็ยิ่งมองเห็นสถานการณ์ จำและระลึกได้มากขึ้น

การใช้เทคนิคช่วยจำ

ทศนา แคมมณี (2545) ได้ให้ข้อเสนอแนะการใช้เทคนิคช่วยจำ มีดังนี้

ขั้นที่ 1 การสังเกตหรือศึกษาสาระอย่างตั้งใจ

ขั้นที่ 2 การสร้างความเชื่อมโยง

ขั้นที่ 3 การใช้จินตนาการเพื่อให้จดจำสาระได้ดีขึ้น

ขั้นที่ 4 การใช้เทคนิคต่าง ๆ ทบทวนความรู้และเนื้อหาสาระต่าง ๆ จนกระทั่งจดจำ

สก๊อต เทอร์เบอร์รี (2546) ได้สรุปการใช้เทคนิควิธีช่วยจำเกี่ยวกับการใช้บัตรคำ (Word Card) ไว้ว่า เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมาก เพราะผู้เรียนทุกคนสามารถถูกฝึกให้เตรียมและใช้ชุดบัตรคำได้ เทคนิคการใช้บัตรคำมีขั้นตอนต่อไปนี้

1. ผู้เรียนเขียนคำหนึ่งคำที่จะเรียนบนด้านหนึ่งของกระดาษแข็งขนาดเล็ก และเขียนคำแปลเป็นภาษาแม่บนอีกด้านหนึ่งของกระดาษ
2. บัตรคำเต็มชุดสำหรับใช้แต่ละครั้งควรมีประมาณ 20-50 บัตร ขึ้นอยู่กับความยากง่ายของคำด้วย
3. คำเหล่านั้นไม่จำเป็นต้องอยู่ในชุดคำศัพท์ (Lexical Set) เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงผลกระทบจากความสับสนอันเกิดจากคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกันที่เรียนพร้อม ๆ กัน
4. ผู้เรียนทดสอบตนเองเกี่ยวกับคำศัพท์เหล่านั้น โดยเริ่มด้วยการจำความหมายของคำศัพท์ใหม่ นั่นคือ ดูคำศัพท์ใหม่แต่ละตัว แล้วตรวจสอบความเข้าใจในคำแต่ละคำโดยดูที่คำแปลของคำ
5. จากนั้นจะกลับกระบวนการโดยใช้คำแปลไปกระตุ้นการสร้างคำใหม่
6. คำที่เป็นปัญหาควรถูกขยับขึ้นไปอยู่ส่วนต้น ๆ ของตั้ง ควรสลับบัตรคำเป็นระยะ ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบจากการเรียงลำดับ นั่นคือการจำคำได้จากลำดับของคำ
7. เมื่อจำคำไหนได้แล้วให้ทิ้งบัตรคำนั้นไป ดังนั้นควรมีบัตรคำเปล่าไว้ด้วยสำหรับเขียนคำศัพท์ใหม่เพิ่ม

Thompson (2006) ได้สรุปเกี่ยวกับการใช้กลวิธีช่วยจำด้วยร่างกายและกลวิธีช่วยจำด้านการใช้ภาพไว้ว่า

1. พูดหรือเขียนคำศัพท์ที่เรียน
2. บันทึกเสียงคำ/วลี ที่เรียนด้วย Tape, MD หรือ Audio File และเปิดฟังเมื่อมีเวลาว่าง เช่น ในขณะที่เดินทาง โดยวิธีนี้จะช่วยให้ภาษาพูดได้ดีเหมือนภาษาเขียน
3. บันทึกเสียงเจ้าของภาษาและเปิดฟัง หรือบันทึกเสียงตนเองเพื่อฟังการออกเสียงเพื่อจะได้แก้ไขให้ดีขึ้น
4. เปิดเสียง หรือภาพบ่อย ๆ เช่น ดูหนัง ฟังเพลง จะช่วยให้จำคำศัพท์ได้ดีขึ้น
5. เขียนคำศัพท์ที่ต้องการจำลงในกระดาษ และติดไว้รอบ ๆ ห้องหรือรอบ ๆ บ้าน
6. เล่นเกมจับคู่คำและความหมายของคำ โดยเขียนคำลงในบัตรคำ และเขียนความหมายของคำลงในบัตรคำหลาย ๆ คำ แยกประเภทของบัตรคำ แล้วคว่ำบัตรคำลง ผู้เล่นเปิดคำศัพท์และความหมายของคำศัพท์ ถ้าเปิดได้ตรงความหมายก็ได้แต้ม
7. สร้างประโยคจากคำศัพท์
8. เชื่อมคำศัพท์ใหม่กับความรู้เดิม (Connect the New Word) โดยการจับหัวข้อ (Topic) วางคำศัพท์ในรูปของตาราง Mind Mapping รูปภาพหรือไดอะแกรมต่าง ๆ หรืออาจใช้เทคนิคคำสำคัญ (The Keyword Method) โดยเริ่มจากคำที่รู้จักอยู่แล้วจึงหาความสัมพันธ์เชื่อมกับคำใหม่
9. เชื่อมคำศัพท์ใหม่กับเสียงที่คุ้นเคยเพื่อจินตนาการเป็นรูปภาพ เช่น คำว่า Mourning ที่หมายถึงการโศกเศร้า การไว้อาลัย ก็ให้นึกถึงความตายของคนบางคนที่ทำให้รู้สึกอย่างนั้น
10. การใช้ความรู้ด้านรากคำเพื่อช่วยจำความหมาย

จากการศึกษาเทคนิคช่วยจำเป็นหลักการที่มีประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครูและองค์กร โดยควรใช้เทคนิคช่วยจำที่หลากหลาย รวมถึงให้อิสระแก่ผู้เรียนในการใช้เทคนิคช่วยจำซึ่งถือว่าเทคนิคช่วยจำเป็นนวัตกรรมที่ใช้ได้สะดวกทุกเมื่อ เหมาะกับนักเรียนที่มีความสามารถด้านภาษาต่ำ ไม่ต้องใช้อุปกรณ์หรือเทคโนโลยีใด ๆ เข้าช่วยให้สิ้นเปลือง อาจจะเป็นเทคนิคที่ครูและนักเรียนช่วยกันคิดขึ้นมา และควรแนะนำให้นักเรียนนำไปประยุกต์ใช้ตามสถานการณ์ทุกเมื่ออย่างแท้จริง

ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom)

แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้

การเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม ได้จำแนกแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย โดยในแต่ละด้านมีการจำแนกระดับความสามารถจากต่ำสุดไปถึงสูงสุด เช่น ด้านพุทธิพิสัย เริ่มจากความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมิน นอกจากนี้ยังนำเสนอระดับความสามารถที่มีการปรับปรุงใหม่ตามแนวคิดของ Anderson และ Krathwohl (2001) เป็นการจำ (Remembering) การเข้าใจ (Understanding) การประยุกต์ใช้ (Applying) การวิเคราะห์ (Analyzing) การประเมินผล (Evaluating) และการสร้างสรรค์ (Crating) ด้านจิตพิสัย จำแนกเป็น การรับรู้ การตอบสนอง การสร้างค่านิยม การจัดระบบ และการสร้างคุณลักษณะจากค่านิยม ด้านทักษะพิสัย จำแนกเป็น ทักษะการเคลื่อนไหวร่างกาย ทักษะการเคลื่อนไหวอวัยวะสองส่วนหรือมากกว่าพร้อม ๆ กัน ทักษะสื่อสารโดยใช้ท่าทาง และทักษะการแสดงพฤติกรรมทางการพูด

ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning) คือ กระบวนการของประสบการณ์ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างค่อนข้างถาวร ซึ่งการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนี้ไม่ได้มาจากภาวะชั่วคราว วุฒิภาวะ หรือสัญชาตญาณ การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร โดยเป็นผลจากการฝึกฝนเมื่อได้รับการเสริมแรง มิใช่เป็นผลจากการตอบสนองตามธรรมชาติ เรียกว่า ปฏิกริยาสะท้อน (Kimble and Garnezy) ซึ่งมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องในอนาคต การจำแนกจุดมุ่งหมายการเรียนรู้แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) เป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากพฤติกรรมด้านสมอง เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับด้านสติปัญญา ความรู้ ความคิด ความเฉลียวฉลาด ความสามารถในการคิดเรื่องราวต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นความสามารถด้านทางสติปัญญา โดยแบ่งได้เป็น 3 ระดับ ได้แก่

1.1 ความรู้ความจำ ความสามารถในการเก็บรักษาประสบการณ์ต่าง ๆ จากการรับรู้และระลึกได้ถึงสิ่งนั้น ๆ ได้เมื่อต้องการ

1.2 ความเข้าใจ เป็นความสามารถในการจับใจความสำคัญของสื่อ และสามารถแสดงออกมาในรูปแบบของการแปลความ การตีความ การคาดคะเน การขยายความ หรือการกระทำอื่น

1.3 การนำความรู้ไปใช้ เป็นขั้นที่สามารถนำความรู้ ประสบการณ์ไปใช้ในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งจะต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจจึงจะสามารถนำไปใช้ได้

1.4 การวิเคราะห์ ผู้เรียนสามารถคิด หรือแยกแยะเรื่องราวสิ่งต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อยเป็นองค์ประกอบที่สำคัญได้ และมองเห็นความสัมพันธ์ของส่วนที่เกี่ยวข้องกัน ความสามารถในการวิเคราะห์จะแตกต่างกันไปแล้วแต่ความคิดของแต่ละคน

1.5 การสังเคราะห์ ความสามารถในการที่ผสมผสานส่วนย่อย ๆ เข้าเป็นเรื่องราวเดียวกันอย่างมีระบบเพื่อให้เกิดสิ่งใหม่ที่สมบูรณ์ และดีกว่าเดิมอาจเป็นการถ่ายทอดความคิดออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจได้ง่าย การกำหนดวางแผนวิธีการดำเนินงานชิ้นใหม่ หรืออาจจะเกิดความคิดในอันที่จะสร้างความสัมพันธ์ของสิ่งที่เป็นนามธรรมขึ้นมาในรูปแบบ หรือแนวคิดใหม่

1.6 การประเมินค่า เป็นความสามารถในการตัดสินใจ ตีราคา หรือสรุปเกี่ยวกับคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ออกมาในรูปของคุณธรรมอย่างมีกฎเกณฑ์ที่เหมาะสมซึ่งอาจเป็นไปตามเนื้อหาสาระในเรื่องนั้น ๆ หรืออาจเป็นกฎเกณฑ์ที่สังคมยอมรับได้

2. จิตพิสัย (Affective Domain) หมายถึง พฤติกรรมทางด้านจิตใจ เช่น ค่านิยม ความรู้สึก ความซาบซึ้ง ทศนคติ ความเชื่อ ความสนใจและคุณธรรม โดยพฤติกรรมด้านนี้อาจไม่เกิดขึ้นในทันที ดังนั้น ด้านจิตพิสัยจะประกอบด้วยพฤติกรรมย่อย ๆ 5 ระดับ ได้แก่

2.1 การรับรู้ เป็นกระบวนการรับรู้และตีความหมายของข่าวสาร โดยใช้ประสบการณ์เดิมของตัวบุคคลในการในการจดจำ

2.2 การตอบสนอง เป็นการกระทำที่แสดงออกมาในรูปความเต็มใจ ยินยอม และพอใจต่อสิ่งเร้านั้น ๆ ซึ่งเป็นการตอบสนองที่เกิดขึ้นจากการคัดสรรแล้ว

2.3 การเกิดค่านิยม คือ การเลือกปฏิบัติในสิ่งที่แสดงออกมาในรูปที่ยอมรับในสังคม การยอมรับในคุณค่านั้น ๆ จนกลายเป็นความเชื่อ และเกิดทัศนคติที่ดีในสิ่งนั้น ๆ

2.4 การจัดระบบ คือ การสร้างแนวคิด จัดระบบของค่านิยมที่เกิดขึ้น โดยอาศัยความสัมพันธ์ที่เข้ากันได้และยึดถือต่อไป และถ้าขัดกันอาจไม่ยอมรับค่านิยมใหม่โดยยกเลิกค่านิยมเก่า

2.5 บุคลิกภาพ (Characterize) การนำค่านิยมที่ยึดถือมาแสดงพฤติกรรมที่เป็นนิสัยประจำส่วนตัวให้ประพฤติกรรมแต่สิ่งที่ถูกต้องดีงาม ซึ่งในด้านนี้เกี่ยวกับความรู้สึก และจิตใจ ซึ่งจะเริ่มจากการได้รับรู้จากสิ่งแวดล้อม แล้วจึงเกิดปฏิกิริยาโต้ตอบขยายกลายเป็นความรู้สึกด้านต่าง ๆ จนกลายเป็นค่านิยม และยังพัฒนาต่อไปเป็นความคิด อุดมคติ ซึ่งจะเป็นควมคุมทิศทางพฤติกรรมของคนที่จะรู้ผิดชอบชั่วดี ก็เป็นผลของพฤติกรรมด้านนี้

3. ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) พฤติกรรมด้านกล้ามเนื้อทางระบบประสาท เป็นพฤติกรรมที่บ่งถึงความสามารถในการปฏิบัติงานได้อย่างคล่องแคล่วชำนาญ ซึ่งแสดงออกมาทางตรง โดยมีเวลาและคุณภาพของงานเป็นตัวชี้ระดับของทักษะพฤติกรรมด้านทักษะพิสัยโดยประกอบเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ 5 ขั้น ดังนี้

3.1 การรับรู้ (Imitation) เป็นการให้ผู้เรียนได้รับรู้หลักการปฏิบัติที่ถูกต้องหรือเป็นการเลือกหาตัวแบบที่สนใจ

3.2 การกระทำตามแบบ หรือเครื่องชี้แนะ (Manipulation) เป็นพฤติกรรมที่ผู้เรียนพยายามฝึกตามแบบที่สนใจ และพยายามทำซ้ำ เพื่อให้เกิดทักษะตามแบบที่ตนสนใจให้ได้หรือสามารถปฏิบัติงานได้ตามข้อแนะนำ

3.3 การหาความถูกต้อง (Precision) เป็นพฤติกรรมที่สามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องอาศัยเครื่องชี้แนะ เมื่อได้กระทำซ้ำแล้วก็พยายามหาความถูกต้องในการปฏิบัติ

3.4 การกระทำอย่างต่อเนื่อง (Articulation) หลังจากการตัดสินใจเลือกรูปแบบที่เป็นของตัวเองจะกระทำตามรูปแบบนั้นอย่างต่อเนื่อง จนปฏิบัติงานที่ย่างยากซับซ้อนได้อย่างรวดเร็วถูกต้อง คล่องแคล่วยิ่งขึ้น การที่ผู้เรียนเกิดทักษะได้ ต้องอาศัยการฝึกฝนและกระทำอย่างสม่ำเสมอ

3.5 การกระทำได้อย่างธรรมชาติ (Naturalization) เป็นพฤติกรรมที่ได้จากการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องจนสามารถปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่วว่องไวได้อย่างอัตโนมัติ โดยเป็นไปอย่างธรรมชาติซึ่งถือเป็นความสามารถของการปฏิบัติได้ในระดับสูง

จากแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom) ข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย 3 ด้าน มาประกอบการวิจัย ได้แก่ 1) ความรู้จำ 2) ความเข้าใจ และ 3) การนำไปใช้ ผู้วิจัยประยุกต์ใช้ในแบบทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)

ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) มีนักศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2548) ให้ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนทางทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของนักเรียน จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการคิดของนักเรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้

พรสวรรค์ สิปโป (2550) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการสอนภาษาที่มุ่งเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ สนับสนุนให้นักเรียนมีพัฒนาการทักษะการใช้ในชีวิตประจำวันได้ นักเรียนได้ฝึกพูด รู้จักรับฟังผู้อื่น แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ซึ่งกันและกัน และจะต้องมีความถูกต้อง เหมาะสมเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม

กรมวิชาการ (2551) ให้คำจำกัดความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อทำความเข้าใจ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูลข่าวสาร แสดงความคิดเห็น เจตคติ อารมณ์ และความรู้สึกในเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน

โฮมส์ (Hymes, 1972) ให้ความหมายของการสอนภาษาสื่อสารว่า การสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม โดยเป็นความสามารถที่จะรู้ได้ว่าเมื่อไรควรพูด และควรพูดอะไร กับใคร ที่ไหน และมีลักษณะอย่างไร

ลิตเติลวูด (Littlewood, 1983) ได้สรุปว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนที่ไม่จำกัดความสามารถของผู้เรียนไว้เพียงแต่ความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับหน้าที่ต่าง ๆ ของภาษาด้วย ซึ่งผู้เรียนจะต้องรู้ว่าใช้ภาษาเมื่อใดและใช้ภาษาให้ถูกต้อง เหมาะสมกาลเทศะ

ซาวีออน (Savignon, 1990) กล่าวถึง การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การที่นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารความหมายได้ในสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา โดยผ่านกระบวนการในการแสดงความคิดเห็น การตีความ และการเจรจาสื่อความอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการใช้สัญลักษณ์ในการสื่อสารความหมาย

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1997) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า เป็นการสอนเพื่อให้นักเรียนรู้ว่าใช้ภาษาอย่างไรจึงจะเกิดประสิทธิภาพ ซึ่งเน้นคุณค่าในการสื่อสารและการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ถูกต้อง

เฮดจ์ (Hedge, 2003) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จในการใช้ภาษา และมีความเข้าใจในการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

จากข้อความข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนเพื่อนำเสนอภาษาใหม่ในรูปแบบของภาษาที่พบในสถานการณ์จริง เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนมากกว่าเน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์ ดังนั้น การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนได้ฝึกพูด รู้จักรับฟังผู้อื่น แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ซึ่งกันและกัน และจะต้องมีความถูกต้อง เหมาะสมเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม

ลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีลักษณะสำคัญหลายประการ ซึ่งมีนักการศึกษาทั้งในและต่างประเทศได้กล่าวเกี่ยวกับลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540) ได้สรุปถึงลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการสอนเพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคม การจัดการเรียนการสอนจึงเน้นหลักสำคัญดังต่อไปนี้คือ

1. ต้องให้นักเรียนรู้ว่าการทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้นักเรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อนักเรียน ให้นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนแล้ว ทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้ คือสามารถสื่อสารได้ตามที่ต้องการ

2. การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วน ๆ ไม่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมักใช้หลายทักษะรวม ๆ กันไป และในบางครั้งก็ต้องอาศัยกริยาท่าทางประกอบ ดังนั้น นักเรียนภาษาก็ควรจะได้พฤติกรรมเช่นเดียวกันในชีวิตจริง นักเรียนควรได้รับการฝึก และใช้ภาษาในลักษณะของทักษะรวมตั้งแต่เริ่มต้น

3. ต้องให้นักเรียนทำกิจกรรมการใช้ภาษา กิจกรรมดังกล่าวควรมีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุดเพื่อให้นักเรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมที่หาข้อมูลที่ขาดหายไป เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมที่สุดอย่างยิ่ง เพราะนักเรียนที่กิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จึงจำเป็นต้องสื่อสารกับเพื่อได้ข้อมูลตามที่ต้องการ

4. ต้องให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษามาก ๆ การที่นักเรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้น นอกจากนักเรียนต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาดังกล่าวแล้วยังต้องมีโอกาสได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ด้วย ดังนั้น นอกจากกิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไปแล้ว กิจกรรมอื่น ๆ ที่เป็นงานคู่ หรืองานกลุ่ม เช่น เกม การแก้ปัญหา การแสดงบทบาทสมมติ ก็มีบทบาทสำคัญเช่นกัน

5. นักเรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษามากกว่าวิธีใช้ภาษา ด้วยเหตุนี้ผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น เช่น ข้อผิดพลาดที่ทำให้เกิดการเข้าใจผิดหรือข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ มิฉะนั้น อาจทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจและไม่กล้าใช้ภาษา ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป็นอันดับแรก ซึ่งภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนักแต่สื่อความหมายได้ ส่วนความถูกต้องของการใช้ภาษาก็ควรคำนึงถึงด้วยเช่นกัน

พรสวรรค์ สิปโป (2550) ระบุถึงลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. การสอนสิ่งใดก็ตามต้องคำนึงถึงความหมายและอยู่ในบริบท

2. กระตุ้นให้นักเรียนพยายามสื่อสาร การเรียนภาษาใหม่จะได้ผลดีที่สุดเมื่อนักเรียนพยายามสื่อความหมายโดยการเจรจาต่อรองเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

3. ลำดับก่อนหลังของสิ่งที่จะนำมาสอนขึ้นอยู่กับเนื้อหา หน้าที่ภาษา หรือเรื่องที่นักเรียนสนใจ

4. สามารถใช้ภาษาแม่และการแปลเมื่อผู้สอนเห็นว่าเหมาะสม

5. กิจกรรมและกลยุทธ์การเรียนรู้เปลี่ยนแปลงไปตามความชอบและความต้องการของนักเรียน

6. เป้าหมายของการสอน คือ ความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งหมายถึงการใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วและถูกต้องตามบริบทหรือสถานการณ์ที่กำหนดให้

ซาวิยอน (Savignon, 1990) ได้สรุปลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. การใช้ภาษาเป็นไปอย่างเสรีและริเริ่มสร้างสรรค์ เปิดโอกาสให้นักเรียนใช้วิธีหลากหลายในการถ่ายทอดความรู้หรือประสบการณ์ที่มีอยู่ในการสื่อสารความหมายอย่างเป็นระบบ

2. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในวงกว้าง ซึ่งขึ้นอยู่กับบทบาทของผู้ร่วมสนทนา สถานการณ์ และเป้าหมายในการสื่อสาร

3. การเรียนภาษาที่สองคล้ายกับการเรียนภาษาแม่ เริ่มจากการเรียนรู้ในสิ่งที่นักเรียนต้องการและสนใจที่จะรู้เป็นการสื่อสารเพื่อดำรงชีวิตอยู่สังคม

4. การวิเคราะห์ความต้องการและความสนใจของนักเรียนเพื่อพัฒนาสื่อและกิจกรรมการเรียนการสอน

5. ขั้นตอนการฝึกควรเน้นความถูกต้องของโครงสร้างทางภาษา ส่วนขั้นตอนการนำไปใช้ควรเน้นที่สื่อความหมายหรือสื่อสารอย่างคล่องแคล่ว

6. ผู้สอนทำหน้าที่หลายบทบาทในการจัดการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้มากที่สุด

การจัดการเรียนรู้ตามแนวสอนเพื่อการสื่อสารมีหลักสำคัญดังนี้

1. ผู้เรียนได้รับการฝึกฝน รูปแบบภาษาที่เรียนจะใช้ได้ในสถานการณ์ที่มีความหมาย ครูต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายของการเรียน การฝึกการใช้ภาษาเพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างได้เพิ่มขึ้น สามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ

2. จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) คือใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ประกอบด้วยกริยาท่าทางที่ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับการใช้ชีวิตจริง

3. ฝึกสมรรถภาพด้านการสื่อสาร (Communicative Competence) คือ ผู้เรียนทำกิจกรรม ใช้ภาษามีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) ผู้เรียนทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จำเป็นต้องสื่อสารกันจึงจะทราบข้อมูล สามารถเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทสถานการณ์ สำหรับภาษาในรูปแบบต่าง ๆ (Function)

4. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ รวมทั้งประสบการณ์ที่ได้รับ สามารถแสดงความเห็น หรือระดมสมอง (Brainstorming Activity) ฝึกการทำงานกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) เกมจำลองสถานการณ์ (Simulation) การแก้ปัญหา (Problem Solving) ฯลฯ

5. ฝึกผู้เรียนให้ใช้ภาษาในกรอบของความรู้ทางด้านภาษา (Grammatical Competence) ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษา สื่อสารได้คล่อง (Fluency) เน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์ (Function)

6. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามศักยภาพ

7. ส่งเสริมให้นักเรียนเป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบ และสนับสนุนให้ศึกษาความรู้นอกชั้นเรียน

8. ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สนองความสนใจของผู้เรียน

9. ให้โอกาสผู้เรียนพูดแสดงความคิดเห็นตามที่ต้องการ

10. ต้องช่วยชี้แนะ นำทางผู้เรียน ให้คำแนะนำในระหว่างการดำเนินกิจกรรม พร้อมทั้งตรวจสอบความก้าวหน้าทางการเรียนของผู้เรียน

คเนล และสเวน (Canale and Swain, 1980) ได้แยกองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับศัพท์ โครงสร้างของประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

2. ความสามารถด้านสังคม หมายถึง การใช้คำ และโครงสร้างประโยคที่เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การใช้ประโยคคำถาม-คำสั่ง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษากับความหมาย

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย หมายถึง การใช้เทคนิค เพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด

กระบวนการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ นั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการ คือ กิจกรรม เทคนิคการสอน และบทบาทของผู้เรียนและครูผู้สอน

1. กิจกรรม เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญมากในกระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะเป็นส่วนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้จริงในห้องเรียน

กิจกรรมที่ดีนั้นจะขึ้นอยู่กับลักษณะของกิจกรรม

1.1 ลักษณะของกิจกรรมที่เอื้อต่อการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีดังนี้

1.1.1 กิจกรรมสอดคล้องกับจุดประสงค์บทเรียน

1.1.2 กิจกรรมมีจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.1.3 กิจกรรมทำให้เกิดความจำเริญที่จะสื่อความหมาย

1.1.4 กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนรับรู้ผลการสื่อความหมาย

1.1.5 กิจกรรมหน้าสนใจและท้าทาย

1.1.6 กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกความต้องการ

1.1.7 กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และประสบการณ์

ที่มีอยู่

1.1.8 กิจกรรมฝึกให้ผู้เรียนมีกลยุทธ์การเรียนรู้

1.2 ลักษณะของการจัดกิจกรรม มีหลายลักษณะก่อเกิดปฏิสัมพันธ์

หลายรูปแบบในชั้นเรียน เช่น ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้เรียน-บทเรียน ผู้เรียน-ผู้เรียน ผู้เรียน- ครูผู้สอน ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

1.2.1 การจัดกิจกรรมรายบุคคล (Individual Work) เป็นกิจกรรมที่ฝึกพึ่งตนเองในการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกทำกิจกรรมตามลีลาการเรียนรู้ในรูปแบบที่ต้องการในเวลาที่เหมาะสมกับตนเอง และสามารถทำได้นอกชั้นเรียน กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมรายบุคคล ได้แก่ การอ่านหนังสือนอกเวลา การเล่นเกมต่าง ๆ เช่น เกมปริศนาอักษรไขว้ เกมสร้างคำ เป็นต้น

1.2.2 การจัดกิจกรรมแบบคู่ (Pair Work) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง ทำให้เกิดการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริง อย่างไรก็ตามในระหว่างทำกิจกรรมครูผู้สอนจะเป็นผู้ควบคุม คอยให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียน

ต้องการ กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมคู่ ได้แก่ การถามข้อมูลที่ตนขาดหายไปจากคู่ของตน (Information Gap) การแสดงบทบาทสมมติ (Role-play)

1.2.3 การจัดกิจกรรมแบบกลุ่ม (Group Work) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีภาวะอิสระ (Autonomy) ลดการพึ่งครูผู้สอน จำนวนผู้เรียนในแต่ละกลุ่มขึ้นอยู่กับลักษณะงานแต่ไม่ควรเกิน 6 คน กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมแบบกลุ่ม ได้แก่ การอภิปราย (Discussion) การอ่านและฟังส่วนต่างๆของเรื่องราวแล้วนำส่วนต่าง ๆ มาปะติดปะต่อกัน (Jigsaw Reading) การหาข้อมูลเพื่อมาทำโครงงาน การเล่นเกมต่าง ๆ เช่น เกมต่อคำ เกมยี่สิบคำถาม เป็นต้น

1.2.4 การจัดกิจกรรมแบบร่วมกันทั้งชั้น (Class Work) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับครูผู้สอน เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนทำพร้อมกันทั้งห้อง ครูผู้สอนสามารถควบคุมชี้แนะกิจกรรมได้มากกว่ากิจกรรมที่จัดในลักษณะอื่น ๆ กิจกรรมที่เหมาะสมกับกิจกรรมแบบทำร่วมมือทั้งชั้น ได้แก่ การฝึกออกเสียงคำ ฝึกอ่านออกเสียง การทำตามคำสั่ง การอภิปรายแสดงความคิดเห็น

2. เทคนิคการสอน เทคนิคการสอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากในกระบวนการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร เพราะเทคนิคการสอนที่เหมาะสมจะช่วยให้การเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารประสบความสำเร็จ ได้แก่

2.1 ให้ผู้เรียนได้พบและได้ใช้ภาษาในการสื่อสารให้มากที่สุด การสื่อสารที่สมจริงคือการที่ผู้เรียนมุ่งความสนใจสารที่สื่อสารออกไป ไม่ใช่มุ่งที่ตัวภาษา (Breen and Candlin, 1980)

2.2 ใช้อุปกรณ์และสื่อในการช่วยสอนให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาได้ง่ายขึ้น
สื่อตามแนวการสอนแบบ CLT ประกอบด้วย

2.2.1 เนื้อหา (Text-based Materials) คือ แบบเรียนที่จัดกิจกรรมแบบ CLT เช่น มีกิจกรรมให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ กิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมกลุ่ม

2.2.2 งาน/กิจกรรม (Task-based Materials) คือ สื่อที่เน้นการทำกิจกรรมและภาระงานที่เน้นผู้เรียนได้ทำงานกลุ่มเพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้

2.2.3 สื่อจริง (Regalia/Authentic materials) คือ สื่อที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน เช่น ป้ายประกาศ โฆษณา รูปภาพ แผนที่ แผ่นพับ และหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

2.3 หาวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกเครียดระหว่างเรียน และสร้างบรรยากาศที่ทำให้ผู้เรียนไม่อายเวลาตอบผิด (Dulay, Burt and Krashen, 1982)

2.4 ศึกษาความสนใจของผู้เรียนและแทรกสิ่ง que ผู้เรียนสนใจไว้ในบทเรียน และครูผู้สอนควรเรียนรู้ด้วยว่าผู้เรียนชอบทำงานกับผู้ใด

2.5 เน้นกระบวนการรู้ของผู้เรียนมากกว่าผลการเรียนรู้

3. บทบาทของครูผู้สอนและผู้เรียน

Richards (2006) ได้เสนอบทบาทครูและผู้เรียนที่ต้องปรับเปลี่ยนในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. บทบาทครูผู้สอน ครูมีบทบาทเป็นผู้เตรียมและดำเนินการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาให้มากที่สุด ครูผู้สอนจะควบคุมการเรียนรู้ในช่วงที่มีการฝึก รูปแบบภาษาเท่านั้น ในขณะที่ผู้เรียนใช้ภาษาครูผู้สอนจะลดบทบาทลงเป็นเพียงผู้กำกับรายการคอยให้ความสะดวก ตลอดจนให้ความช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการเท่านั้น ครูจะกระตุ้นกำลังใจช่วยเหลือให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ได้ความหมายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และครูผู้สอนจะไม่ขัดจังหวะขณะที่ยังเรียนกำลังใช้ภาษา ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะใช้ภาษาไม่ถูกต้องก็ตาม แต่ครูผู้สอนจะช่วยอธิบายก็ต่อเมื่อการสื่อสารของผู้เรียนเกิดการชะงัก อย่างไรก็ตามครูผู้สอนต้องใช้ภาษาจีนในการสื่อสารในห้องเรียนให้มากที่สุด เป็นผู้สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เกิดห้องเรียนแห่งการเรียนรู้ นอกจากนี้ครูผู้สอนยังเป็นผู้ประเมินผลการเรียนรู้ และให้ข้อมูลสะท้อนแก่ผู้เรียนอีกด้วย

2. บทบาทผู้เรียน ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผู้เรียนมีบทบาทสำคัญต่อห้องเรียนเป็นอย่างมากกว่าครูผู้สอน ผู้เรียนเป็นผู้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ได้ลงมือใช้ภาษาด้วยตนเองโดยการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อน การช่วยเหลือ และทำให้เกิดการเรียนรู้จากการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน และผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน เช่น การอ่านหนังสือ ภาษาจีน การดูละครจีน หรือการฟังเพลงจีน นอกจากนี้ผู้เรียนยังสามารถประเมินการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่เพื่อนร่วมชั้นเรียนได้อีกด้วย

จากที่กล่าวถึง ลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาแล้วข้างต้น สรุปได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นที่การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาตามความมุ่งหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน และเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาตามความมุ่งหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน และเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ภาษามาก ๆ โดยไม่ต้องกลัวว่าจะใช้ภาษาผิด อีกทั้งให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา แต่ก็มีได้ละเลยเรื่องความถูกต้องของภาษา นอกจากนี้ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารยังเน้นการทำกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะสัมพันธ์ ไม่สอนแยกเป็นส่วน ๆ อีกทั้งสามารถบูรณาการใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยผู้สอนเป็นผู้นำกิจกรรมมาให้นักเรียนฝึก และผู้สอนประเมินผลผู้เรียนได้จากการแสดงออกในการที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ

ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงในเรื่องนี้ ดังนี้

พรสวรรค์ สิปโป (2550) ได้สรุปขั้นตอนวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นการให้ตัวป้อนทางภาษา (Language Input) แก่ผู้เรียน ซึ่งจัดเป็นขั้นการสอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง ในขั้นนี้ครูจะนำเสนอเนื้อหาใหม่ โดยมุ่งเน้นการให้ผู้เรียนได้รับรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงโดยทั่วไป รวมทั้งวิธีการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่กันไป

2. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นการฝึกให้ผู้เรียนมีความแม่นยำในรูปแบบภาษาเพื่อที่จะสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารต่อไป หลังจากที่ผู้เรียนได้รับรู้แบบภาษาว่าเป็นอย่างไรและสื่อความหมายอย่างไร ในขั้นนี้ควรเป็นการฝึกที่เน้นความหมาย (Meaningful Drills) เพราะผู้เรียนมีความจำเป็นในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย การฝึกเน้นความหมายมีหลายแบบ เช่น การฝึกแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information Gap) การแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) การฝึกการเล่นเกมที่มีการควบคุมการใช้ภาษาเป็นต้น

3. ขั้นนำไปใช้ (Production) เป็นการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริง การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไป มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริงหรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางนั้น ส่วนผู้เรียนมีหน้าที่ในการผลิตภาษา กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนปฏิบัติควรเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีความต้องการและจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ภาษาหรือเนื้อหาด้วยตนเองมากที่สุด อีกทั้งผู้เรียนควรจะได้รับประเมินผลการสื่อสารของตนจากผลสะท้อนกลับของผู้ร่วมสื่อสารด้วย เพื่อให้การสื่อสารเหมือนจริงมากที่สุด

จอห์นสัน และมอร์โรว์ (Johnson and Morrow, 1981) กล่าวถึงลำดับขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การตั้งจุดประสงค์ เป็นการกำหนดเป้าหมายของการเรียนรู้
2. ขั้นเสนอเนื้อหา เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นขั้นตอนที่ให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักเรียน การเสนอเนื้อหาจะเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางภาษาด้วย
3. ขั้นการฝึก ให้นักเรียนฝึกการเรียนรู้ภาษาที่เรียนรู้ใหม่ เน้นความถูกต้องทางภาษาเป็นหลัก เป็นการฝึกแบบซ้ำ ๆ จนกระทั่งสามารถจดจำ และสามารถใช้รูปแบบภาษานั้นได้ แต่ขั้นนี้ยังไม่เน้นความหมายของภาษา

4. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นขั้นตอนการฝึกการนำภาษาไปใช้เพื่อการสื่อสาร เปรียบเสมือนเป็นตัวกลางที่เชื่อมโยงการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนสู่การนำภาษาไปใช้จริงนอกห้องเรียน เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทดลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยครูผู้สอนจะเป็นผู้เริ่มต้น หรือจัดการให้ในขั้นเริ่มต้นของกิจกรรมการใช้ภาษา

ลินเชย์ และไนท์ (Lindsay and Knight, 2006) ได้เสนอว่า ในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารส่วนมากใช้การสอนที่เรียนว่า PPP หรือ Presentation-Practice-Production ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นเสนอเนื้อหา โดยผู้สอนเริ่มต้นเสนอเนื้อหาด้วยการเปิดบทสนทนาที่บันทึกไว้ หรือให้นักเรียนอ่านข้อความในตำรา

2. ขั้นการฝึกปฏิบัติ ในขั้นนี้ผู้สอนให้นักเรียนฝึกปฏิบัติภาษาที่ได้เรียนรู้ในลักษณะของการฝึกแบบควบคุม อาจฝึกจากแบบฝึกหัดเติมคำให้สมบูรณ์ด้วยภาษาที่ได้เรียนรู้ใหม่หรือจับคู่ฝึกสนทนาด้วยบทสนทนาที่คล้ายกัน

3. ขั้นการใช้ภาษา คือผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในกิจกรรมอิสระ ซึ่งปล่อยให้ให้นักเรียนสื่อสารได้เองโดยใช้ภาษาที่เรียนมาแล้ว เช่น การเสนอภาษาในการสอบถามทิศทาง เริ่มโดยผู้สอนนำเสนอภาษาเป้าหมายจากการให้นักเรียนฟังบันทึกเสียงสนทนาและเติมประโยคให้สมบูรณ์ในใบงาน ประโยคที่ให้เติมเป็นประโยคเกี่ยวกับการใช้ภาษาในการสอบถามทิศทาง แล้วให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติใช้ภาษาโดยใช้แผนที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้หรือให้นักเรียนวาดขึ้นใหม่ด้วยตนเอง ซึ่งนักเรียนสามารถใช้ภาษาโดยอิสระ

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540) ได้สรุปขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อสื่อสารสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up/Lead in) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนเกิดความพร้อม และอยากรู้อยากเรียนในบทใหม่ เนื้อหาจะเชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทนั้น ๆ เมื่อครูผู้สอนเห็นว่านักเรียนมีความพร้อม เกิดความสนุกสนาน และสนใจอยากเรียนแล้ว ก็เริ่มเรียนเนื้อหาต่อไป กิจกรรมที่กำหนดไว้ในขั้นนี้มีหลากหลาย เช่น เล่นเกม ปริศนาคำทาย เพื่อทบทวนความรู้ที่เรียนมาแล้ว

2. ขั้นนำเสนอ (Presentation) ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักเรียน มีการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย กิจกรรมที่กำหนดไว้ประกอบด้วย การให้ฟังเนื้อหาใหม่ ให้นักเรียนฝึกพูดตาม ในขั้นนี้ครูเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้อง และเป็นแบบอย่างที่ถูกจ้องในการออกเสียง คือ Informant (ผู้ให้ความรู้) รูปแบบของภาษาจึงเน้นที่ความถูกต้อง (Accuracy) เป็นหลัก

3. ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นเสนอ โดยมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนใช้ภาษาได้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการให้กำลังใจ

(Fluency) การฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ชั้นนี้เป็นโอกาสที่ครูจะแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในการใช้ภาษา ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำหลังการฝึกหากทำระหว่างที่นักเรียนกำลังลองฝึกอยู่จะก่อให้เกิดความมั่นใจที่จะใช้ภาษาให้คล่องแคล่วอาจลดลงได้ กิจกรรมที่กำหนดไว้ในคู่มือครูและแผนการจัดการเรียนรู้ มีทั้งในลักษณะที่กล่าวมานี้ และในลักษณะที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกอย่างอิสระ Learning by Doing

4. ขั้นการใช้ภาษา (Production) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในรูปแบบกิจกรรมหลากหลาย เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว (Fluency) และเกิดความสนุกสนาน ในขั้นนี้เป็นขั้นที่เน้นนักเรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม ครูคอยให้ความช่วยเหลือ ถ้านักเรียนผิดพลาด อย่าขัดจังหวะ ให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสบายใจกิจกรรมที่กำหนดไว้มีหลากหลาย เช่น การเล่นเกม การทำชิ้นงาน การทำแบบฝึก การนำเสนอผลงาน

5. ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมง จุดประสงค์คือ เพื่อสรุปสิ่งที่ได้เรียนแล้ว กิจกรรมที่เสนอแนะไว้ว่าจะเป็นการนำเสนอรายงานของกลุ่ม ทำแบบฝึกหัดเพื่อสรุปความรู้ หรือเล่นเกมเพื่อทดสอบสิ่งที่เรียนมาแล้ว

จากที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า ขั้นตอนการจัดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มี 5 ขั้นตอน คือ ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึก ขั้นการใช้ภาษา และขั้นสรุป ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้นำการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของสุเมิตรา อังวัฒนกุล ที่แยกขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างชัดเจนมามีขั้นตอนที่ละเอียดมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน

การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนสำหรับเยาวชน YCT

ความแตกต่างของ HSK และ YCT

แบบที่ 1 HSK การสอบในรูปแบบนี้เหมาะสำหรับผู้ที่สนใจจะเรียนต่อในประเทศจีน หรือทำงานในบริษัทที่ต้องใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ชื่อเต็มของการทดสอบคือ การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน HSK : 汉语水平考试 Hanyu Shuiping Kaoshi (Chinese Proficiency Test) คือ การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนมาตรฐานสากลสำหรับผู้ที่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาที่สอง โดยแบ่งการสอบออกเป็นสองส่วน คือ สอบข้อเขียน และการพูด ในการสอบข้อเขียน แบ่งออกเป็น 6 ระดับ การสอบพูด แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง โดยผู้ที่สมัครสอบข้อเขียนระดับ 4 ขึ้น จะไปสามารถสมัครสอบพูดได้ และการสมัครสอบข้อเขียนและสอบพูดจะต้องสมัครสอบแยกกัน

แบบที่ 2 การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนสำหรับเยาวชน YCT : Youth Chinese Test, formerly Young Learners Chinese Test เป็นวิธีการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนแบบมาตรฐานสากล โดยเป็นการทดสอบเน้นในกลุ่มนักเรียนระดับประถม และมัธยมต้น ไม่เกินมัธยมปลายค่ะ ใช้วัดความรู้ความสามารถใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวันและการเรียน และสำหรับน้อง ๆ ที่สนใจจะเรียนต่อประเทศจีนในระดับมัธยมค่ะ แบ่งการสอบเป็น 2 ส่วน คือ การสอบข้อเขียน จะสอบในระดับของ YCT 1-4 และการสอบพูด YCT ในระดับต้น สามารถเทียบเท่ากับ YCT 1, 2, 3 ส่วน YCT ระดับกลาง เทียบเท่ากับ YCT 4

ตาราง 2 ตารางการเปรียบเทียบระดับความสามารถในระดับต่าง ๆ ของการสอบ YCT และ HSK

HSK	YCT	จำนวนคำศัพท์ที่ต้องรู้
HSK ระดับ 6	-	5,000
HSK ระดับ 5	-	2,500
HSK ระดับ 4	-	1,200
HSK ระดับ 3	YCT ระดับ 4	600
HSK ระดับ 2	YCT ระดับ 3	300
HSK ระดับ 1	YCT ระดับ 2	150
	YCT ระดับ 1	80

เกณฑ์การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน HSK และ YCT

1. อายุ: HSK รับสมัครได้ไม่จำกัดอายุ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับมหาวิทยาลัย) แต่ YCT จำกัดอายุ อายุผู้เข้าสอบไม่เกิน 18 ปี หรือเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. ระดับการสอบ: HSK แบ่งการสอบข้อเขียนออกเป็นระดับ 1 ถึง 6 และแบ่งการสอบปากเปล่า หรือ HSKK เป็นระดับต้น กลาง และสูง ส่วน YCT แบ่งการสอบข้อเขียนออกเป็นระดับ 1 ถึง 4 และแบ่งการสอบปากเปล่าเป็นระดับต้น และกลาง
3. เวลาในการสอบข้อเขียน: HSK จะเริ่มจากระดับ 1 ซึ่งใช้เวลาสอบเพียง 40 นาที ถึงระดับ 6 ซึ่งใช้เวลาสอบกว่า 2 ชั่วโมง ส่วน YCT ระดับ 1 ใช้เวลาสอบเพียง 35 นาที ถึงระดับ 4 ซึ่งใช้เวลานานเกือบ 1.5 ชั่วโมง
4. เนื้อหา: YCT ระดับ 1 มี 35 ข้อ และมีเนื้อหาที่ง่าย ๆ, HSK ระดับ 1 กับ YCT ระดับ 2 มี 40 ข้อเท่ากัน, HSK ระดับ 2 กับ YCT ระดับ 3 มี 60 ข้อเท่ากัน, HSK ระดับ 3 กับ YCT

ระดับ 4 มี 80 ข้อเท่ากัน ข้างต้นที่กล่าวมานี้จำนวนข้อเท่ากันแต่เนื้อหาแตกต่างกัน, HSK ระดับ 4 ถึง 6 เนื้อหาการฟังและอ่านแตกต่างกันนิดหนึ่ง จากสั้นไปยาว แต่รวมแล้ว 100 ข้อ

5. เวลาเรียน: YCT ระดับ 1 ต้องมีเวลาเรียนภาษาจีนอย่างน้อย 3 เดือน HSK ระดับ 1 กับ YCT ระดับ 2 ต้องมีเวลาเรียนภาษาจีนอย่างน้อย 1 ภาคเรียน, HSK ระดับ 2 กับ YCT ระดับ 3 ต้องมีเวลาเรียนภาษาจีนอย่างน้อย 1 ปีการศึกษา, HSK ระดับ 3 กับ YCT ระดับ 4 ต้องมีเวลาเรียนภาษาจีนอย่างน้อย 1 ปีการศึกษากับ 1 ภาคเรียน, HSK ระดับ 4 ต้องมีเวลาเรียนภาษาจีนอย่างน้อย 2 ปีการศึกษา, HSK ระดับ 5 และ 6 ต้องมีเวลาเรียนอย่างน้อย 2 ปีการศึกษาขึ้นไป

6. จำนวนคำศัพท์: YCT ระดับ 1 ต้องสะสมคำศัพท์อย่างน้อย 80 คำ, HSK ระดับ 1 กับ YCT ระดับ 2 ต้องสะสมคำศัพท์อย่างน้อย 150 คำ, HSK ระดับ 2 กับ YCT ระดับ 3 ต้องสะสมคำศัพท์อย่างน้อย 300 คำ, HSK ระดับ 3 กับ YCT ระดับ 4 ต้องสะสมคำศัพท์อย่างน้อย 600 คำ, HSK ระดับ 4 ต้องสะสมคำศัพท์อย่างน้อย 1,200 คำ, HSK ระดับ 5 ต้องสะสมคำศัพท์อย่างน้อย 2,500 คำ และ HSK ระดับ 6 ต้องสะสมคำศัพท์อย่างน้อย 5,000 คำ

7. จำนวนอักษรจีน: YCT ระดับ 1 ต้องสะสมอักษรจีนอย่างน้อย 100 ตัว, HSK ระดับ 1 กับ YCT ระดับ 2 ต้องสะสมอักษรจีนอย่างน้อย 178 ตัว, HSK ระดับ 2 กับ YCT ระดับ 3 ต้องสะสมอักษรจีนอย่างน้อย 349 ตัว, HSK ระดับ 3 กับ YCT ระดับ 4 ต้องสะสมอักษรจีนอย่างน้อย 623 ตัว, HSK ระดับ 4 ต้องสะสมอักษรจีนอย่างน้อย 1,071 ตัว, HSK ระดับ 5 ต้องสะสมอักษรจีนอย่างน้อย 1,709 ตัว และ HSK ระดับ 6 ต้องสะสมอักษรจีนอย่างน้อย 2,633 ตัว

8. เวลา, จำนวนคำศัพท์ และจำนวนอักษรจีนในการสอบปากเปล่า: HSKK ระดับต้นต้องฝึกปรืออักษรจีนอย่างน้อย 225 ตัว, คำศัพท์ 200 คำ, เวลาเรียน 1-2 ภาคเรียน, เวลาสอบ 17 นาที/HSKK ระดับกลาง ต้องฝึกปรืออักษรจีนอย่างน้อย 864 ตัว, คำศัพท์ 900 คำ, เวลาเรียน 1-2 ปีการศึกษา, เวลาสอบ 21 นาที/HSKK ระดับสูง ต้องฝึกปรืออักษรจีนอย่างน้อย 1,800 ตัว, คำศัพท์ 3,000 คำ, เวลาเรียน 2 ปีการศึกษาขึ้นไป, เวลาสอบ 24 นาที/YCT ปากเปล่า ระดับต้น ต้องฝึกปรืออักษรจีนอย่างน้อย 175 ตัว, คำศัพท์ 200 คำ, เวลาเรียน 1-2 ภาคเรียน, เวลาสอบ 17 นาที/YCT ปากเปล่าระดับกลาง ต้องฝึกปรืออักษรจีนอย่างน้อย 275 ตัว, คำศัพท์ 400 คำ, เวลาเรียน 1 2 ปีการศึกษาขึ้นไป, เวลาสอบ 19 นาที

9. คะแนนเต็มและคะแนนผ่านเกณฑ์: HSK ระดับ 1 และ 2 รวมทั้ง YCT ระดับ 1 ถึง 3 มีคะแนนเต็มระดับละ 200 คะแนน คะแนนผ่านเกณฑ์คือ 120 คะแนน, HSK ระดับ 3 ถึง 6 รวมทั้ง YCT ระดับ 4 มีคะแนนเต็มระดับละ 300 คะแนน คะแนนผ่านเกณฑ์คือ 180 คะแนน และทุกระดับของทั้ง HSKK และ YCT ปากเปล่า มีคะแนนเต็มระดับละ 100 คะแนน คะแนนผ่านเกณฑ์คือ 60 คะแนน

10. รหัสชุดข้อสอบ: HSK แต่ละระดับขึ้นต้นด้วย H1, H2, H3, H4, H5, H6 ส่วน HSKK แต่ละระดับขึ้นต้นด้วย H7, H8, H9 ส่วน YCT แต่ละระดับขึ้นต้นด้วย Y1, Y2, Y3, Y4, Y5, Y6

ระดับการสอบของ YCT

YCT (Youth Chinese Test) คือ การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนระดับสากลสำหรับเยาวชน (นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา) ที่ไม่ได้ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ เพื่อวัดความสามารถในการนำภาษาจีนไปใช้ในชีวิตประจำวันและการเรียน

1. โครงสร้างการสอบ

การสอบ YCT แบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ การสอบแบบกระดาษและการสอบทักษะการพูด โดยการสอบทั้งสองแบบนี้จะแยกออกจากกัน การสอบแบบกระดาษแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ YCT ระดับ 1 YCT ระดับ 2 YCT ระดับ 3 และ YCT ระดับ 4 ส่วนการสอบทักษะการพูดแบ่งออกเป็น ระดับต้น และระดับกลางโดยใช้รูปแบบการอัดเสียงในการสอบ

2. หลักการของการสอบ YCT

การสอบ YCT มีจุดประสงค์เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจและความรู้สึกรักภูมิใจในการเรียนภาษาจีน ตามหลักการ “การสอบสอดคล้องควบคู่ไปกับการเรียนการสอน” การออกแบบข้อสอบและการเรียนการสอนภาษาจีนระดับเยาวชนในปัจจุบันใช้สื่อการเรียนการสอนที่สอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันตามหลัก “ใช้การสอบส่งเสริมการเรียนรู้” และ “ใช้การสอบส่งเสริมการสอน”

3. ระดับความสามารถในการสอบระดับ YCT

ผู้ที่สอบผ่าน YCT (ระดับ 1) สามารถเข้าใจ และสื่อสารโดยใช้คำศัพท์และประโยคพื้นฐานที่ใช้บ่อยได้ มีทักษะพร้อมที่จะเรียนภาษาจีนในระดับต่อไป

ผู้ที่สอบผ่าน YCT (ระดับ 2) สามารถเข้าใจ และใช้ประโยคหรือคำศัพท์ง่าย ๆ ในชีวิตประจำวันได้ มีทักษะในการตอบสนองและสื่อสารได้ในเบื้องต้น

ผู้ที่สอบผ่าน YCT (ระดับ 3) สามารถใช้ประโยคต่าง ๆ ที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวันในการสื่อสารได้ มีทักษะทางภาษาจีนในระดับต้นขั้นดีเยี่ยม

ผู้ที่สอบผ่าน YCT (ระดับ 4) สามารถใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวัน การเรียน และการสื่อสารขั้นพื้นฐานได้ และสามารถเดินทางท่องเที่ยวในประเทศจีนด้วยตนเองได้

4. ประโยชน์ของการสอบ

ประโยชน์ของการสอบ YCT สำหรับเยาวชนที่ไม่ได้ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ มีดังนี้

1. เพื่อให้ผู้สอบได้ประเมินความสามารถในการเรียนภาษาจีนของตนเอง เพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาจีนในระดับต่อไป

2. เพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนาการเรียนการสอนในโรงเรียน
3. เพื่อให้สถาบันฝึกอบรมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาจีนใช้ในการอ้างอิงประเมินประสิทธิภาพของการเรียนการสอน
4. เพื่อเป็นแนวทางให้กับผู้สอบในการสมัครสอบ HSK ต่อไป
5. ระดับของ YCT
YCT ทั้ง 2 ประเภท แบ่งออกเป็นระดับ ดังต่อไปนี้

ตาราง 3 การสอบข้อเขียน แบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ YCT ระดับ 1-ระดับ 4

สอบ ข้อเขียน	รายละเอียด	ศัพท์ (คำ)	ทักษะ (ข้อ)	ระยะเวลา (นาที)	คะแนนเต็ม	การผ่านคิด คะแนน 75%
YCT 1	สามารถเข้าใจและ ใช้คำศัพท์และประโยคที่ใช้ บ่อยในชีวิตประจำวันได้ และมีทักษะพร้อมที่เรียน ภาษาจีนในระดับต่อไป	80	การฟัง 20 การอ่าน 10	30	30	23
YCT 2	สามารถเข้าใจคำศัพท์หรือ ประโยคง่าย ๆ มีทักษะใน การติดต่อสื่อสารเบื้องต้น	150	การฟัง 20 การอ่าน 20	45	40	30
YCT 3	สามารถใช้ประโยคต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันในการ สื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว	300	การฟัง 30 การอ่าน 25	55	55	42
YCT 4	สามารถใช้ภาษาจีนใน ชีวิตประจำวัน การเรียน และ การสื่อสารขั้นพื้นฐานได้	600	การฟัง 40 การอ่าน 30 การเขียน 10	80	80	60

จากที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า การสอบวัดระดับการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนระดับสากลสำหรับเยาวชน YCT หรือ Youth Chinese Test เป็นทดสอบความรู้ภาษาจีนกลางสำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี เพื่อใช้วัดระดับภาษาจีนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นรูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนในต่างประเทศที่ได้มาตรฐาน ซึ่งเหมาะสมทั้งเนื้อหาและความรู้ของผู้เรียน

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับความสามารถในการฟังภาษาจีน

ความหมายของการฟัง

การฟังเป็นทักษะการสื่อสารขั้นต้นที่มนุษย์รู้จักก่อนการใช้ทักษะการพูด อ่าน และเขียน จากการค้นคว้าของ Caffry ได้ให้ความหมายของการฟัง หมายถึง พัฒนาการของการฟังไว้ว่า ความสามารถในการฟังกับอายุมีค่าสัมพันธ์เป็นไปทางบวก กล่าวคือ เด็กที่มีอายุมากในการฟังได้ดี เด็กที่เรียนในชั้นสูงจะมีความสามารถทางการฟังดีกว่าเด็กที่เรียนในชั้นที่ต่ำกว่า

ศศิธร ชันติธรางกูร (2520) กล่าวว่า การฟังมีความหมายมากกว่าการได้ยิน คือ การฟังประกอบไปด้วยการได้ยินเสียงแล้วแปลความหมายของเสียงนั้นออกมาเป็นความเข้าใจและจะแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบกับเสียงที่ได้ยินนั้น

Halliday (1978) กล่าวว่า การฟังคำพูดหรือฟังเสียงมิใช่มุ่งเฉพาะความหมายอย่างเดียว การฟังที่ผู้ฟังคำพูดหรือเสียงและเข้าใจความหมายในสิ่งที่ผู้อื่นพูดทำให้เป็นผู้ฟังที่ดี คือเข้าใจว่าผู้พูดอะไรและผลที่พูดมานั้นหมายถึงอะไร

Dechant (1970) กล่าวว่า กระบวนการทั้งหมดของการฟังมิใช่เพียงแต่ได้ยินเสียงเท่านั้น แต่หมายรวมถึงความสามารถที่จะรวบรวมและตีความทางสัญลักษณ์ทางคำพูดได้ถูกต้อง

Stammer (1997) ได้กล่าวว่า ส่วนประกอบทางการฟังมี 3 ประการ คือ การได้ยินเสียง (Hearing) หมายถึง การฟังอย่างไม่ตั้งใจ บางครั้งไม่มีความหมายใด ๆ เช่น เสียงรถยนต์ ส่วนการฟัง (Listening) เป็นความตั้งใจที่ผู้ฟังสามารถจับใจความของเสียงที่ฟังได้ และการฟังที่ต้องมีประสบการณ์เป็นการฟัง เพื่อความเข้าใจความหมายโดยอาศัยประสบการณ์เดิมช่วย

ดังนั้นสามารถสรุปข้อความได้ว่า การฟังเป็นทักษะแรกที่เกิดความสามารถในการสื่อสาร การสนทนากันรู้เรื่องจะต้องเข้าใจ ไม่ใช่เพียงแค่แยกเสียง เน้นหนัก เสียงสูงต่ำ และแยกความแตกต่างของเสียงเท่านั้น แต่การฟังในระดับสื่อสารนั้นจะต้องอยู่ในระดับที่ 4 ตามการแบ่งของ Valette และ Disick หรือระดับที่ 2 ตามแบ่งของ Rivers ซึ่งจะได้กล่าวถึงลักษณะการแบ่งในรายละเอียดดังนี้

Valette และ Disick (1972) แบ่งการฟังออกเป็น 5 ระดับ คือ

1. ระดับกลไก (Mechanical) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถแยกความแตกต่างของภาษาต่างประเทศกับภาษาตนเองได้ และสามารถแยกเสียงที่ได้ยินว่าเหมือนกันหรือต่างกัน ระดับนี้ไม่ต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่ฟัง

2. ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่ผู้เรียนบอกความหมายขอคำหรือประโยคที่ได้เรียนไปแล้วได้ ท่องได้ จำได้ ฟังเข้าใจความหมายของข้อความสั้น ๆ สามารถปฏิบัติตามคำสั่ง จับคู่ประโยคที่ได้ยินกับรูปภาพได้

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ของโครงสร้างและคำศัพท์ สามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์อื่น ตอบคำถามได้ว่าถูกหรือผิด เลือกข้อความหรือคำตอบที่เหมาะสมกับคำถาม เข้าใจข้อความที่มีความหลากหลาย

4. ระดับสื่อสาร (Communication) ผู้ฟังสามารถเข้าใจ คำอธิบาย เข้าใจความหมายของข้อความที่มีหลายประโยคที่ไม่คุ้นเคยได้ สามารถฟังจากสถานการณ์จริง (Authentic Material) เช่น ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ ภาพยนตร์หรือละครได้เข้าใจ สามารถเข้าใจความรู้สึกและอารมณ์ และทัศนคติของผู้พูด ตลอดจนเข้าใจความหมายที่เคลือบแฝงอยู่

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) ความสามารถในการวิเคราะห์วิจารณ์และประเมินคุณค่าชนิดของสิ่งที่ฟัง เช่น การคาดคะเน การตีความ การวิเคราะห์ แยกประเภทของข้อความที่ได้ยิน ตลอดจนอารมณ์ ความรู้สึกและความหมายของผู้พูด โดยสังเกตที่การเน้นคำ และน้ำเสียง สามารถประเมินได้ว่าข้อความที่ได้ยินนั้นถูกต้อง ดีหรือไม่ดี โดยสามารถอธิบายอารมณ์และน้ำเสียงของผู้พูดได้

Valette และ Disick (1972) กล่าวว่า ทักษะการฟังนั้นต้องอาศัยความชำนาญในด้าน 3 ด้าน ดังต่อไปนี้คือ ความสามารถในการจำแนกเสียง ความเข้าใจในด้านองค์ประกอบเฉพาะของภาษา และความเข้าใจอย่างเต็มรูปแบบ ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของภาษาอาจจะพบว่าโดยธรรมชาติแล้วทักษะการฟังมิได้แยกแยะดังที่กล่าวมา แต่ผู้ที่อยู่ในระยะเริ่มเรียนภาษาที่สองนั้น การพัฒนาทักษะในแต่ละด้านโดยแยกจากกันเป็นสิ่งที่จำเป็น และครูผู้สอนอาจจะทดสอบความชำนาญในการฟังโดยแยกทดสอบเฉพาะด้านหรือโดยส่วนรวมย่อมทำได้

Wailliam (1965) ได้แบ่งพฤติกรรมการฟังไว้เป็น 2 ระดับ คือ

1. ระดับความรู้ (Recognition Level) เป็นระดับที่ผู้ฟังได้ยินเสียงแล้วแยกแยะได้ว่าเสียงที่ได้ยินนั้นแตกต่างไปจากเสียงที่เคยได้ยินอย่างไร

2. ระดับความเข้าใจ (Comprehension Level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจเรื่องราวที่ได้ยิน

Wailliam (1965) ได้แบ่งการฟังออกเป็น 2 ระดับ คือ

1. ระดับความรู้ (Recognition Level) เป็นระดับการฟังที่แยกแยะกลุ่มคำหรือวลีซึ่งมีความสัมพันธ์กันในทางโครงสร้าง เวลา คำขยาย และส่วนวลีที่มีความหมายซับซ้อน

2. ระดับเลือก (Selection Level) เป็นระดับการฟังเพื่อจับใจความสำคัญของการสื่อความหมาย เลือกใจความสำคัญของสิ่งที่ได้ยิน เลือกฟังในสิ่งที่แสดงจุดมุ่งหมายของผู้พูดหรือตั้งในส่วนที่ต้องการในระดับที่สามารถฟังภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ทั่วไปได้

ดังนั้นสามารถสรุปข้อความได้ว่า ความเข้าใจภาษาพูดหรือทักษะการฟังนั้นเป็นสิ่งสำคัญประการแรกในการติดต่อสื่อสาร การฟังนั้นจะต้องฟังอย่างมีจุดมุ่งหมาย ซึ่งจุดมุ่งหมายนี้

มีผลต่อการฟังและการเลือกจากสิ่งที่ฟัง โดยอาศัยความรู้เรื่องระบบไวยากรณ์ของภาษาในการเชื่อมส่วนต่าง ๆ ของภาษาเข้าด้วยกันเป็นข้อความหรือประโยค เพื่อทำความเข้าใจประโยคนั้น ๆ เกี่ยวข้องกับสิ่งที่พูดไปแล้วอย่างไร และมีหน้าที่ในการสื่อสารอย่างไร ในขั้นนี้ผู้ฟังต้องเลือกในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของผู้ฟังเอง และตัดส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องออก

การทดสอบความเข้าใจในการฟังเพื่อการสื่อสาร

วัตถุประสงค์ในการทดสอบความเข้าใจในการฟังของผู้เรียนก็เพื่อทราบว่าการเรียนการสอนนั้นบรรลุเป้าหมายหรือไม่ โดยดูว่าต้องการให้รู้อะไรและสร้างแบบทดสอบให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์นั้น ๆ การทดสอบการฟังอาจทำให้หลายแบบ เช่น การใช้บทบาทสมมติ การเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างการฟังกับแผนภูมิ รูปภาพ บัตรคำ หรือตาราง ดังที่ Jones และ Spolsky (1975) ได้กล่าวไว้ว่า วัตถุประสงค์ของความเข้าใจในการฟัง คือความสามารถในการเข้าใจทันทีที่ได้ยินข้อความจากระดับเสียงการสนทนาที่มีความเร็วปกติ โดยเจ้าของภาษาศัพท์และโครงสร้างที่รู้อยู่แล้วเป็นเรื่องราวทั่ว ๆ ไป

แบบทดสอบหรือข้อทดสอบควรจะวัดทั้งสัมฤทธิ์ (Achievement) คือ ความรู้และทักษะที่ผู้เรียนได้รับตามหลักสูตร และวัดสมรรถภาพ (Proficiency) เป็นการวัดความรู้และทักษะที่ไม่เกี่ยวกับหลักสูตรโดยตรง เป็นการทำนายสิ่งที่ผู้เรียนควรรู้ที่ต้องรู้ กล่าวโดยสรุปก็คือ แบบทดสอบหรือข้อทดสอบนั้นควรวัดในสิ่งที่เรียนไปแล้วและสิ่งที่ควรจะเรียน ส่วนในการที่จะทำให้แบบทดสอบหรือข้อทดสอบนั้นน่าเชื่อถือได้และแม่นยำตรงนั้นควรคำนึงถึงปัจจัยต่อไปนี้

1. ข้อคำถามควรจะวัดความเข้าใจของสิ่งที่ฟังนั้นจริง ๆ ไม่ใช่วัดความรู้ที่เกี่ยวกับภาษาหรือส่วนย่อยของภาษา จากหลักฐานงานวิจัยพบว่า ความต้องการเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารนั้นมีมากกว่าความต้องการด้านความรู้เกี่ยวกับภาษา ดังนั้น แบบทดสอบหรือข้อสอบจึงไม่ควรวัดจุดย่อยทางภาษาของผู้เรียนแต่เพียงด้านเดียว
2. ส่วนหนึ่งของแบบทดสอบหรือข้อสอบควรจะนำมาจากภาษาที่มีการโต้ตอบทันทีทันใด (Spontaneous Speech) เช่น จากบทสนทนา จากการสนทนา การอภิปรายกลุ่ม การสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นเสียงของเจ้าของภาษา
3. การใช้สถานที่ที่เป็นจริง เช่น ฟังจากวิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ ซึ่งผู้ฟังฟังครั้งเดียวโดยไม่มีการฟังทวนอีกครั้ง
4. นักเรียนมีขีดจำกัดในการจำขณะฟัง ดังนั้นช่วงเวลาของสิ่งที่ฟังและความยาวของเรื่องควรอยู่ประมาณ 30-40 นาที
5. ภาษาที่ใช้ในการฟังควรง่าย และเข้าใจง่าย ซึ่งอาจใช้วิธีการตรวจ
6. ถ้าแบบทดสอบหรือข้อสอบนั้นใช้กับประชาชนมาก ๆ และหลายโรงเรียนควรใช้คำตอบชนิดเลือกตอบ (Multiple-Choice Format)

7. การให้ผู้สอบเห็นคำตอบในรูปแบบของตัวเขียนเป็นการป้องกันปัญหาที่ผู้สอบไม่เข้าใจคำถามที่ฟัง

8. การทดสอบการฟังที่เป็นมาตรฐาน ควรให้มีการสอนในห้องปฏิบัติการทางภาษา เพื่อจัดเสียงรบกวนทั้งนอกและในห้องเรียน

Valette และ Disick (1972) ได้กล่าวถึงการทดสอบความเข้าใจในการฟังเพื่อการสื่อสารว่า แบบทดสอบหรือข้อสอบนั้นระดับนี้จะวัดความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งหมายถึง ความเข้าใจภาษาต่างประเทศที่เจ้าของภาษาพูดด้วยน้ำเสียงที่เป็นธรรมชาติ ความสำคัญของการทดสอบระดับนี้คือ ผู้ฟังรับสารที่ผู้พูดตั้งใจจะสื่อความหมายได้หรือไม่ ซึ่งแบ่งออกเป็น

1. การเก็บใจความสำคัญของเนื้อหาได้ (Getting The Gist of The Message) ผู้ฟังต้องมุ่งความสนใจที่คำสำคัญ (Content Words) ของประโยค โดยเฉพาะคำถาม คำกริยา และ คำคุณศัพท์ ตัวอย่างเช่น ให้นักเรียนฟังเรื่องราวต่าง ๆ ของแต่ละประเทศ แล้วให้นักเรียนบอกชื่อ เมือง หรือชื่อประเทศจากเนื้อหานั้น ๆ การสอบอีกลักษณะหนึ่งคือ การบรรยายปากเปล่า (Oral Description) โดยครูบรรยายถึงสถานที่ คน สิ่งของ ภาพยนตร์ หรือเหตุการณ์ที่นักเรียนคุ้นเคย แล้วให้นักเรียนบอกว่าสิ่งนั้นคืออะไร เช่น (รายการ) ครูบรรยายถึงรายการโทรทัศน์ซึ่งเป็นรายการ ยอดนิมรายการหนึ่ง แล้วให้นักเรียนบอกชื่อรายการนั้น หรืออาจตัดตอนรายการจากวิทยุมาให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนบอกว่าเป็นรายการประเภทใด เป็นรายการข่าว การโฆษณา หรือ ข่าวประเภทใด

2. ความเข้าใจข้อความ (Passage Comprehension) จุดมุ่งหมายในขั้นนี้ก็คือ เพื่อวัดว่านักเรียนสามารถติดตามเรื่องราวที่ฟังหรือบทสนทนาได้หรือไม่ คำถามที่ถามจึงควรเป็น คำถามง่าย ๆ ไม่คลุมเครือ เพื่อป้องกันปัญหาที่ว่า นักเรียนเข้าใจเรื่องที่ให้มา แต่ไม่เข้าใจคำถาม จึงตอบคำถามไม่ได้ ในการฟังนั้นควรให้นักเรียนฟังตลอดเรื่องหนึ่งครั้งก่อน และครั้งที่สองให้ฟังเป็นส่วน ๆ และตามด้วยคำถามทันที ในแต่ละส่วนข้อทดสอบควรใช้เสียงเจ้าของภาษา ซึ่งพูดในอัตราความเร็วปกติให้เหมือนจริง อาจเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนา คำถามควรอยู่ในรูปตัวเขียนด้วยความเร็วปกติให้เหมือนจริง อาจเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนา คำถามควรอยู่ในรูปตัวเขียนด้วย

3. รับข่าวสารและรายละเอียดที่ฟังได้ (Obtaining Information) เป็นระดับที่เข้าใจสถานการณ์ที่เป็นจริงมากขึ้น ถ้าผู้เรียนไปอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ต้องใช้ภาษาต่างประเทศที่นักเรียนกำลังเรียน เช่น ในต่างประเทศ นักเรียนจะพบว่าสถานการณ์ที่จำเป็นต้องสอบถามข่าวสาร ๆ ตามผู้อื่นและการเข้าใจประกาศต่าง

3.1 ให้แผนที่ถนน เมือง หรือสถานที่แก่นักเรียน ให้นักเรียนฟังจากครูหรือ ฟังเสียงแล้วเขียนเส้นทางที่จะไปยังจุดหมายปลายทางที่ได้ยิน

3.2 ให้นักเรียนจดบันทึกตารางเรียน ลงวันที่และเวลาตามประกาศที่ได้ยิน

3.3 ให้นักเรียนตีความจากรายละเอียดที่ได้ยิน เช่น นักเรียนโทรศัพท์ไปถาม รายละเอียดเกี่ยวกับเวลาฉายภาพยนตร์

4. ถ่ายทอดข้อความต่อไปให้ผู้ฟัง (Relaying Oral Message) การถ่ายทอดข้อความที่ได้รับมาต่อผู้ฟังได้นั้นจะต้องถ่ายทอดให้ละเอียดมากที่สุดเท่าที่ทำได้ ส่วนการให้คะแนนนั้น ครูแบ่งให้เป็นส่วน ๆ ที่นักเรียนถ่ายทอดได้

5. การจดบันทึกข้อความ (Taking Notes) สำหรับนักเรียนที่เรียนมามากพอ ครูผู้สอนอาจให้บันทึกเค้าโครงของข้อความ แต่การออกแบบนี้การรวมรวมการเขียนไว้ด้วยคะแนน ด้วยการให้คะแนนคำนึงถึงความเข้าใจในเนื้อหา การเรียบเรียงข้อความ ความถูกต้องเกี่ยวกับ ตัวสะกดและโครงสร้างของภาษา

6. การเรียนตามคำบอก (Taking Dictations) เป็นการวัดความเข้าใจในการฟัง ผู้สอบต้องเข้าใจความหมายของเรื่อง รู้คำศัพท์ และความสัมพันธ์ระหว่างคำ

จากข้อความข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าปัญหาและอุปสรรคที่ทำให้ผู้เรียนมีทักษะด้านการฟังไม่ดีเท่าที่ควรนั้น มีผลต่อความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน ว่ามีข้อจำกัด ปัญหา รวมทั้ง ลักษณะของข้อสอบที่ใช้วัดความสามารถนั้นเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลทำให้การฟังของผู้เรียน แตกต่างกันไป

ความสำคัญของการฟัง

ในชีวิตประจำวันของมนุษย์เรานั้นจะใช้ทักษะการฟังมากกว่าทักษะอื่น ๆ ซึ่งถ้าทักษะการฟังมีการฝึกฝนที่ดี ผู้ที่ได้รับการฝึกจะมีทักษะที่สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกฝนที่สอดคล้องกับ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551) ได้อธิบายการฟังเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดที่จะนำไปสู่ทักษะอื่น ๆ อันได้แก่ ทักษะพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญและฝึกฝนอย่างต่อเนื่องให้แก่ผู้เรียนเกิดทักษะการฟัง นอกจากนี้ยังมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟัง ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

Doff (1993) กล่าวถึงความสำคัญในการฟังที่มีต่อผลความสำเร็จในการสนทนาว่า การสื่อสารนั้น ผู้ฟังจะต้องมีความเข้าใจก่อนว่าสิ่งที่ผู้พูดพูดนั้นหมายความว่าอย่างไร เมื่อเข้าใจก็จะตระหนักว่าควรจะพูดตอบอย่างไร ทำให้เป็นการพัฒนาการพูดของตนเองด้วย ดังนั้นผู้เรียนจะต้องฝึกทักษะการฟังให้มาก โดยเฉพาะการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศจะต้องฟังจนสามารถเข้าใจได้ดี และสามารถพูดสื่อสารได้

McDonnell (1992) กล่าวถึงความสำคัญของการฟังว่า เป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ และมีความสำคัญมากต่อประสิทธิภาพในการใช้ภาษาสื่อสาร ผู้ที่มีความสามารถในการฟังจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Husen และ Postlethwaite (1994) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการฟังว่า ผู้เรียนต้องใช้ทักษะการฟังในอัตราสูงมาก เมื่อเปรียบเทียบกับทักษะอื่น ๆ ทักษะการฟังประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก ซึ่งผู้สอนสามารถสอนทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการฟัง และใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ

เยาวิรัตน์ การพานิช และอังคณา ทองพูน (2543) ได้กล่าวถึงการฟังอย่างคล้ายคลึงกันว่า เป็นทักษะที่สำคัญสำหรับผู้เรียนทางภาษา เนื่องจากเป็นทักษะการรับสาร (Receptive Skills) ซึ่งจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับภาษาพูด แต่ทักษะการฟังต้องได้รับการพัฒนาเป็นลำดับแรก ทั้งในการเรียนภาษาแม่ และภาษาที่สอง โดยเฉพาะนักเรียน เพราะนักเรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียน ขึ้นอยู่กับความเข้าใจในขณะที่ยังฟังหรือรับรู้ความรู้จากครูผู้สอน และร่วมกิจกรรมในห้องเรียน

จากที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่า ทักษะการมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นทักษะแรกในการรับรู้ทางภาษาของมนุษย์ที่จะนำสู่ทักษะอื่น ๆ และยังเป็นทักษะที่ช่วยพัฒนาในการสื่อสาร เป็นทักษะที่สามารถเก็บรวบรวมข้อมูล ข้อเท็จจริง ความคิด และประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการฝึกทักษะสื่อสาร

จุดมุ่งหมายของการฟัง

Harmer (1991) กล่าวถึงจุดประสงค์ในการฟังเพื่อเป็นการยืนยันความคาดหวังที่ผู้ฟังตั้งไว้ก่อนการฟังว่า

1. เพื่อคัดเลือกรายละเอียดเฉพาะที่ตนสนใจและต้องการจะฟัง
2. เพื่อมีส่วนร่วมในการสื่อสาร
3. เพื่อเก็บข้อมูลทั่ว ๆ ไป เช่น การฟังข่าว โฆษณา
4. เพื่อเก็บข้อมูลไว้ในโอกาสอื่น
5. เพื่อเก็บรายละเอียดของข้อมูลที่ฟัง เป็นต้น

เจียรนัย พงษ์ศิวกัญ (2539) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของหลักการฟัง 3 ประการ คือ

1. การฟังเพื่อความเพลิดเพลิน ได้แก่ การฟังเรื่องราวที่สนุกสนาน ชวนให้เกิดความนึกฝัน หรือจินตนาการ แล้วทำให้เกิดความสุขและผ่อนคลาย
2. การฟังเพื่อความรู้ คือ การฟังเรื่องราวเกี่ยวกับวิชาการข่าวสาร และข้อแนะนำต่าง ๆ ซึ่งการฟังเพื่อความรู้ผู้ฟังต้องฟังให้เข้าใจ ใช้ความคิดและบันทึกสาระสำคัญไว้
3. การฟังเพื่อให้ได้รับคติหรือความจรรโลงใจ ซึ่งความมุ่งหมายของการฟังประเภทนี้ ผู้ฟังต้องฟังอย่างมีวิจารณญาณในการเลือกรับข้อมูลในแต่ละประเภท เพื่อนำมาใช้ในการดำเนินชีวิต

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การฟังแต่ละครั้งนั้นจะต้องเกิดขึ้นจากจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายของการฟังว่า ฟังเพื่ออะไร ก่อให้เกิดอะไร และการฟังที่ดีนั้นควรฟังแบบมีวิจารณญาณในการเลือกรับข้อมูล เพื่อเป็นการพัฒนาแนวคิดของตนเองต่อไป

การพัฒนาการฟัง

การฟังที่ผู้ฟังจะมีความสามารถในการฟังเรื่องราวต่าง ๆ และสามารถโต้ตอบได้อย่างถูกต้องนั้น ผู้ฟังต้องการได้รับการพัฒนาการฟังให้มีประสิทธิภาพ ได้มีนักการศึกษาจากสถาบันต่าง ๆ ในแนวคิดการพัฒนาการฟังดังนี้

Rost (1992) และ Fredericks (1997) ได้กล่าวถึงการพัฒนาการฟังอย่างทั่วไป และ การพัฒนาการฟังที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ควรสร้างความกระตือรือร้นในการฟัง โดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ รวมทั้งอุปกรณ์การฟังที่มีประสิทธิภาพ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนฟังอย่างตั้งใจ
2. ควรสร้างอุปนิสัยในการฟัง โดยใช้ภาษาที่ต้องการจะเรียนรู้ทั้งชั้นเรียน พร้อมเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดคุยในภาษานั้น ๆ เพื่อให้เกิดความสามารถในการฟังอยู่ในระดับที่ดีที่สุดเท่าที่ทำได้
3. ส่งเสริมกระตุ้นให้นักเรียนมีอิสระในการฟังภาษา เช่น พูดคุยกับชาวต่างชาติเจ้าของภาษา หรือฟังคลิปเสียงจากสื่อต่าง ๆ เป็นต้น

นอกจากนี้ Fredericks ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ครูและนักเรียนควรศึกษา และเพิ่มพูน คำศัพท์ต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้ โดยวางจุดมุ่งหมายของการฟังพร้อมจัดขั้นตอนการฟัง และ บรรยากาศในชั้นเรียนให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมาย อีกทั้งครูผู้สอนควรใช้เทคนิคและวิธีการที่จะช่วยพัฒนาการฟังให้นักเรียนเกิดความเข้าใจโดยการจัดกิจกรรมหลังจากการฟัง ซึ่งจุดประสงค์ของการทำกิจกรรมนี้เพื่อเป็นการฝึกฝนทางด้านภาษา เช่น การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) กิจกรรมการแก้ปัญหาและกิจกรรมการตัดสินใจ ซึ่งผู้เรียนสามารถอาศัยข้อมูลจากเรื่องที่ฟังแก้ปัญหาที่กำหนดให้

จากที่กล่าวมาจะสรุปได้ว่า ครูผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอนเรื่องการฟังให้ตรงกับจุดมุ่งหมาย เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะฟัง ก่อให้เกิดทักษะการฟัง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนนั้นมีอิสระในการฟัง เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ซึ่งสามารถนำสิ่งที่ฟังนั้นไปต่อยอดเป็นทักษะอื่นๆต่อไป

ความสามารถในการฟัง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาจีน เพื่อสื่อสารด้วยทักษะ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน เหมาะสม ต่างวัยวุฒิช่วงวัยของผู้เรียน รวมทั้งให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน และสามารถ ใช้ภาษาจีนในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อเข้าสังคม เรียนรู้วัฒนธรรมได้อย่างถูกต้อง แต่การที่จะให้เกิดความสามารถเช่นนั้นได้ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการฟัง แต่ระดับการฟัง ข้อความนั้นจะต้องฟังเพื่อสามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟัง ตลอดจนการตีความหมายหรือ

จุดประสงค์ของเรื่องที่จะฟัง ผู้ฟังถึงจะสามารถสื่อสารได้ตามที่ต้องการ ฉะนั้นจึงมีนักวิชาการศึกษาหลากหลายท่านกล่าวถึงความสามารถในการฟังภาษาจีนไว้ดังนี้

Valette และ Disick (1972) ได้แบ่งระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับกลไก เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศจากเสียงที่ได้ยินหรือได้ฟัง โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย
2. ระดับความรู้ เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่ฟังและสามารถตอบสนองได้
3. ระดับถ่ายโอน เป็นระดับที่ผู้ฟังข้อความยาว ๆ หลาย ๆ ประโยค และเข้าใจประโยคที่แต่งขึ้นใหม่ โดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว
4. ระดับสื่อสาร เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่มีคำศัพท์ใหม่ ๆ โดยการคาดหมายจากประสบการณ์เดิม และสามารถฟังข้อความที่พูดได้อย่างรวดเร็วได้ เช่น บทภาพยนตร์ รายการวิทยุหรือโทรทัศน์
5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจและแยกประเภทข้อความที่ฟัง พร้อมทั้งสามารถประเมินผลได้ว่า เป็นภาษามาตรฐานหรือไม่ ตลอดจนเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกและจุดมุ่งหมายของผู้พูดจากน้ำเสียงและถ้อยคำ

Harris (1974) ได้จำแนกความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ระดับ รวมทั้งมีตัวอย่างลักษณะของความสามารถในการฟังระดับต่าง ๆ ดังนี้

1. ความสามารถในการจำแนกเสียง ประกอบด้วย
 - 1.1 ความสามารถในการจำแนกเสียงคำโดด โดยสามารถจำแนกเสียงว่าเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร หรือคำใดออกเสียงต่างไปจากคำอื่น ๆ ที่ได้ยิน
 - 1.2 ความสามารถในการจำแนกคำที่มีอยู่ในข้อความ โดยสามารถจำแนกได้ว่าคำใดที่ได้ยินประโยคหรือข้อความนั้น ๆ ตรงกับรูปภาพใดหรือประโยคใด
2. ความสามารถในการเข้าใจข้อความที่ได้ฟัง ประกอบด้วย
 - 2.1 ความสามารถในการปฏิบัติตามคำสั่งประโยคคำสั่งที่ผู้ฟังฟังปฏิบัติตาม
 - 2.2 ความสามารถในการเลือกคำตอบให้ตรงกับข้อความที่ได้ฟัง
 - 2.3 ความสามารถในการเข้าใจเรื่องราวทั่วไปที่จำลองสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน โดยผู้ฟังสามารถจดจำสาระสำคัญต่าง ๆ ได้

Higgin (1978) และ Rost (1991) ได้กล่าวถึงความสามารถในการฟังภาษาจีนว่า ผู้ฟังต้องมีทักษะต่าง ๆ ดังนี้

1. ทักษะด้านการรับรู้ (Perceptive Skills) คือ ความสามารถในการจำแนกเสียงต่าง ๆ และจดจำคำที่ฟังได้ โดยสามารถบอกได้ว่าเสียงที่ฟัง หรือเสียงที่ได้ยินเป็นเสียงภาษาอะไร

2. ทักษะด้านการวิเคราะห์ (Analysis Skills) คือ ความสามารถในการจำแนกหน่วยทางไวยากรณ์ โดยสามารถแยกหรือจำแนกโครงสร้างประโยค และเข้าใจความสัมพันธ์ส่วนต่าง ๆ ของประโยค ตลอดจนเข้าใจเกี่ยวกับการลงเสียงหนัก-เบาในคำ และระดับสูง-ต่ำ ของเสียงในประโยค

3. ทักษะด้านการสังเคราะห์ (Synthesis Skills) คือ ความสามารถในการเชื่อมโยงตัวชี้แนะด้านภาษากับส่วนอื่น ๆ และสามารถนำความรู้เดิมมาใช้ประกอบเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการฟังได้อย่างเหมาะสม

จากที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่า ในการฟังผู้วิจัยตามแนวคิดของ Harris (1974) สามารถจำแนกความสามารถในการฟังออกเป็น 2 ระดับ รวมทั้งให้ลักษณะความสามารถในการฟังระดับต่าง ๆ ดังนี้

1. ความสามารถในการจำแนกเสียง ประกอบด้วย

1.1 ความสามารถในการจำแนกเสียงคำโดด โดยสามารถจำแนกเสียงว่าเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร หรือคำใดออกเสียงต่างจากคำอื่น ๆ ที่ได้ยิน

1.2 ความสามารถในการจำแนกคำที่มีอยู่ในข้อความ โดยสามารถจำแนกได้ว่าคำใดที่ได้ยินในประโยค หรือข้อความนั้นตรงกับรูปภาพหรือประโยคใด

2. ความสามารถในการเข้าใจข้อความที่ฟัง ประกอบด้วย

2.1 ความสามารถในการปฏิบัติตามคำสั่งประโยคคำสั่งที่ผู้ฟังปฏิบัติตาม

2.2 ความสามารถในการเลือกคำตอบให้ตรงกับข้อความที่ได้ฟัง

2.3 ความสามารถในการเข้าใจเรื่องราวทั่วไปที่จำลองสถานการณ์ใน

ชีวิตประจำวัน โดยผู้ฟังสามารถจดจำสาระสำคัญต่าง ๆ ได้

การสอนทักษะการฟัง

การเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบด้วย 4 ทักษะได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แต่ทักษะการฟังเป็นทักษะแรกของภาษาซึ่ง กุศยา แสงเดช (2545) ได้กล่าวจุดมุ่งหมายของการสอนทักษะการฟังภาษาจีนว่า เป็นการสอนฟังเองของคำ วลี เพื่อสังเกต แยกแยะ หรือเปรียบเทียบความแตกต่างเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ และการฟังประโยค หรือเรื่องราว และสามารถฟังเข้าใจในสิ่งที่ฟังได้ โดยมีนักวิชาการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ดังนี้

ทิพพดี อ่องแสงคุณ (2535) และรวีวรรณ ศรีคร้ามครัน (2539) ได้กล่าวถึงการสอนการฟังว่า ควรสอนตามลำดับจากง่ายไปยาก ดังนี้

1. ฝึกทักษะให้จดจำและเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ยิน เช่น การฟังเสียงพยัญชนะคำเดี่ยว วลี ประโยค โดยพยายามเชื่อมโยงคำต่าง ๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มคำที่มีความหมาย

2. ฝึกทักษะให้ผู้เรียนคาดเดาเหตุการณ์ในสิ่งที่ได้ยิน และจดจำเนื้อเรื่อง เช่น การฟังเรื่องสั้น ๆ การฟังบทสนทนา หรือข้อความต่าง ๆ

Underwood (1989) ได้แนะนำการสอนทักษะการฟัง ดังนี้

1. การเตรียมการสอนก่อนเข้าสู่บทเรียน เช่น การเลือกบทเรียน การเตรียมเทป หรือคลิปเสียง การเตรียมบทเรียนก่อนเรียน การวางแผนการสอน เป็นต้น

2. การวางขั้นตอนในการสอน มี 3 ขั้นตอน คือ

2.1 ก่อนการฟัง (Pre-Listening) เป็นการเตรียมตัวผู้เรียนก่อนที่จะฟังและทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การพูดเกี่ยวกับภาพ อภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง อ่านเนื้อหาให้ฟัง ทบทวนบทเรียน หรือการสอนคำศัพท์ในโครงสร้างที่สำคัญ

2.2 ระหว่างการฟัง (While-listening or During listening) ในขณะที่ยังเรียนฟังควรมีกิจกรรมต่าง ๆ ให้ทำ เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนฟังเรื่องแล้วเข้าใจเรื่องที่ฟัง เช่น ตรวจสอบสิ่งที่ฟังกับรูปภาพ จับคู่ภาพจากสิ่งที่ฟัง จัดลำดับรูปภาพตามเรื่องที่ฟัง เขียนเครื่องหมายถูกหรือผิดหน้าข้อความตามสิ่งที่ฟัง หรือเติมคำลงในช่องว่าง เป็นต้น

2.3 หลังการฟัง (Post-listening) เป็นกิจกรรมที่ครูผู้สอนจัดให้สอดคล้องกับเรื่องที่ฟังไปแล้ว เช่น วิจารณ์อารมณ์ของบุคคลหรือลักษณะนิสัยของบุคคลในเรื่องที่ฟัง สรุปเรื่องที่ฟัง แสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

กุศยา แสงเดช (2545) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวกับทักษะการฟังไว้ดังนี้

1. กิจกรรมที่นำไปสู่การฟัง ครูผู้สอนต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาสิ่งที่คาดหวัง เพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนมองเห็นแนวทางหรือสถานการณ์ได้ชัดเจน และสามารถคาดหวังได้ก่อนที่จะฟัง

2. กิจกรรมระหว่างการสอน เป็นกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง โดยผู้เรียนฝึกปฏิบัติขณะที่กำลังฟังเรื่องนั้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจยิ่งขึ้น กิจกรรมระหว่างการเรียนการสอนนั้นไม่ควรให้ผู้เรียนต้องเขียนมากนัก เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดการฟังที่ขาดตอน ขาดความเข้าใจที่สมบูรณ์ เพราะนักเรียนจะไปสนใจในสิ่งอื่น ๆ กิจกรรมที่นำมาใช้ระหว่างการเรียนการสอนการฟัง ได้แก่ การจับภาพคู่ การเติมคำ การวาดภาพ หรือให้ผู้เรียนแสดงท่าทางประกอบกับสิ่งที่ฟัง

3. กิจกรรมหลังการฟัง เป็นกิจกรรมที่มุ่งหวังที่จะทำอะไรบางอย่างภายหลังการฟังเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งจุดมุ่งหมายของการทำกิจกรรมนี้ก็เพื่อให้ฝึกการใช้ภาษานั้นเอง เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การอภิปราย และการตอบคำถามแบบปลายเปิด หรือแบบตัวเลือก

จากแนวคิดการเรียนการสอนทักษะการฟังนั้น สรุปได้ว่า ผู้สอนต้องมีการเตรียมการสอนก่อนการฟัง มีจุดประสงค์ที่แน่นอนว่าต้องการให้ผู้เรียนได้ประโยชน์อะไรจากการฟัง พร้อมทั้งการจัดกิจกรรมต้องสอดคล้องกับบทเรียน เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน โดยขณะการจัดการเรียนการสอนนั้น จะต้องมีการฝึกฝนและเน้นการฟัง สื่อสารมากกว่าการเขียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หรือการฟังที่สมบูรณ์ และการจัดการเรียนรู้ที่ดีควรมีการตรวจสอบท้ายคาบเรียนเพื่อให้มั่นใจว่าผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการจัดการเรียนรู้นั้น ๆ

การประเมินความสามารถในการฟัง

การสอนกับการทดสอบ การวัดและการประเมินผลนั้นมีความสัมพันธ์กัน เพราะเมื่อมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทุกครั้ง จะต้องมีทดสอบการเรียนรู้ควบคู่กันไป โดยวิธีการวัดและประเมินผลจะมีความเกี่ยวข้องสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ ถ้าผู้สอนขาดการประเมินและวัดผล จะทำให้ผู้สอนไม่สามารถทราบเลยว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประสบความสำเร็จหรือไม่

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2530) ได้กล่าวว่า การวัดและประเมินผลทักษะการฟังไว้ว่า การประเมินในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลทักษะการฟัง ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม
2. ให้ฟังแล้วลำดับภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
3. ให้ฟังบทสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้า และตอบคำถาม
4. ใช้แบบทดสอบโคลซ แบบเขียนหรือแบบปากเปล่า โดยให้ผู้เรียนฟังเรื่องจากผู้สอน หรือเทป แล้วเติมคำที่ขาดหายไปจากบทสนทนา ข้อความหรือเรื่องราว

Valette และ Disick (1972 อ้างอิงมาจาก กายสิทธิ์ ศรีใจ, 2547) ได้เสนอวิธีการวัดและประเมินผลทักษะการฟังไว้ 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับกลไก ระดับที่ใช้วัดความสามารถของผู้เรียนในด้านความสามารถออกเสียงต่าง ๆ ในภาษาต่างประเทศโดยไม่ต้องเข้าใจในความหมาย เช่น

- 1.1 บอกได้ว่าคำที่ได้ยินเป็นภาษาแม่หรือภาษาต่างประเทศ
- 1.2 บอกได้ว่าคำที่ได้ยินมีเสียงเหมือนหรือแตกต่างกัน
- 1.3 บอกได้ว่าคำที่ได้ยินจำนวน 3 คำขึ้นไป คำใดมีเสียงที่แตกต่างกันออกไป
- 1.4 บอกได้ว่าประโยคที่ได้ยิน 2 ประโยค เหมือนหรือแตกต่าง
- 1.5 บอกเสียงเน้นหนักในคำที่ได้ยิน

2. ระดับความรู้ เป็นการวัดความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่กำลังได้ยิน เช่น

- 2.1 ปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ยิน

2.2 เลือกภาพได้ตรงกับประโยคที่ได้ยิน

2.3 เลือกประโยคที่มีความหมายเช่นเดียวกับประโยคที่ได้ยิน

3. ระดับถ่ายโอน ระดับนี้เป็นการวัดความสามารถในการเข้าใจคำพูดที่คุ้นเคย แต่อยู่ในสถานการณ์ใหม่ เช่น

3.1 ฟังคำถามแล้วเลือกคำตอบ

3.2 เลือกคำที่เหมาะสมเติมลงในประโยคที่ได้ยิน

3.3 วาดภาพตามคำสั่งที่ได้ยิน

3.4 ตอบได้ว่าสิ่งที่ได้ยินนั้นถูกต้องหรือไม่

3.5 ฟังข้อความแล้วตอบคำถามได้ว่า ประโยคที่กำหนดให้มีความหมายถูกหรือผิดจากข้อความที่ได้ยินหรือฟัง

3.6 ฟังข้อความแล้วเลือกคำตอบมาเติมประโยคที่ได้ยินได้ถูกต้องตามข้อความที่ได้ยิน

4. ระดับสื่อสาร ระดับนี้วัดความสามารถในการจับใจความสำคัญและความหมายทั่วไปของข้อความที่ได้ยิน เช่น

4.1 ฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญ

4.2 ฟังข้อความแล้วสรุปเรื่องราวจากที่ฟังได้

4.3 ฟังบรรยายภาพหรือข้อเท็จจริงแล้วตอบคำถามถูกผิด

4.4 ฟังข้อความแล้วเลือกภาพเรียงลำดับตามเรื่องราวได้ 2-4 ภาพ

4.5 ฟังบทสนทนาหรือข้อความแล้วตอบคำถามสรุปเรื่องที่ฟัง

4.6 ฟังบทเพลงแล้วตอบคำถามความเข้าใจ

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ ระดับนี้วัดความสามารถของผู้เรียนในการวิเคราะห์ความหมายและรูปแบบของภาษาที่ได้ยิน เช่น

5.1 ฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับรูปของภาษา

5.2 ฟังคำพูดแล้วบอกได้ว่าผู้พูดเป็นคนประเทศใด

5.3 ฟังบทสนทนาแล้วบอกอารมณ์ของผู้พูด

5.4 ฟังบทสนทนาแล้วบอกสถานที่

5.5 ฟังข้อความแล้วบอกสถานภาพของผู้ใช้ภาษาได้

นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2544) ได้กล่าวถึงมาตรฐานของการประเมินผลความสามารถในการฟังของใช้ภาษา มีทั้งหมด 5 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 เป็นการฟังข้อความ ได้ยินข้อความเป็นภาษาจีน แต่ไม่เข้าใจสิ่งที่ได้ยินเกี่ยวข้องกับอะไร แต่อาจทราบถึงคำๆ เดียว โดยที่ผู้พูดกล่าวซ้ำ ๆ

ระดับที่ 2 เมื่อมีผู้มาพูดด้วยอย่างช้า ๆ หรือมีการกล่าวข้อความนั้นซ้ำ ๆ ก็จะมี ความเข้าใจข้อความนั้นที่ได้ยินว่าเกี่ยวข้องกับอะไร แต่ไม่เข้าใจข้อความแบบต่อเนื่องทั้งหมด อาจจะเข้าใจบางข้อความง่าย ๆ ที่ท่องจำได้ เช่น เพื่อทักทาย ได้แก่ สวัสดี

ระดับที่ 3 เมื่อมีผู้พูดด้วยอย่างช้า ๆ หรือจะมีการกล่าวข้อความซ้ำ ๆ ก็จะมี ความเข้าใจข้อความที่ได้ยินเกี่ยวกับอะไร เมื่อมีผู้พูดตอบคำถามที่ตนเป็นผู้ถาม พอที่จะบอกได้ว่า บทสนทนาของเจ้าของภาษาเกี่ยวกับอะไร แต่จะฟังผิดบ่อยครั้ง ถ้าไม่เห็นตัวผู้พูด เช่น ฟังวิทยุ เทป และโทรทัศน์

ระดับที่ 4 เมื่อฟังข้อความอย่างตั้งใจจะสามารถเข้าใจข้อความที่มีผู้พูดมาพูดอย่าง ชัดเจน สำนวน แคล่วคล่อง ยังต้องให้ผู้พูดพูดช้าเป็นบางตอน และยังไม่เข้าใจรายละเอียดบางตอน แต่พอที่จะนำเนื้อหาความตอนอื่น ๆ มาประกอบความเข้าใจ ยังเข้าใจภาษาพูด อาจจะพูดกำกวม ย่นย่อ และใช้เสียงแบบเร็ว ๆ และเมื่อฟังเสียงไม่ค่อยชัด ความสามารถในการฟังยังไม่มากพอที่จะ ชื่นชมวิธีการพูดแบบหรรษาหรืออารมณ์ขันของผู้พูดสอดแทรก

ระดับที่ 5 มีความสามารถที่จะเข้าใจผู้พูดในสาขาที่ตนเรียนมา ทั้งการพูดนั้นไม่ใช่ การพูดแบบตัวต่อตัวพอที่จะเข้าใจเนื้อหาที่สำคัญ แต่ยังคงมีความลำบากในการฟังข้อโต้แย้งที่ซับซ้อนใน การอภิปราย และยังคงมีการถามซ้ำ ๆ ยังไม่เข้าใจภาษาพูดที่เจ้าของภาษาใช้

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การประเมินทักษะการฟัง เป็นการวัดประเมินผลจากกิจกรรม การเรียนรู้ว่าสิ่งที่ผู้สอนไปนั้น ผู้เรียนสามารถเกิดผลได้มากน้อยเพียงใด ทำให้ทราบข้อดีข้อเสียของ กิจกรรมการเรียนการสอน และยังสามารถเป็นตัวเก็บข้อมูล และตัดสินใจและประเมินผลผู้เรียนต่อไป

การสอนคำศัพท์

ความหมายของคำศัพท์

คำศัพท์เป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ ได้มีนักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้คำจำกัดความของคำศัพท์ ไว้ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ว่า คำศัพท์หรือคำคือ เสียงพูด เสียงที่เปล่งออกมาในครั้งหนึ่ง ๆ หรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ เพื่อแสดงความคิด ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมายในตัว

ศิธร แสงธนู และจิต พงศทัต (2541) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ว่า คำศัพท์คือ กลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่งที่มีความหมายให้รู้ว่าเป็นคน สิ่งของ อาการอย่างใดอย่างหนึ่ง และได้แบ่ง ความหมายของคำศัพท์ออกเป็น 4 นัย คือ

1. ความหมายที่ติดตัวในมาตัวศัพท์ (Lexical Meaning) ซึ่งได้แก่ ความหมายตามพจนานุกรม คำศัพท์ในคำ ๆ หนึ่งอาจมีความหมายที่หลากหลาย เช่น House แปลว่า บ้าน แต่คำว่า The House of Representative หมายถึง สภาผู้แทนราษฎร เป็นต้น

2. ความหมายที่เป็นรูปคำติดมาจากคำเดิม หรือความหมายเดิมตามไวยากรณ์ (Morphological Meaning) ซึ่งอาจทำให้ความหมายของคำเดิมนั้นเปลี่ยนแปลงได้ หรืออาจมีการเปลี่ยนรูปลักษณะภายในของคำศัพท์ได้

3. ความหมายที่แสดงออกโดยรูปประโยค (Syntactical Meaning) ซึ่งมีความหมายที่เกิดขึ้นแล้วเปลี่ยนแปลงได้ตามขั้นตอนของการเรียงลำดับคำ และความหมายแตกต่างกันไป

4. ความหมายที่แสดงออกด้วยเสียงขึ้น-ลง (Intonation Meaning) ได้แก่ ความหมายของคำศัพท์ที่เปลี่ยนไปตามการออกเสียงของผู้พูดที่ต้องการให้ผู้ฟังได้ทราบความหมายของการพูด

วิลสัน แก้ววรา (2550) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ว่า คำศัพท์ คือ คำ หรือ ถ้อยคำหรือวลีทางภาษาทั้งหมดที่ใช้เป็นตัวแทนในการสื่อความหมาย ความรู้ ความคิด ระหว่างหรือเฉพาะบุคคล กลุ่มสังคม อาชีพ และชนชาติ

วิชัย สายคำอิน (2541) ได้ให้ความหมายคำศัพท์ไว้ว่า คำศัพท์ คือ การประสมเสียงให้เป็นรูปคำเพื่อสื่อความหมายให้รู้ว่า คน สัตว์ สิ่งของ หรือลักษณะอาการ ซึ่งคำนั้น ๆ คำหนึ่งอาจมีหลากหลายความหมาย เช่น ความหมายตามพจนานุกรม ความหมายตามหลักไวยากรณ์ ความหมายตามข้อความที่ใช้ ความหมายที่ขึ้นอยู่กับบริบทการเรียงลำดับคำ เป็นต้น

บัวเรียม พรหมจีน (2549) ให้ความหมายคำศัพท์ไว้ว่า คำศัพท์ หมายถึง คำวลี หรือ ถ้อยคำ ทั้งหมดในภาษาที่สามารถใช้สื่อในการสื่อสารความรู้ ความหมาย ความคิด ระหว่างบุคคลในสังคมหรือชนชาติ ที่ถูกเรียงตามระเบียบกับการอธิบาย ความหมาย แปรหรือยกตัวอย่างประกอบ

จากคำจำกัดความของคำศัพท์ที่ได้กล่าวมา จึงสรุปได้ว่า คำศัพท์ หมายถึง คำ หรือกลุ่มคำที่ใช้ในการสื่อสาร บ่งบอกลักษณะท่าทาง ไม่ว่า คน สัตว์ สิ่งของ หรือสภาวะอารมณ์ โดยคำศัพท์ถ้ามีการใช้ในประโยคหรือเรียงตามหลักไวยากรณ์นั้น สามารถเปลี่ยนความหมายและอารมณ์ผู้พูดได้

ประเภทของคำศัพท์

ผู้เชี่ยวชาญแบ่งประเภทคำศัพท์แบ่งตามทางต่าง ๆ เช่น เอลก้า และคนอื่น ๆ (Edgar and others, 1999) ได้แบ่งคำศัพท์ได้ 2 ประเภท คือ

1. คำศัพท์ที่มีความหมายในตัวเอง (Content Words) เป็นคำศัพท์ประเภทที่เราอาจบอกความหมายได้ โดยไม่ขึ้นอยู่กับโครงสร้าง เป็นคำที่มีความหมายตามพจนานุกรมตรงตัว

2. คำศัพท์ที่ไม่มี ความหมายแน่นอนในตัวเอง (Function Words) ได้แก่ คำนำหน้า (Article) คำบุพบท (Preposition) คำสรรพนาม (Pronoun) คำประเภทรูปคำนี้ใช้มากกว่าคำประเภทรูปคำอื่น เป็นคำที่ไม่สามารถสอนและบอกความหมายได้ แต่ต้องอาศัยการสังเกตจากการฝึกการใช้โครงสร้างต่าง ๆ ในประโยค

ศิริร แสงธนู และคิพ พงศ์ทัต (2541) ได้แบ่งประเภทคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. คำศัพท์ที่มีความหมายในตัวเอง (Content Words) คือ คำศัพท์ประเภทที่เรา อาจบอกความหมายของคำศัพท์ได้ โดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับโครงสร้าง ซึ่งคำที่มีความหมายตาม พจนานุกรม

2. คำศัพท์ที่ไม่มี ความหมายในตัวเองแน่นอน (Function Words) หรือเรียกว่า คำการยะ คำประเภทรูปคำนี้ใช้มากกว่าคำประเภทรูปคำอื่น ๆ สอนแปลความหมายได้ผลต้องให้สังเกตการใช้ และฝึกใช้โครงสร้างต่าง ๆ จึงจะเกิดประโยชน์ ซึ่งสามารถแบ่งคำออกเป็น 4 ชนิด

2.1 คำโดด (Simple Word) หมายถึง คำที่ประกอบด้วยคำอิสระหนึ่งหน่วยคำ จะต้องมีความหมายแน่นอนในคำ เช่น House, Copper

2.2 คำซ้อน (Complex Word) หมายถึง คำที่ประกอบด้วยหน่วยคำไม่อิสระ ตั้งแต่สองหน่วยคำขึ้นไปมาประกอบกันขึ้นเป็นคำใหม่

2.3 คำประสม (Compound Word) หมายถึง คำที่ประกอบด้วยหน่วยคำอิสระ ตั้งแต่หน่วยคำขึ้นไปมาประกอบกันขึ้นเป็นคำใหม่

2.4 คำประสมซับซ้อน (Compound-Complex Word) หมายถึง การนำเอา คำประสมมาประกอบกับหน่วยคำที่ไม่อิสระ

นอกจากนี้ได้แบ่งประเภทของคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. Active Vocabulary คือ คำศัพท์ที่ผู้เรียนควรจะใช้เป็นและใช้อย่างถูกต้อง คำศัพท์เหล่านี้ใช้มากในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สำหรับการเรียนคำศัพท์ประเภทนี้ ผู้สอนจะต้องฝึกบ่อย ๆ ซ้ำ ๆ จนผู้เรียนสามารถนำมาใช้ได้ถูกต้อง

2. Passive Vocabulary คือ คำศัพท์ที่ควรจะให้รู้แต่ความหมายและออกเสียง เท่านั้น ไม่จำเป็นต้องฝึกเพราะผู้เรียนยังไม่จำเป็นต้องจำเป็นต้องใช้คำศัพท์ประเภทนี้ และคำศัพท์ เหล่านี้เมื่อผู้เรียนอยู่ในระดับที่สูงขึ้นไปอาจจะกลายเป็นคำศัพท์ประเภท Active Vocabulary ก็ได้

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2553) ได้แบ่งประเภทคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. คำศัพท์ที่เรียนเพื่อใช้ (Active Vocabulary) หมายถึง คำศัพท์ระดับหนึ่งที่ นักเรียนมักพบและใช้เป็นประจำในชีวิตประจำวัน ทั้งในการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ดังนั้นการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ประเภทนี้จึงต้องจัดให้ผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว ไปใช้ได้จริง

2. คำศัพท์ที่เรียนรู้เพื่อรู้ (Passive Vocabulary) หมายถึง คำศัพท์ระดับหนึ่งที่คุณเรียน มักพบน้อยและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันน้อย ดังนั้นการจัดการการเรียนรู้คำศัพท์ประเภทนี้เพียง เพื่อให้ผู้เรียนรู้ความหมายก็พอ ไม่จำเป็นต้องฝึกเหมือนกับคำศัพท์ที่เรียนเพื่อใช้ เพราะผู้เรียนในระดับนั้นยังไม่จำเป็นต้องใช้คำศัพท์เหล่านี้

บุษบา ใจคำ (2553) ได้แบ่งประเภทคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. คำศัพท์ที่เรียนรู้โดยตรง (Explicit Vocabulary) คือ คำศัพท์ที่ครูผู้สอนต้องการให้นักเรียนเรียนรู้โดยที่ครูสอนความหมาย โดยการใช้คำที่มีความหมายเหมือน และคำที่มีความหมายตรงข้ามและรวมถึงการสอนคำศัพท์ให้ผู้เรียนโดยตรง

2. คำศัพท์ที่เรียนรู้ทางอ้อม (Implicit Vocabulary) คือ คำศัพท์ที่ผู้เรียนเรียนรู้จากสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เช่น การอ่านหนังสือ การสนทนาในห้องเรียนและนอกห้องเรียน จากการพบเห็นคำศัพท์ต่าง ๆ จากสื่อต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งการเรียนรู้คำศัพท์ประเภทนี้เป็นการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ในบริบท ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจ และจดจำได้ดี

กล่าวโดยสรุปได้ว่า คำศัพท์แบ่งออกเป็นหลายประเภทขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่แตกต่างกันออกไป เช่น แบ่งตามวิธีการเรียนรู้ หรือลักษณะของการนำคำศัพท์ไปใช้ โดยคำศัพท์ที่ใช้ในการเรียนรู้วิจัย คือ คำศัพท์ที่ผู้เรียนพบและใช้ในชีวิตประจำวัน (Active Vocabulary) ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสิ่งรอบตัวและในชีวิตประจำวัน

จุดมุ่งหมายในการสอนคำศัพท์

คำศัพท์เป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้ภาษา คำศัพท์ยังสามารถประสมเป็นประโยคที่ใช้ในการสื่อสาร มีนักการศึกษาทางการจัดการเรียนรู้ภาษาหลายท่านได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ ดังนี้

กรมวิชาการ (2540) กล่าวว่า การที่เรารู้คำศัพท์ หมายถึง การที่ผู้เรียนนั้นได้เรียนรู้ความหมายเหมือนกับที่เจ้าของภาษารู้ความหมาย ซึ่งเรารู้คำศัพท์จะสามารถทำสิ่งต่อไปนี้ได้

1. รู้คำศัพท์นั้นทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน
2. จำคำศัพท์นั้นได้ เมื่อต้องการ หรือจำเป็นที่จะใช้คำศัพท์นั้น ๆ
3. นำคำศัพท์เอาไปใช้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
4. ออกเสียงคำศัพท์นั้นได้อย่างถูกต้อง
5. สะกดคำศัพท์ได้ถูกต้อง
6. นำคำศัพท์ไปใช้กับคนอื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสม
7. มีความเข้าใจและความสามารถบอกความหมายของคำศัพท์คำนั้นได้

เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

คอร์ทไรท์ และเวสโซเล็ก (Courtright and Wesolek, 2001) ได้เสนอว่า กิจกรรมการสอนคำศัพท์แบบปฏิสัมพันธ์ (Interactive Vocabulary Activities) ควรประกอบด้วย จุดมุ่งหมาย 3 ประการ ดังนี้

1. เพื่อเสนอคำศัพท์ หมายถึง การนำเสนอความหมายของคำศัพท์ การออกเสียงคำศัพท์และวิธีการใช้

2. เพื่อขยายความรู้คำศัพท์ หมายถึง การแสดงการใช้รูปแบบของคำอย่างเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ

ในการสอนคำศัพท์มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ และสามารถนำคำศัพท์ไปประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยคต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ตามหลักไวยากรณ์ และยังมุ่งหวังให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง

Stewich (2001) กล่าวว่า ในการเรียนภาษานั้นการเรียนรู้คำศัพท์ของภาษาถือว่าเป็นเรื่องสำคัญมาก ความสำเร็จในการเรียนภาษาขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้องค์ประกอบของภาษาซึ่งประกอบด้วย เสียง โครงสร้างและคำศัพท์ ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 3 ประการนี้ จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูด และสามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้ คำศัพท์จึงนับเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษา โดยถือว่าผู้เรียนที่ได้เรียนรู้ภาษาก็ต่อเมื่อ

1. ได้เรียนรู้ ระบบเสียง คือ สามารถ ฟัง พูด ได้ดีและสามารถเข้าใจได้สื่อสารได้
2. ได้เรียนรู้ และสามารถใช้โครงสร้างของภาษาได้
3. ได้เรียนรู้ คำศัพท์ จำนวนมากพอสมควร และสามารถนำมาใช้ได้

กฤษฏี มีรัตน์ (2553) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ไว้ว่า ดังนี้

1. ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์นั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง กล่าวคือ ผู้สอนต้องหาวิธีที่จะให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำ ๆ นั้น ได้อย่างถูกต้อง พยางค์ที่เน้นและไม่เน้น เป็นต้น เพราะการออกเสียงที่ถูกต้องผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องด้วย

2. ผู้เรียนสามารถสะกดคำศัพท์นั้นได้อย่างถูกต้อง เป็นจุดประสงค์อีกข้อหนึ่งที่ผู้เรียนคำศัพท์จะต้องสามารถสะกดให้ได้ เพื่อที่จะสามารถพัฒนาทักษะเขียน

3. วิธีการเรียนรู้แบบ ฟัง-พูด (Audio-lingual Method) เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ตามหลักภาษาศาสตร์ และวิธีการเรียนรู้ตามแนวโครงสร้าง เป็นการเรียนรู้ตามหลักธรรมชาติ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน เรียนรู้ครบองค์ประกอบลำดับจากง่ายไปหายาก ผู้เรียนจะต้องฝึกภาษาที่เรียนซ้ำ ๆ จนเกิดเป็นนิสัย สามารถพูดได้อย่างอัตโนมัติ ผู้สอนจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาที่เรียนให้แก่ผู้เรียนในการเลียนแบบ ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้ลอกเลียนแบบ ผู้เรียนเป็นผู้ลอกเลียนแบบ และปฏิบัติตามครูผู้สอนจากสิ่งที่ย่างไปหาสิ่งที่ยาก โดยผู้สอนจะนำคำศัพท์และประโยคมาสร้างเป็นรูปประโยคให้ผู้เรียนพูดตามตนซ้ำ ๆ กัน ในรูปแบบต่าง ๆ เน้นการฝึกที่มุ่งเรื่อง

การฝึกอุปประโยคมากกว่าประโยค ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าการเรียนรู้ตามวิธีนี้เป็น การเรียนรู้ที่มีใช้เพื่อ การสื่อความหมายในชีวิตจริงแต่เป็นเพียงการเรียนภาษาในห้องเท่านั้น

4. วิธีการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการเรียนรู้ความเข้าใจ (Cognitive Code Learning theory) วิธีการจัดเรียนรู้แบบนี้ยึดแนวคิดที่ว่าภาษาเป็นระบบที่ไปเป็นตามเกณฑ์ ความเข้าใจและการแสดงออกทางภาษาขึ้นอยู่กับความเข้าใจ กฎเกณฑ์ เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจ รูปแบบของภาษาและความหมายแล้วก็จะสามารถใช้ภาษาได้ การสอนจึงมุ่งฝึกทักษะทุกด้านตั้งแต่ เริ่มสอนโดยไม่จำเป็นต้องฝึกฟังและพูดให้ได้ก่อน แล้วจึงอ่านและเขียนตามวิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการที่แตกต่างของผู้เรียน ถ้านักเรียนต้องการฝึก ทักษะการอ่านมากกว่าทักษะอื่น ทักษะนี้ก็มาก่อนได้ เป็นการสอนที่สนับสนุนให้ผู้เรียนใช้ความคิด สติปัญญา และมีความรู้สึที่ดีต่อการเรียนภาษาจีน ใช้ภาษาไทยช่วยอธิบาย เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจได้ รวดเร็ว การสอนแบบนี้จะคล้ายกับการเรียนรู้ไวยากรณ์และแปลตรงที่เน้นความเข้าใจและกฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ แตกต่างกันที่ให้ความสำคัญของการฟัง-พูด และการวัดประเมินผลในด้านภาษาของผู้เรียน นั้น คือ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาแต่ละขั้นตอน

5. วิธีการจัดการเรียนรู้เอกัตภาพ (Individualized Instruction) จาก วัฒนาการวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนจะเห็นได้ว่า ผู้เรียนเริ่มมีบทบาทจากการเป็นผู้รับเพียง ฝ่ายเดียวมาเป็นผู้ที่มีส่วนร่วมในการเรียนรู่มากขึ้นเป็นลำดับ วิธีการเรียนรู้เปลี่ยนจากยึดครูหรือ ผู้สอนเป็นศูนย์กลางมาเป็นยึดผู้เรียนหรือนักเรียนเป็นหลัก ผู้สอนพยายามให้ผู้เรียนมีโอกาสศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเองตามความสามารถของแต่ละบุคคลให้ได้มากที่สุด โดยผู้สอนจะเตรียมสื่อการเรียนรู้ ไว้ให้ การเรียนด้วยตนเองนั้นผู้สอนอาจจะเตรียมเอกสารแนะแนวทางซึ่งผู้สอนจะเฉลยคำตอบไว้ให้ หรือให้ผู้เรียนหาคำตอบได้ด้วยตนเอง บทเรียนแบบโปรแกรม ชุดการเรียนรู้รายบุคคล คอมพิวเตอร์ ช่วยสอน บทเรียนโทรทัศน์ นอกจากนั้นอาจจะใช้สื่อการเรียนรู้ให้ผู้เรียนทดลองเรียนด้วยตนเอง เช่น การเรียนคำศัพท์จากสิ่งแวดลอมรอบตัวผู้เรียน เป็นต้น

6. วิธีการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Method) วิธีการเรียนรู้แบบนี้ให้ความสำคัญต่อการฟังเพื่อความเข้าใจ เมื่อผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ ฟังอยู่และสามารถปฏิบัติได้ก็จะช่วยให้จำได้ดี ในระยะแรกของการเรียนรู้ผู้เรียนไม่ต้องพูด แต่เป็นเพียงผู้ฟังและทำตามผู้สอน ผู้สอนเป็นผู้กำกับกับพฤติกรรมของผู้เรียนทั้งหมด และเมื่อเรียน ไปได้ระยะหนึ่งจะพร้อมที่จะพูดก็เป็นผู้ออกคำสั่งเอง แล้วเรียนอ่านและเขียนต่อไปภาษาที่นำมาใช้ในการ สอนเน้นที่ภาษาพูด เรียนเรื่องโครงสร้างทางไวยากรณ์ และคำศัพท์มากกว่าด้านอื่น ๆ โดยอิงอยู่ กับประโยคคำสั่ง ผู้เรียนจะเข้าใจความหมายได้อย่างชัดเจนจากการแสดงท่าทางและครูผู้สอนทราบ ได้ทันทีว่าผู้เรียนเข้าใจหรือไม่ จากการสังเกตการปฏิบัติคำสั่งของผู้เรียน ดังนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ของการเรียนรู้แบบนี้ในขั้นตอนแรก ๆ ครูผู้สอนต้องปฏิบัติไปพร้อม ๆ กับผู้เรียนด้วย ต่อมาจึงจะสั่ง

ให้ผู้เรียนเท่านั้น และรู้จักเรียบเรียงจัดลำดับคำสั่งจากง่ายไปยาก และไม่ควรให้คำสั่งใหม่เร็วเกินไป ควรให้คำสั่งใหม่ครั้งละ 3 คำสั่ง และเมื่อผู้เรียนเข้าใจแล้ว จึงจะให้คำสั่งใหม่อีกครั้งละ 3 คำสั่ง เป็นต้น

7. วิธีการจัดการเรียนรู้แบบอภิปราย (Discussion Method) เป็นวิธีการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนรู้จักการทำงานกลุ่ม รวมพลังความคิดเพื่อพิจารณาหาทางแก้ไขปัญหา หาข้อเท็จจริง ฝึกให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าพูด อย่างมีเหตุผล ฝึกการเป็นผู้ฟังที่ดี ฝึกให้เป็นคนระบียบวินัย และอดทนที่จะรับฟังความคิดเห็น ข้อแตกต่างของผู้อื่น เช่น ครูผู้สอนสร้างสถานการณ์ว่าสมมุตินักเรียนจะเข้าค่ายพักแรมเป็นเวลา 5 วัน นักเรียนจะต้องเตรียมเครื่องมือใช้อะไรบ้าง ช่วยกันอภิปรายและสรุปผลออกมาเป็นรายงานส่งครู เป็นต้น

8. วิธีการจัดการเรียนรู้แบบโครงการ (Project Method) เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งที่ผู้เรียนสนใจ หรือตามที่ผู้สอนมอบหมายให้ทำ ผู้เรียนจะดำเนินการอย่างอิสระ ผู้สอนเป็นเพียงผู้ชี้แนะสนับสนุนและช่วยเหลือ คอยติดตามผลงานของผู้เรียน ว่าดำเนินการเป็นอย่างไร ผลงานก้าวหน้าเพียงใด หรือพบปัญหาอุปสรรคหรือไม่ และประเมินผลงานนั้นๆ การเรียนรู้แบบนี้ผู้เรียนจะมีอิสระในการใช้ทักษะภาษาได้อย่างเต็มที่ และช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาได้เป็นอย่างดี

9. วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Learning) วิธีการจัดการเรียนรู้แบบนี้มีแนวคิดที่ต่างไปจากแนวคิดอื่น คือแนวการเรียนรู้แบบนี้จะยึดผู้เรียนเป็นหลัก เน้นการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนด้วยกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ผู้เรียนแต่ละคนร่วมกันทำกิจกรรม ส่วนผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาด้านภาษาเท่านั้น ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารสิ่งที่นำมาเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ด้วย การฝึกให้ผู้เรียนใช้โครงสร้างประโยค คำศัพท์ และเสียง ตามวิธีการเรียนรู้แบบกลุ่มสัมพันธ์ ผู้เรียนรู้ภาษาโดยไม่ต้องท่องจำผู้เรียนและผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันตลอดเวลา ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก การประเมินผลการเรียนนั้นจะเป็นการทดสอบแบบบูรณาการโดยให้ผู้เรียนประเมินตนเอง จากการเรียนรู้ของตนเอง และความก้าวหน้าของตน ถ้าผู้เรียนมีที่ผิด ผู้สอนจะพยายามแก้ไขโดยไม่ใช้วิธีคุกคาม ผู้สอนอาจจะแก้ไขสิ่งที่ผิด ๆ โดยการฝึกทำซ้ำ ๆ กันได้

10. วิธีการเรียนรู้ตามแนวการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) จากข้อเท็จจริงพบว่า ถ้าผู้เรียนจะเรียนรู้โครงสร้างของภาษามาแล้วอย่างดี แต่ก็ยังไม่สามารถพูดได้หรือสื่อสารได้ตื้นๆ ด้วยเหตุผลนี้นักภาษาศาสตร์และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาต่างประเทศได้เสนอแนวการเรียนรู้แบบใหม่ คือ การเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร โดยมีความเชื่อว่าภาษาไม่ได้เป็นเพียงระบบไวยากรณ์ที่ประกอบด้วยเสียง ศัพท์ และโครงสร้างเท่านั้น แต่ภาษาคือ

ระบบที่ใช้ในการสื่อสาร ดังนั้นการเรียนรู้จึงควรให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้ อาจโดยใช้เกมหรือบทบาทสมมติ ไม่ควรจัดการเรียนรู้ให้รู้เฉพาะรูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาเท่านั้น ทั้งนี้เพราะเราใช้ภาษาเป็นสื่อเพื่อทำหน้าที่แลกเปลี่ยนกัน และจะต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสภาพสังคมด้วย

เลวิส (Lewis, 2001) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้หลักไว้ 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นสังเกต ครูผู้สอนควรให้ผู้เรียนสังเกตคำศัพท์ การใช้ความหมาย และคำศัพท์ที่ปรากฏร่วมกันของคำศัพท์จากบริบท หรือตัวอย่าง ไม่ว่าจะเป็นจากบทอ่านที่ได้อ่าน หรือแม้แต่บทสนทนาที่ได้ยินหรือได้ฟัง
2. ขั้นเรียนรู้คำศัพท์ ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ ความหมาย และการปรากฏร่วมกันของคำศัพท์จากที่ได้เรียนรู้ ซึ่งในขั้นตอนนี้ผู้สอนอาจจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ การใช้และการปรากฏร่วมกันของคำศัพท์ โดยใช้กิจกรรมที่น่าสนใจ โดยเลวิสได้ให้ตัวอย่างกิจกรรมไว้ ยกตัวอย่างเช่น

2.1 ให้ผู้เรียนหาคำศัพท์ที่ปรากฏร่วมกันจากบทความให้ได้มากที่สุด

2.2 ให้ผู้เรียนหาคำศัพท์จากประเภทของคำศัพท์ที่ปรากฏร่วมกัน จากที่

กำหนดให้

2.3 ใช้กิจกรรมเกมศัพท์ เช่น เกมต่อคำศัพท์โดยใช้บัตรคำ (Word

Dominoes) เกมจับคู่คำศัพท์ที่ปรากฏร่วมกัน (Spaghetti Matching) ซึ่งกิจกรรมเกมนี้เลวิสแนะนำนี้ควรเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้คำศัพท์ที่ปรากฏร่วมกัน

2.4 ขั้นทดลองใช้คำศัพท์ จากที่ได้เรียนรู้ความหมาย และการปรากฏร่วมกันแล้วผู้เรียนจะทดลองฝึกใช้คำศัพท์จากแบบฝึกใช้คำศัพท์จากแบบฝึกหัดคำศัพท์ ซึ่งเลวิสได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกหัดในการจัดการเรียนรู้ภาษาที่เน้นคำศัพท์ โดยสรุปในความสำเร็จว่าในการจัดการเรียนรู้ภาษาที่เน้นคำศัพท์ แบบฝึกหัดถือว่าเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาเป็นกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ และการค้นพบคำศัพท์ของผู้เรียน ดังนั้นแบบฝึกจึงเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียน มิใช่เป็นกิจกรรมที่มีไว้เพื่อทดสอบความรู้ของผู้เรียน

สรุปได้ว่า ในการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ ผู้สอนสามารถดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้คำศัพท์รูปแบบต่าง ๆ ซึ่งควรเป็นกิจกรรมการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ที่ผู้เรียนมีส่วนร่วม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจในคำศัพท์มากขึ้น โดยวิธีการสอนครูผู้สอนควรใช้วิธีที่หลากหลายให้ผู้เรียนมีอิสระทางความคิด กล้าแสดงออก โดยครูผู้สอนควรเป็นผู้สนับสนุนและคอยช่วยเหลือ เพื่อให้การจัดการเรียนรู้บรรลุผลตามเป้าหมาย

หลักการเลือกสอนคำศัพท์

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเลือกสอนคำศัพท์ที่จะใช้ในการสอน ได้แก่

Lado (1988) ได้เล็งเห็นความสำคัญของการเลือกคำศัพท์ที่ควรนำมาสอน และได้เสนอแนวทางในการเลือกคำศัพท์โดยสามารถสรุปได้ว่า

1. คำศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือเรียน ในบทอ่าน กิจกรรมการเขียน การพูด การฝึกใช้โครงสร้างภาษา และการทำแบบฝึกหัดต่าง ๆ
2. คำศัพท์ที่ได้มาจากผู้เรียนเองที่เกิดจากความต้องการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ หรือจากข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ของผู้เรียนเอง
3. คำศัพท์ที่มีประโยชน์ เป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนควรรู้จัก มีความสัมพันธ์กับความสนใจ และประสบการณ์ของผู้เรียน และผู้เรียนมีโอกาสนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

Finocchiaro (1989) ได้ให้ความสำคัญกับการสอนคำศัพท์ และได้เสนอหลักการในการสอนคำศัพท์ที่น่าสนใจ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนทุกระดับ ดังนี้

1. ผู้สอนไม่จำเป็นต้องสอนให้ผู้เรียนนำคำศัพท์ทั้งหมดไปใช้ทั้งหมด เพราะคำศัพท์บางคำสอนเพียงให้ผู้เรียนรู้ความหมายและออกเสียงได้อย่างถูกต้องเท่านั้น แต่ไม่ได้นำไปใช้ในการเขียนหรือการพูด
2. ผู้สอนควรสอนคำศัพท์โดยการพูดแบบด้วยความเร็วปกติ ผู้สอนอ่านให้ผู้เรียนอ่านตามพร้อมแก้ไขเมื่อผู้เรียนอ่านผิด
3. การสอนคำศัพท์ใหม่ควรสอนในโครงสร้างประโยคที่ผู้เรียนเคยเรียนมาแล้ว และมีสถานการณ์ที่ผู้เรียนคุ้นเคย
4. ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้คำศัพท์ในสถานการณ์เพื่อสื่อสาร เช่น การถาม-ตอบ เป็นต้น
5. การสอนคำศัพท์แต่ละคำหลาย ๆ ครั้ง ทันทีที่จบแต่ละบทเรียน ด้วยโครงสร้าง และสถานการณ์ต่าง ๆ ที่สามารถนำคำศัพท์ไปใช้ได้อย่างเหมาะสม
6. การสอนคำศัพท์ควรสอนครั้งละ 5-7 คำ โดยมีการจัดกลุ่มคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กันจะช่วยให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้ได้ดีกว่าการเรียนรู้คำศัพท์แบบกลุ่มใหญ่

นอกจากนี้ ซิมเมอร์แมน (Zimmerman, 1997) เสนอว่า ในบทเรียนการสอนคำศัพท์แต่ละบทควรประกอบด้วย คุณลักษณะที่สำคัญดังนี้

1. มีวิธีการเสนอคำศัพท์ที่หลากหลาย
2. การนำเสนอคำศัพท์ในบริบทที่หลากหลาย
3. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับคำศัพท์แต่ละคำอย่างเพียงพอและหลากหลาย

4. คำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์ที่จะสอน ประสบการณ์และความรู้พื้นฐานของผู้เรียน

5. การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้คำศัพท์
มอราส และคาร์รอส กล่าวว่า ในการสอนคำศัพท์ควรคำนึงถึงลักษณะสำคัญต่าง ๆ ดังนี้

1. การแบ่งขอบเขตความหมาย หมายถึง ไม่เพียงแต่สอนให้ผู้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ ยังต้องรู้ถึงขอบเขตความสัมพันธ์กับคำนั้น ๆ

2. ความหลากหลายของความหมาย หมายถึง การจำแนกแกระหว่างความหมายที่หลากหลายของรูปแบบของคำเดี่ยวจากหลาย ๆ คำ แต่มีความหมายใกล้เคียงกัน

3. ความหมายทางความรู้สึก การจำแนกแกระหว่างปัจจัยทางทัศนคติและความรู้สึกที่ขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของผู้พูด หรือสถานการณ์ ความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมทางสังคม

4. การแปล รู้ถึงความแตกต่างและความคล้ายคลึงระหว่างภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ

5. ไวยากรณ์ของคำศัพท์ หมายถึง การเรียนรู้กฎที่จะช่วยในการสร้างรูปแบบที่แตกต่างกัน

6. การออกเสียง หมายถึง ความสามารถในการออกเสียงของคำศัพท์
วรรณพร ศิลาขาว (2538) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษา ได้ให้หลักเกณฑ์ในการเลือกสอนคำศัพท์มาสอนภาษาต่างประเทศที่เรียนกันอยู่นั้นนอกจากเรียนจากตำรา (Textbook) ซึ่งไม่ใช่สถานการณ์จริงเหมือนกับภาษาแม่ จึงต้องมีการเลือกคำศัพท์จากหนังสือต่าง ๆ โดยมีหลักเกณฑ์ดังนี้

1. เลือกจากตัวอย่างที่ผู้เรียนอ่านหรือได้ยินโดยนับคำที่ปรากฏบ่อยที่สุดหรือมีความถี่ในการใช้แล้วคัดลอกคำนั้นมาสอน เพราะจะทำให้ผู้เรียนจำได้มากกว่าคำที่ปรากฏน้อย

2. จำนวนตัวอย่างที่ปรากฏของคำควรมาจากหนังสือหรือตำราหลาย ๆ เล่มหลายสถานการณ์ จะทำให้บัญชีความถี่นั้นมีค่ามากขึ้น

3. คำศัพท์ที่มีความถี่ต่ำแต่จำเป็นสำหรับสถานการณ์หนึ่งควรจะนำมาสอน ถึงแม้จะไม่ใช่คำปรากฏบ่อย

4. คำศัพท์คำหนึ่งอาจครอบคลุมไปได้หลายความหมายหรือหลาย ๆ คำ คำที่สามารถครอบคลุมความหมายของคำได้มากกว่าจะได้รับการพิจารณาเลือกก่อน

5. การเลือกคำศัพท์ต้องคำนึงถึงคำที่สามารถเรียนรู้ได้ง่าย ซึ่งมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องคือ

5.1 คำศัพท์บางคำที่ได้รับการเลือกเพราะมีความเหมือนกับภาษาเดิมของผู้เรียน ทำให้จำได้ง่ายขึ้น

5.2 คำศัพท์บางคำสามารถเข้าใจความหมายได้ง่ายจึงควรเลือกคำที่มี

ความหมายชัดเจน

5.3 การเลือกคำศัพท์ต้องคำนึงถึงความสั้นและความสามารถจำได้ง่ายหรือ

ออกเสียงได้ง่าย

5.4 คำศัพท์ที่มีรูปแบบ ที่มีความสม่ำเสมอจะได้รับการเลือกมากกว่าคำที่มี

รูปแบบที่ไม่แน่นอน

5.5 คำที่ผู้เรียนเคยเรียนผ่านมาแล้ว เมื่อมาผสมเป็นคำใหม่ทำให้ง่ายต่อการ

เข้าใจและจดจำ ทำให้ไม่ยากลำบากในการเรียน

จึงกล่าวได้ว่า การเลือกคำศัพท์เพื่อจะนำมาสอนนั้น หลักเกณฑ์เหล่านี้ควรนำมาใช้ในการสอนคำศัพท์ ซึ่งไม่จำเป็นต้องมุ่งเน้นการสอนคำศัพท์ในคลังคำศัพท์เท่านั้น แต่เนื้อหาที่จะนำมาสอนนั้นต้องเหมาะสมทั้งวัยและระดับความสามารถของผู้เรียน โดยผู้สอนควรมีวิธีการหรือเทคนิคในการสอนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์ที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง

ความพึงพอใจ

ความหมายของความพึงพอใจ

ความหมายของความพึงพอใจ (Satisfaction) เป็นเจตคติรู้สึกรับรู้ได้ด้วยจิตใจ สามารถออกมาเป็นพฤติกรรมต่าง ๆ เป็นพฤติกรรมต่าง ๆ ให้คนอื่นรับรู้ได้ โดยมีผู้ให้ความหมายของความพึงพอใจ

บุญมัน ธนาสุภรัตน์ (2537) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ผลของเจตคติต่าง ๆ ของบุคคลที่มีองค์ประกอบของงานและมีสัมพันธ์กับลักษณะงาน สภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งความพึงพอใจนั้น ได้แก่ การรับรู้ว่ามีความสำเร็จในงาน รู้สึกว่าได้รับการยกย่องและรู้สึกว่ามีโอกาสก้าวหน้าในการปฏิบัติงาน ความพึงพอใจในงานเป็นความรู้สึกนิยมชมชอบหรือปฏิกิริยาที่แสดงออกในความพอใจของผู้ทำงานที่มีต่องานหรือกิจกรรมที่เขาทำตาม ความคิดในลักษณะนี้ ความพึงพอใจเป็นเจตคตินั้นเอง แต่เป็นเจตคติต่องานโดยเฉพาะ

สุพินญา คำขจร (2550) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่าเป็นความรู้สึก ท่าที่ของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ในสถานการณ์หนึ่ง ๆ ที่เอนเอียงไปในทางบวก ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมาหลังจากได้รับประสบการณ์ในสิ่งที่ตรงตามความต้องการ หรือเป็นความรู้สึกที่มีความสุขเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย

Wolman (1973) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกมีความสุขเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย

เพิ่มศักดิ์ บัวทอง (2553) ให้ความหมายความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติ ความชอบหรือไม่ชอบที่มีต่อสิ่งเร้าในด้านต่าง ๆ ของบุคคลนั้น ๆ ความรู้สึกพึงพอใจเกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับสิ่งที่ตนต้องการหรือเป็นไปตามกลุ่มตัวอย่างที่ตนต้องการ

Reber (1985) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า หมายถึง สภาวะทางอารมณ์ (Emotional State) ของบุคคลที่นำไปสู่เป้าหมายความสำเร็จ

Apple White (1988) กล่าวว่า ความพึงพอใจนั้นเป็นความรู้สึกส่วนตัวของบุคคลในการปฏิบัติงาน ซึ่งมีความหมายรวมไปถึงความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมทางกายภาพในที่ทำงานด้วย ได้แก่ การมีความสุขได้ทำงานร่วมกับเพื่อนร่วมงานที่เข้ากันได้มีทัศนคติที่ดีต่องาน และมีความพึงพอใจกับสิ่งที่ได้รับ

จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ คือความรู้สึกรวมของบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ ทัศนคติด้านบวกจะแสดงถึงความพึงพอใจ และทัศนคติด้านลบจะแสดงถึงความไม่พอใจ ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่ดี ก่อให้เกิดความเชื่อมั่นและสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อการปฏิบัติงานต่าง ๆ

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

สรวงศ์ โค้วตระกูล (2544) มาสโลว์ ได้ตั้งทฤษฎีทั่วไปเกี่ยวกับการจูงใจ (Maslow's General Theore) เป็นที่รู้จักและยอมรับกันแพร่หลาย “Hierarch of Needs” ทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ มีข้อสมมติฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ 3 ประการ ดังนี้

1. ทุกคนมีความต้องการ และความต้องการนี้มีอยู่ตลอดเวลา และไม่มีที่สิ้นสุด
2. ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่ใช่สิ่งจูงใจของพฤติกรรมอีกต่อไป ความต้องการที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองเท่านั้นที่เป็นแรงจูงใจของพฤติกรรม
3. ความต้องการของคน จะมีลักษณะเป็นลำดับขั้นจากต่ำไปหาสูงตามลำดับความสำคัญ กล่าวคือ เมื่อต้องการในระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการระดับสูงก็จะเรียกร้องให้ตอบสนอง

มาสโลว์ ได้สรุปลักษณะของการจูงใจไว้ว่า การจูงใจจะเป็นไปอย่างมีระเบียบ ลำดับขั้นของความต้องการ มีลักษณะจากต่ำไปหาสูง 5 ขั้น ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Need) ความต้องการทางด้านร่างกาย เป็นความต้องการเบื้องต้นเพื่อความอยู่รอด เช่น ความต้องการในเรื่องอาหาร น้ำ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อน ความต้องการทางเพศ ความต้องการทางด้านร่างกาย มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคน ก็เมื่อความต้องการทางด้านร่างกายยังไม่ได้รับการตอบสนองเลยในด้านนี้ โดยปกติแล้วองค์กรทุกแห่งมักจะตอบสนองความต้องการของแต่ละคนด้วยวิธีการทางอ้อม คือ การจ่ายเงินค่าจ้าง

2. ความต้องการความปลอดภัย หรือความมั่นคง (Security of Safety Need)

ถ้าหากความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการตอบสนองตามสมควรแล้ว มนุษย์จะมีความต้องการในขั้นสูงขึ้นไป คือ ความต้องการความปลอดภัย หรือความมั่นคงต่าง ๆ ความต้องการความปลอดภัยจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการป้องกัน เพื่อให้เกิดความปลอดภัยจากอันตรายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับการดำรงชีพ เช่น ความมั่นคงในหน้าที่การงาน สถานะทางสังคม

3. ความต้องการทางด้านสังคม (Social or Belongingness) ภายหลังจากที่คนได้รับการตอบสนองขั้นดังกล่าวแล้วก็จะมีความต้องการที่สูงขึ้น คือ ความต้องการทางด้านสังคมจะเป็นสิ่งจูงใจที่สำคัญต่อพฤติกรรมของคน ความต้องการทางด้านนี้จะเป็นความต้องการเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกัน และการได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น และความรู้สึกว่าตนเองนั้นเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มทางสังคมอยู่เสมอ

4. ความต้องการที่จะมีฐานะเด่นในสังคม (Esteem or Status Needs) ความต้องการขั้นต่อมาเป็นความต้องการที่ประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังนี้ ความมั่นใจตนเองในเรื่องความสามารถ ความรู้ และความสำคัญของตนเอง รวมทั้งความต้องการที่จะมีฐานะเด่นเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น หรืออยากให้คนอื่นยกย่องสรรเสริญในความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน

5. ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต (Self-Actualization or Self-Realization) ลำดับความต้องการที่สูงสุดของมนุษย์ คือ ความต้องการที่จะสำเร็จในชีวิตตามความสำนึก หรือความคาดหวัง ทะเยอทะยานใฝ่ฝัน ในขั้นนี้จะเกิดขึ้นและมักเป็นความต้องการที่เป็นอิสระเฉพาะแต่ละคน ซึ่งต่างก็มีความนึกคิดใฝ่ฝันที่อยากประสบความสำเร็จในสิ่งอันสูงสุดในทัศนะของตนเอง

ทฤษฎีการจูงใจของเฮิร์ซเบิร์ก (Herzberg, 1959) ได้เสนอทฤษฎีการจูงใจของเฮิร์ซเบิร์ก (Herzberg's Motivation Hygiene Theory) อันเป็นปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจในงานว่าประกอบด้วย 2 ปัจจัยหลัก คือ

1. ปัจจัยจูงใจ (Motivation Factors) เป็นปัจจัยที่สร้างความพึงพอใจในงานให้เกิดขึ้น ซึ่งจะช่วยให้บุคคลรักและชอบงานที่ปฏิบัติอยู่ และทำให้บุคคลในองค์กรปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย

- 1.1 ความสำเร็จในงาน (Achievement) หมายถึง บุคคลสามารถแก้ไขปัญหาจากการทำงานได้จนทำงานสำเร็จ จึงเกิดความพึงพอใจในผลสำเร็จนั้น

- 1.2 การได้รับการยอมรับนับถือ (Recognition) หมายถึง การได้รับการยอมรับในความรู้ความสามารถทั้งจากผู้บังคับบัญชา ผู้ร่วมงาน และบุคคลอื่นในองค์กร

- 1.3 ลักษณะงาน (Nature of Work) หมายถึง งานที่น่าสนใจท้าทายความสามารถให้ต้องลงมือทำตั้งแต่ต้นจนจบ เป็นงานที่ต้องอาศัยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

1.4 ความรับผิดชอบ (Responsibility) หมายถึง การได้รับมอบหมายงานให้รับผิดชอบ และมีอำนาจตัดสินใจงานนั้นอย่างเต็มที่ โดยปราศจากการควบคุมอย่างใกล้ชิด

1.5 ความก้าวหน้าในงาน (Advancement) หมายถึง การได้เลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้น รวมทั้งการได้รับการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม

2. ปัจจัยค้ำจุน (Hygiene Factors) เป็นปัจจัยที่กำจัดความไม่พึงพอใจในงานและเป็นปัจจัยที่ช่วยให้บุคคลยังคงปฏิบัติงานได้ตลอดเวลา ประกอบด้วย

2.1 ค่าตอบแทน (Payment) หมายถึง อัตราเงินเดือนและผลประโยชน์อื่นที่ได้รับจากการปฏิบัติงาน

2.2 การนิเทศงาน (Technical Supervision) หมายถึง กระบวนการควบคุมติดตามงานของผู้บังคับบัญชา

2.3 สัมพันธภาพระหว่างบุคคล (Interpersonal Relationship) หมายถึง การติดต่อสื่อสารและสัมพันธภาพระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้ร่วมงาน

2.4 นโยบายขององค์กร (Company Policy) หมายถึง นโยบายบริหารและการปฏิบัติงานในองค์กร

2.5 สภาพทำงาน (Working Condition) หมายถึง ตารางทำงานวัสดุอุปกรณ์และสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติงาน

2.6 ความมั่นคงปลอดภัยในงาน (Job Security) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อความมั่นคงในหน้าที่การงาน

จากข้อความจึงสรุปได้ว่า ความพึงพอใจที่มนุษย์ต้องการมี 5 ความพึงพอใจ หลัก ๆ คือ ความต้องการทางร่างกาย ความปลอดภัย หรือความมั่นคง ด้านสังคม ความรัก และความสำเร็จสูงสุด ดังนั้นถ้าความต้องการที่จะสำเร็จในชีวิตตามความสำนึก หรือความคาดหวัง ทะเยอทะยานใฝ่ฝัน ในขั้นนี้จะเกิดขึ้นและมักเป็นความต้องการที่เป็นอิสระเฉพาะแต่ละคน ซึ่งต่างก็มีความนึกคิดเป็นของตนเอง

การวัดความพึงพอใจ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2537) ได้กล่าวถึง การแบ่งความต้องการของมนุษย์ตามทฤษฎีของแมคคลีแลนด์ (David McClelland) ออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Needs of Achievement) เป็นพฤติกรรมที่จะกระทำการใด ๆ ให้เป็นผลสำเร็จ ดีเลิศ มาตรฐาน เป็นแรงจูงใจที่จะนำไปสู่ความเป็นเลิศ

2. ความต้องการสัมพันธ์ (Needs for Affiliation) เป็นความปรารถนาที่จะสร้างมิตรภาพและมีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น

3. ความต้องการอำนาจ (Needs for Power) เป็นความต้องการควบคุมผู้อื่นมีอิทธิพลต่อผู้อื่นและต้องการควบคุมผู้อื่น

เผชิญ กิจกรรมการ (2542) ได้กล่าวถึงแนวคิดของแฮทฟิลด์ และฮิวแมนที่ได้ทำการพัฒนาแนวคิดของนักวิจัยต่าง ๆ มาเป็นเครื่องมือวัดความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน พบว่า องค์ประกอบที่ส่งผลต่อความพึงพอใจ ซึ่งเป็นที่นิยมแพร่หลายในปัจจุบัน ประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 5 ประการ ดังนี้

ตัวแปรที่ 1 องค์ประกอบเกี่ยวกับงานที่ทำในปัจจุบัน แบ่งเป็น

1. ความตื่นเต้น/น่าเบื่อ
2. ความสนุกสนาน/ความไม่สนุกสนาน
3. ความโล่ง/ความสลับ
4. ความท้าทาย/ไม่ท้าทาย
5. มีความพอใจ/ไม่พอใจ

ตัวแปรที่ 2 องค์ประกอบทางด้านค่าจ้าง ประกอบด้วย

1. ถือว่าเป็นรางวัล/ไม่เป็นรางวัล
2. มาก/น้อย
3. ยุติธรรม/ไม่ยุติธรรม
4. เป็นทางบวก/เป็นทางลบ

ตัวแปรที่ 3 องค์ประกอบทางการเลื่อนตำแหน่ง

1. ยุติธรรม/ไม่ยุติธรรม
2. เชื่อถือได้/เชื่อถือไม่ได้
3. เป็นเชิงบวก/เป็นเชิงลบ
4. เป็นเหตุผล/ไม่เป็นเหตุผล

ตัวแปรที่ 4 องค์ประกอบทางด้านผู้บังคับบัญชา

1. อยู่ใกล้/อยู่ไกล
2. ยุติธรรมแบบจริงจัง/ยุติธรรมแบบไม่จริงจัง
3. เป็นมิตร/ค่อนข้างไม่เป็นมิตร
4. เหมาะสมทางคุณสมบัติ/ไม่เหมาะสมทางคุณสมบัติ

ตัวแปรที่ 5 องค์ประกอบทางด้านเพื่อนร่วมงาน

1. เป็นระเบียบเรียบร้อย/ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย
2. จงรักภักดีต่อสถานที่ทำงาน/ไม่จงรักภักดีต่อสถานที่ทำงานและเพื่อนร่วมงาน
3. สนุกสนานร่าเริง/ดูไม่มีชีวิตชีวา

4. น่าสนใจเอาจริงเอาจัง/ดูเหนื่อยหน่าย

บุญชม ศรีสะอาด (2546) ได้เสนอเครื่องมือที่ใช้วัดความพึงพอใจ เช่น แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย ชุดข้อคำถามที่ต้องการให้กลุ่มตัวอย่างตอบ โดยกาเครื่องหมายหรือเขียนตอบ หรือกรณีกลุ่มที่กลุ่มตัวอย่างอ่านหนังสือไม่ได้ หรืออ่านยาก อาจใช้วิธีการสัมภาษณ์ตามแบบสอบถาม นิยามเกี่ยวกับข้อเท็จจริง ความคิดเห็นของบุคคล มีรายละเอียดดังนี้

1. โครงสร้างแบบสอบถาม มีส่วนประกอบโครงสร้างของแบบสอบถาม 3 ส่วน คือ

1.1 คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม เป็นส่วนแรกของการสอบถาม โดยระบุจุดมุ่งหมายความสำคัญที่ให้ตอบแบบสอบถาม คำอธิบายลักษณะของแบบสอบถามและวิธีตอบ พร้อมยกตัวอย่างประกอบ และตอนสุดท้ายจะกล่าวขอบคุณล่วงหน้า แล้วระบุชื่อเจ้าของแบบสอบถาม

1.2 สภาพทั่วไป เป็นรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น อายุ เพศ การศึกษา

1.3 ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่จะวัด ซึ่งอาจแยกเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ แล้วสร้างข้อคำถามวัดพฤติกรรมย่อย ๆ นั้น

2. รูปแบบของแบบสอบถาม ข้อคำถามในแบบสอบถามอาจมีลักษณะเป็นปลายเปิดหรือปลายปิด แบบสอบถามฉบับหนึ่งอาจเป็นปลายเปิดทั้งหมด หรือแบบผสมก็ได้ ดังนี้

2.1 ข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open-Ended form or Unstructured Questionnaire) เป็นคำถามที่ไม่ได้กำหนดคำตอบไว้เลือกตอบ แต่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบ โดยใช้คำพูดของตนเอง

2.2. ข้อความถามปลายปิด (Close From or Unstructured Questionnaire) เป็นคำถามที่มีคำตอบให้ผู้เขียนเขียนเครื่องหมาย ลงหน้าข้อความ หรือตรงกับช่องที่เป็นความจริงหรือความเห็นของตน มีหลายแบบ ได้แก่

2.2.1 แบบให้เลือกตอบคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงหรือความคิดเห็นของตนเพียงคำตอบเดียว จาก 2 คำตอบ

2.2.2 แบบให้เลือกตอบคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงหรือความคิดเห็นของตนเพียงคำตอบเดียวจากหลายคำตอบ

2.2.3 แบบให้เลือกตอบคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงหรือความคิดเห็นของตนได้หลายคำตอบ

2.2.4 แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยให้ผู้ตอบตามระดับความคิดเห็นของตน อาจจัดให้รูปแบบของตาราง

2.2.5 แบบผสม หมายถึงมีหลายแบบอยู่ด้วยกัน

2.2.6 แบบให้เรียงลำดับความสำคัญ โดยเขียนเรื่องลำดับความชอบต่อสิ่งนั้น

2.2.7 แบบเติมคำสั้น ๆ ลงในช่องว่าง สิ่งที่เคยมีความเฉพาะเจาะจง

3. หลักเกณฑ์การสร้างแบบสอบถาม มีดังนี้

3.1 กำหนดจุดมุ่งหมายให้แน่นอนว่าต้องการถามอะไร

3.2 สร้างคำถามให้ตรงจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

3.3 เรียงข้อคำถามให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กันตรงหัวข้อที่ได้วางโครงสร้างไว้

3.4 ไม่ควรให้ผู้ตอบตอบมากเกินไป เพราะจะทำให้เบื่อหน่าย ไม่ให้ความร่วมมือ

หรือตอบโดยไม่ตั้งใจ

3.5 ให้ผู้ตอบแบบสอบถามมีความลำบากน้อยที่สุดในการตอบ ดังนั้นควรใช้ข้อ

คำถามปลายเปิด ผู้ตอบแบบสอบถามเพียงแต่กาคำตอบในแบบสอบถาม

3.6 สร้างข้อคำถามให้มีลักษณะที่ดี คือมีลักษณะดังนี้

3.6.1 ใช้ภาษาที่ชัดเจนเข้าใจง่ายไม่กำกวม ไม่มีความซับซ้อน

3.6.2 ใช้ข้อความที่สั้นกะทัดรัด ไม่มีส่วนฟุ่มเฟือย

3.6.3 เป็นข้อคำถามที่เหมาะสมกับผู้ตอบโดยคำนึงถึงสติปัญญาระดับ

การศึกษาความสนใจของผู้ตอบ

3.6.4 แต่ละข้อควรถามเพียงปัญหาเดียว

3.6.5 หลีกเลี่ยงคำถามที่จะตอบได้หลายทาง

3.6.6 หลีกเลี่ยงคำถามที่จะทำให้ผู้ตอบเบื่อหน่าย ไม่รู้เรื่องหรือไม่สามารถ

ตอบได้

3.6.7 หลีกเลี่ยงคำที่ผู้ตอบตีความแตกต่างกัน เช่น บ่อย ๆ เสมอ ๆ รวย โง่

ฉลาด

3.6.8 ไม่ใช่คำถามที่เป็นคำถามนำผู้ตอบให้ผู้ตอบตอบแนวหนึ่งแนวใด

3.6.9 ไม่เป็นคำถามที่จำทำให้ผู้ตอบเกิดความลำบากใจหรืออึดอัดใจที่จะ

ตอบ

3.6.10 ไม่ถามในสิ่งที่รู้แล้ว หรือวัดด้วยวิธีอื่นได้ดีกว่า

3.6.11 ไม่ถามในเรื่องที่เป็นความลับ

3.6.12 คำตอบให้เลือกในข้อคำถามควรมีให้ครอบคลุมกลุ่มตัวอย่างทุกคน

สามารถเลือกตอบได้ ตรงกับความจริงตามความคิดเห็นของเขา บางครั้งอาจมีตอนให้เดิน

4. มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) เป็นมาตรวัดชนิดหนึ่งที่ใช้เป็นเครื่องมือประเภทแบบสอบถาม แบบวัดด้านจิตพิสัย เช่น เจตคติ แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ มีลักษณะสำคัญ 4 ประการ ดังนี้

4.1 มีระดับความเข้มข้นให้ผู้ตอบเลือกตอบตามความคิดเห็น เหตุสภาพความเป็นจริง ตั้งแต่ 3 ระดับขึ้นไป

4.2 ระดับที่เลือกอาจเป็นชนิดที่มีด้านบวกและด้านลบในข้อเดียวกันหรือมีเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง โดยที่อีกด้านหนึ่งจะเป็นศูนย์หรือระดับน้อยมาก

4.3 บางข้อมีลักษณะเชิงนิมาน (Positive Scale) บางข้อมีลักษณะเชิงนิเสธ (Negative Scale)

4.4 สามารถแปลงผลตอบเป็นคะแนนได้ จึงสามารถวัดความคิดเห็นคุณลักษณะด้านจิตพิสัยออกมาในเชิงปริมาณได้

จากข้อความข้างต้นจึงสรุปได้ว่า แบบสอบถามที่ดีควรเป็นแบบสอบถามที่มีคำถามปลายเปิด ประกอบด้วย ชุดข้อคำถามที่ต้องการให้กลุ่มตัวอย่างตอบ โดยกาเครื่องหมายหรือเขียนตอบ หรือกรณีกกลุ่มที่กลุ่มตัวอย่างอ่านหนังสือไม่ได้หรืออ่านยาก อาจใช้วิธีการสัมภาษณ์ตามแบบสอบถาม เพื่อเป็นการทำให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและแท้จริง

หลักการวัดความพึงพอใจ

การวัดความพึงพอใจเป็นสิ่งที่ยุ่งยากพอสมควร เพราะเป็นการวัดคุณลักษณะภายในของบุคคล ซึ่งเกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึกหรือเป็นลักษณะทางจิตใจ คุณลักษณะดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงได้ง่าย แต่อย่างไรก็ตามความพึงพอใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็ยังสามารถวัดได้ โดยอาศัยหลักการสำคัญคือ การยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น (Basic Assumption) เกี่ยวกับการวัดความพึงพอใจ ดังนี้ (ไพศาล หวังพานิช, 2526)

1. ความคิดเห็น ความรู้สึก หรือความพึงพอใจของบุคคลนั้นจะคงที่อยู่ช่วงนั้น คือความรู้สึกนึกคิดของคนเราไม่ได้เปลี่ยนแปลงหรือผันแปรตลอดเวลา อย่างน้อยจะต้องมีช่วงใดช่วงหนึ่งที่มีความรู้สึกของเรามีความคงที่ ทำให้สามารถวัดได้

2. ความพึงพอใจของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตเห็นได้โดยตรง การวัดจะเป็นแบบทางอ้อม โดยวัดแนวโน้มที่บุคคลแสดงออกหรือพฤติกรรมที่เป็นอยู่

3. ความพึงพอใจ นอกจากแสดงออกในรูปทิศทางของความรู้สึกนึกคิด เช่น สนับสนุนหรือคัดค้าน ยังมีขนาดหรือปริมาณความคิดความรู้สึกนั้นอีกด้วย เช่น ระดับความมากน้อยของความพึงพอใจ

4. วิธีเขียนข้อความพึงพอใจ (Attitude Statement) จะประกอบไปด้วย ข้อคำถาม โดยทำหน้าที่เป็นตัวเร้าให้บุคคลแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกออกมา การวัดความพอใจ

จะได้ผลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้มากนักน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับคุณภาพของข้อความที่ใช้ถาม การเขียนข้อความเพื่อวัดความพึงพอใจ จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องพิจารณาโดยยึดหลักดังต่อไปนี้

- 4.1 วิธีเขียนข้อความที่กล่าวถึงเหตุการณ์หรือเรื่องราวปัจจุบัน
 - 4.2 หลีกเลี่ยงข้อความที่เป็นข้อเท็จจริง ทำให้ไม่ทราบความรู้สึกหรือความคิดเห็นของบุคคลได้
 - 4.3 ข้อความที่ใช้สามารถเดาความหมายได้ คือ สามารถบอกทิศทางหรือความคิดเห็นบุคคลได้
 - 4.4 ข้อความนั้นต้องมีความประนัย คือ มีความชัดเจน มีความหมายแน่นอน ไม่ใช้ภาษากำกวม หรือคลุมเครือ
 - 4.5 ข้อความหนึ่ง ๆ ควรถามแสดงความคิดเห็นเพียงอย่างเดียว เช่น ไม่ควรให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นโดยใช้ข้อความว่า “การสอนแบบบรรยายทำให้เสียเวลามาก ได้ผลการเรียนไม่ดี” ควรแยกข้อความนี้ออกเป็นหลาย ๆ ข้อความ เช่น
 - 4.5.1 การสอนแบบบรรยายทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่าย
 - 4.5.2 การสอนแบบบรรยายทำให้ผู้เรียนขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
 - 4.6 ข้อความที่ใช้ควรมีลักษณะกลาง ๆ เพื่อให้ผู้ตอบสามารถแสดงความคิดเห็นได้ทั้งทางบวกและทางลบ ควรหลีกเลี่ยงการใช้คำบางคำ เช่น เสนอ ทั้งหมด ไม่เคยเลย เท่านั้น เพียงแต่ เพียงเล็กน้อย
 - 4.7 หลีกเลี่ยงข้อความที่อาจแสดงความคิดเห็นได้ หรือข้อความที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะพิจารณา เช่น ข้อความที่กล่าวออกนอกเรื่องที่จะศึกษา
- จากข้อความข้างต้นจึงสรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจ อาจเป็นการวัดที่ยุ่งยากและค่อนข้างซับซ้อน และความพึงพอใจ นอกจากแสดงออกในรูปทิศทางของความรู้สึกนึกคิด เช่น สนับสนุนหรือคัดค้าน ยังมีขนาดหรือปริมาณความคิดความรู้สึกนั้นอีกด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ประภัสสร พิงอินทร์ (2552) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชายเขาวิทยา อำเภอเมืองอุดรดิตถ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชายเขาวิทยา จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง และแบบวัดความพึงพอใจต่อ

ชุดการเรียนการสอน สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง มีจำนวน 5 หน่วย 2) ชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงประกอบ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.49/83.42 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 70/70 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้ชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษโดยภาพรวมพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

ฮาฮีตะ ตินามอ (2553) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ คีธ จอห์นสัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยวิธีการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารตามแนวคิด ของ คีธ จอห์นสัน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตาม แนวคิดของ คีธ จอห์นสัน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนักเรียนที่ เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ธัชมาศ พิภักดิ์ (2555) ได้จัดกิจกรรมตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับจากสูงไปหาต่ำได้ดังนี้ ด้านการใช้ความถูกต้องตามสถานการณ์และโครงสร้างประโยค รองลงมาคือด้านความคล่องแคล่ว ด้านความเหมาะสมถูกต้องตามเนื้อหาและการใช้คำศัพท์และ ด้านการเน้นหนักในประโยค ออกเสียงพยัญชนะในตำแหน่งต่าง ๆ ถูกต้องตามหลักการออกเสียง ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนพบว่า มีความคิดโดยรวมในระดับมาก โดยข้อคิดเห็นที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด 3 อันดับ เรียงจากมากไปน้อย คือ นักเรียนเห็นว่าสามารถพูด ได้คล่องแคล่วและมีความถูกต้อง เมื่อเรียนโดยการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร รองลงมานักเรียนคิดว่าการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสนุกสนานมีประโยชน์ และนักเรียนมีความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

เยาวพร ศรีระชา (2561) การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า 1) ได้ชุดสื่อประสมที่ใช้ประกอบการจัดการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 ชุด ที่มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 77.15/78.80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) ผลการศึกษาทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบชุดสื่อ ประสมด้านไวยากรณ์/ความถูกต้อง ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ และด้านความคล่องแคล่ว พบว่า

อยู่ในระดับดีเมื่อเทียบกับเกณฑ์ประเมิน 3) ผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนหลังจากได้รับการจัดการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม มีความพึงพอใจระดับมาก (4.06) และ (S.D.=0.5)

งานวิจัยต่างประเทศ

Yvonne (1980) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่มีต่อการพัฒนาการของทักษะการฟัง-พูด ของนักเรียนที่เรียนภาษาเยอรมันในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตรัฐแมริแลนด์ จำนวน 60 คน โดยกลุ่มควบคุมเป็นนักเรียนในระดับชั้นเกรด 4 จำนวน 31 คน ผู้วิจัยแบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยไม่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มทดลองเป็นกลุ่มระดับเกรด 2 และชั้นเกรด 4 ปี 1997 จำนวน 30 คน ที่เรียนการฟัง-พูด โดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้ง 2 กลุ่ม ใช้ตำราเรียนและหลักสูตรเหมือนกัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบ Modren

Ojeda (2005) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการใช้เกมในการจัดการเรียนการสอนกับการใช้วิธีและเทคนิคการสอนแบบเดิม ๆ โดยได้นำเกมเข้ามาใช้ในลักษณะของการจัดการสอนแบบเน้นภาระงานและการใช้การสอนเพื่อการสื่อสารร่วมด้วย โดยใช้สอนวิชาภาษาเป็นเบื้องต้น ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่ได้เรียนและเล่นเกมคำศัพท์มีแรงจูงใจในการเรียนมากกว่าผู้เรียนที่ใช้วิธีการเดิม ๆ ซึ่งการใช้เกมประกอบการสอนนั้น เกมสามารถเสริมสร้างบรรยากาศอันพึงประสงค์ในการจัดการเรียนการสอน ส่งเสริมการทำงาน หรือกิจกรรมเป็นกลุ่มร่วมกัน ระหว่างผู้เรียน เพื่อนร่วมชั้น และครูผู้สอน

Barcroft (2009) ได้ศึกษาเทคนิคในการเรียนรู้คำศัพท์ในภาษาที่ 2 ของนักเรียนสเปนที่พูดภาษาอังกฤษ การฝึกครั้งนั้นได้ออกแบบการศึกษาโดยกำหนดตัวแปรอิสระเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาสเปนเป็นการเสนอคำศัพท์ใหม่คู่กับภาพ ตัวแปรตามเป็นคะแนนสอบหลังการเรียนรู้ โดยนักเรียนกลุ่มตัวอย่างตอบคำถามหลังการเรียนรู้ จดบันทึกความถี่ของการจำคำศัพท์ได้ผลของการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ได้คะแนนดีกว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองด้วยการแปลจากภาษาที่สองเป็นภาษาที่หนึ่งและยังมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับภาระลึกลับคำศัพท์กับความหมายอีกด้วย

จากการศึกษาการวิจัยทั้งในและต่างประเทศพบว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือของ เยาวพร ศรีระชา (2561) มาต่อยอดในการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมคำศัพท์ภาษาจีนมาประกอบในการสอนวิชาภาษาจีน ช่วยส่งผลให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน และช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน พร้อมทั้งการสร้างแบบฝึกทักษะนั้นยังช่วยให้นักเรียนพัฒนาให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น และสามารถต่อยอดพัฒนาให้เหมาะสมกับความแตกต่างของแต่ละบุคคลซึ่งช่วยลดภาระของครูอีกด้วย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม ตำบลบ้านไต้ อำเภอยะยี่ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 70 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม ตำบลบ้านไต้ อำเภอยะยี่ จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2564 จำนวน 27 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยพิจารณาจากนักเรียนจำนวน 2 ห้อง โดยผู้วิจัยทำการสอนวิชาภาษาจีน ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ใช้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 4 ชนิด ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 แผน แต่ละแผนใช้เวลา 3 ชั่วโมง รวมเป็นเวลา 15 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนเป็นแบบปรนัย จำนวน 30 ข้อ ซึ่งใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นแบบทดสอบชุดเดิม

3. แบบทดสอบท้ายบทย่อยทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนแบบปรนัย จำนวน 20 ข้อ เพื่อให้ประกอบแผนการจัดการกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

การสร้างและหาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสาร หลักสูตร วิธีเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สารการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นำมาพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน

1.2 เลือกเนื้อหาที่สอดคล้องกับหน่วย และหัวเรื่อง อิงแบบเรียนภาษาจีน เป็นสื่อการเรียนรู้ โดยมีเนื้อหาดังนี้

1.2.1 เรื่องวันเดือนปี

1.2.2 เรื่องเครื่องดื่ม

1.2.3 เรื่องผลไม้

1.2.4 เรื่องธรรมชาติ

1.2.5 เรื่องเครื่องเขียน

1.3 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ โดยยึดขั้นตอนให้สอดคล้องกับวิธีการดำเนินการวิจัย การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยยึดมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด กิจกรรม การวัดและประเมินผลตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมจำนวน 15 ชั่วโมง โดยมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1.3.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Lead In) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนเกิดความพร้อม และอยากรู้ อยากเรียนในบทใหม่ เนื้อหาจะเชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทนั้น ๆ เมื่อครูผู้สอนเห็นว่านักเรียนมีความพร้อม เกิดความสนุกสนาน และสนใจอยากเรียน แล้วก็เริ่มเรียนเนื้อหาต่อไป กิจกรรมที่กำหนดไว้ในขั้นนี้มีหลากหลาย เช่น เล่นเกมปริศนาคำทายเพื่อทบทวนความรู้ที่เรียนมาแล้ว

1.3.2 ขั้นนำเสนอ (Presentation) ในขั้นนี้ครูผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักเรียน มีการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย กิจกรรมที่กำหนด

ไว้ประกอบด้วย การให้ฟังเนื้อหาใหม่ ให้นักเรียนฝึกพูดตาม ในขั้นนี้ครูเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้อง และเป็นแบบอย่างที่ถูกจ้องในการออกเสียง คือ Informant (ผู้ให้ความรู้) รูปแบบของภาษา จึงเน้นที่ความถูกต้อง (Accuracy) เป็นหลัก

1.3.3 ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นเสนอ โดยมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนใช้ภาษาได้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว (Fluency) การฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ขั้นนี้เป็นโอกาสที่ครูจะแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในการใช้ภาษา ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นควรทำหลังการฝึก หากทำระหว่างที่นักเรียนกำลังลองผิดลองถูกอยู่ความมั่นใจที่จะใช้ภาษาให้คล่องแคล่วอาจลดลงได้ โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกอย่างอิสระ (Learning by Doing)

1.3.4 ขั้นการใช้ภาษา (Production) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมา แล้วมาใช้ในการสนทนาต่าง ๆ ในรูปแบบกิจกรรมหลากหลาย เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว (Fluency) และเกิดความสนุกสนาน ในขั้นนี้เป็นขั้นที่เน้นนักเรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม ครูคอยให้ความช่วยเหลือ ถ้าผู้เรียนเกิดข้อผิดพลาด อย่าขัดจังหวะ ให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสบายใจ กิจกรรมที่กำหนดไว้มีหลากหลาย เช่น การเล่นเกม การทำชิ้นงาน การทำแบบฝึก การนำเสนอผลงาน

1.3.5 ขั้นสรุป (Wrap Up) เป็นขั้นสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมง จุดประสงค์คือ เพื่อสรุปสิ่งที่ได้เรียนแล้ว กิจกรรมที่เสนอแนะ ทำแบบฝึกหัดเพื่อสรุปความรู้แบบทดสอบท้ายบท เพื่อทดสอบสิ่งที่เรียนมาแล้ว

1.4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน

1.5 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งหมด 15 ชั่วโมง ดังตาราง ต่อไปนี้

ตาราง 4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเนื้อหา แผนการจัดการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้และ
สาระการเรียนรู้

สาระ /มาตรฐาน	แผนการจัดการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง
สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ต 1.1 ม.2/1 ต 1.1 ม.2/2	เรื่องวันเดือนปี	ผู้เรียนบอกความแตกต่าง ระหว่างการใช้วันที่ใน แบบจีนและแบบไทยได้	3
สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ต 1.2 ม.2/1 ต 1.2 ม.2/2	เรื่องเครื่องดื่ม	ผู้เรียนพูดและสื่อสาร ความต้องการของตนเอง ได้	3
สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ต 1.1 ม.2/3 ต 1.1 ม.2/4	เรื่องผลไม้	ผู้เรียนฟังและบอก ความหมายของประโยคที่ ฟังได้	3
สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ต 1.3 ม.2/1 ต 1.3 ม.2/2	เรื่องธรรมชาติ	ผู้เรียนพูดโต้ตอบด้วย คำง่าย ๆ ในการสื่อสาร ระหว่างบุคคลตามแบบที่ ฟัง	3
สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ต 1.3 ม.2/2 ต 1.3 ม.2/3	เรื่องเครื่องเขียน	ผู้เรียนพูดและให้ข้อมูล ง่ายๆเกี่ยวกับตนเอง	3

1.6 สร้างแบบประเมินคุณภาพของแผนการเรียนรู้ ชนิดมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ
ให้ครอบคลุมหัวข้อในแผนการเรียนรู้โดยใช้เกณฑ์ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้พร้อมแบบประเมินคุณภาพเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย
ทำการพิจารณาความถูกต้องของการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา
จุดประสงค์ สื่อและแหล่งเรียนรู้ กระบวนการวัดและประเมินผล

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะแล้ว นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจประเมินความถูกต้องของรูปแบบและขั้นตอนการเขียนแผน ความสอดคล้องของเนื้อหา กับจุดประสงค์ สื่อและแหล่งเรียนรู้ ตลอดจนกระบวนการวัดและประเมินผล ด้วยมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) ผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

1.8.1 ด้านหลักสูตรและการสอน คือ นางสาวพุทธรักษา นามสวัสดิ์ คุณวุฒิ ปรินญามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ โรงเรียนสุรพิณพิทยาสรรพ์ จังหวัดสุรินทร์

1.8.2 ด้านวิจัยและประเมินผล คือ นายเจนรบ โกรธา คุณวุฒิ ปรินญามหาบัณฑิต สาขา วัดและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น ตำแหน่ง ครูชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม จังหวัดขอนแก่น

1.8.3 ด้านภาษาจีน คือ นางสาวม่วงน้อย ครูชำนาญการ คุณวุฒิ ปรินญามหาบัณฑิต Teaching Chinese as a Foreign Language มหาวิทยาลัย Southwest University โรงเรียนสอาดเผดิมวิทยา จังหวัดชุมพร

1.9 นำผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและเทียบกับเกณฑ์คุณภาพและความเหมาะสมตามเกณฑ์ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51-5.00	มีคุณภาพและเหมาะสมมากที่สุด
3.51-4.50	มีคุณภาพและเหมาะสมมาก
2.51-3.50	มีคุณภาพและเหมาะสมปานกลาง
1.51-2.50	มีคุณภาพและเหมาะสมน้อย
1.00-1.50	มีคุณภาพและเหมาะสมน้อยที่สุด

พบว่า มีค่าเฉลี่ยระดับคุณภาพเท่ากับ 4.86 มีคุณภาพเหมาะสมมากที่สุด

1.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 5 แผน ที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอความเห็นชอบเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนและเวลาในการใช้สอนในแต่ละหัวเรื่อง เพื่อที่จะนำไปใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริมที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

1.11 นำแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้ง 5 แผน ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2

1.12 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการทดลองใช้มาปรับปรุงก่อน แล้วจัดพิมพ์เพื่อนำไปสอนจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

2. สร้างแบบทดสอบส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนเป็นแบบปรนัย จำนวน 30 ข้อ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ศึกษาตามหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยพิจารณาหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง การจัดหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล การเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คู่มือครู แบบเรียนภาษาจีน เรื่องที่ 1-5

2.2 ศึกษาเทคนิค วิธีการสร้างแบบทดสอบที่ดี และวิธีการวิเคราะห์ข้อสอบจากหนังสือ วัดผลการศึกษาของ สมนึก ภัททิยธนี (2553)

2.3 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

2.4 สร้างแบบทดสอบส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน แบบปรนัย จำนวน 40 ข้อ ต้องการใช้จริง 30 ข้อ โดยมีระดับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนตามแนวคิดของบลูม (Bloom, 1956) แบ่งการเรียนรู้ออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ 1. ความรู้เกิดจากการจำ (Knowledge) 2. ความเข้าใจ (Comprehends) 3. การประยุกต์ใช้ (Application) ระดับละ 10 ข้อ กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน แต่ละข้อ คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน

2.5 นำแบบทดสอบส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา และความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของแต่ละหัวเรื่อง

2.6 นำแบบทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาจีนที่ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม ประกอบด้วย

2.6.1 ด้านหลักสูตรและการสอน คือ นางสาวพุทธรักษา นามสวัสดิ์ คุณวุฒิ ปริญญาโท สาขา หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ โรงเรียนสุรพินท์พิทยา จังหวัดสุรินทร์

2.6.2 ด้านวิจัยและประเมินผล คือ นายเจนรบ โกรธา คุณวุฒิ ปริญญาโท สาขา วัดและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น ตำแหน่ง ครูชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม จังหวัดขอนแก่น

2.6.3 ด้านภาษาจีน คือ นางสาวมิ่งน้อย ครูชำนาญการ คุณวุฒิ ปริญญาโท สาขา Teaching Chinese as a Foreign Language มหาวิทยาลัย Southwest University โรงเรียนสอาดเผดิมวิทยา จังหวัดชุมพร

เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาจากความสอดคล้องของแบบทดสอบแต่ละข้อกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญวิเคราะห์หาข้อผิดพลาดและเทียบกับเกณฑ์คุณภาพและความเหมาะสมตามเกณฑ์ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51-5.00	มีคุณภาพและเหมาะสมมากที่สุด
3.51-4.50	มีคุณภาพและเหมาะสมมาก
2.51-3.50	มีคุณภาพและเหมาะสมปานกลาง
1.51-2.50	มีคุณภาพและเหมาะสมน้อย
1.00-1.50	มีคุณภาพและเหมาะสมน้อยที่สุด

พบว่า มีค่าเฉลี่ยระดับคุณภาพเท่ากับ 4.63 ซึ่งมีค่าคุณภาพเหมาะสมมากที่สุด

2.7 นำแบบทดสอบไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนพระราชรัษฎวิทยาเสริม จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีค่าเฉลี่ยระดับคุณภาพเท่ากับ 3.49 ซึ่งมีค่าคุณภาพเหมาะสมมาก

2.8 ตรวจให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน สำหรับคำตอบที่ถูกต้อง และให้ 0 คะแนน สำหรับคำตอบที่ผิด จากนั้นนำคะแนนมาวิเคราะห์หาความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ รายข้อ พิจารณาความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ 0.20-0.80 (มาเรียม นิลพันธุ์, 2553) และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ 0.20 ขึ้นไป (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

2.9 นำแบบทดสอบทั้ง 30 ข้อ ที่คัดเลือกไว้มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ทั้งฉบับ โดยใช้ สูตรวิธีของโลเวท (Lovett) หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์จากผลการสอบ ครั้งเดียว

2.10 จัดพิมพ์แบบทดสอบที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วเป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจริง

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ และรูปแบบวิธีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ

3.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 30 ข้อ ใช้จริง 20 ข้อ ประกอบด้วย 4 ด้าน (สุรงค์ ไคว้ตระกูล, 2548) ได้แก่ 1) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน 2) ด้านความรู้ที่ได้รับ 3) ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้ 4) การวัดประเมินผล เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของ ลิเคอร์ท (Likert) ที่มีความหมายดังนี้

- 5 หมายถึง มากที่สุด
- 4 หมายถึง มาก
- 3 หมายถึง ปานกลาง
- 2 หมายถึง น้อย

1 หมายถึง น้อยที่สุด

ซึ่งจะนำคะแนนที่ได้รับจากการประเมินแบบสอบถามความพึงพอใจ มาคำนวณหาคะแนนเฉลี่ยเพื่อทำการประเมิน ตามเกณฑ์ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 มีความพึงพอใจมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 มีความพึงพอใจมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 มีความพึงพอใจปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 มีความพึงพอใจน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

พบว่า มีค่าเฉลี่ยระดับคุณภาพเท่ากับ 4.59 ซึ่งมีค่าความพึงพอใจมากที่สุด

3.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของข้อความ ความสอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด และนำไปปรับปรุงแก้ไข

3.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม ประกอบด้วย

3.4.1 ด้านหลักสูตรและการสอน คือ นางสาวพุทธรักษา นามสวัสดิ์ คุณวุฒิ ปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ โรงเรียนสุรพินท์พิทยาสรรพ์ จังหวัดสุรินทร์

3.4.2 ด้านวิจัยและประเมินผล คือ นายเจนรบ โกรธา คุณวุฒิ ปริญญาโท สาขา วัดและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น ตำแหน่ง ครูชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม จังหวัดขอนแก่น

3.4.3 ด้านภาษาจีน คือ นางสาวมิ่งน้อย ครูชำนาญการ คุณวุฒิ ปริญญาโท สาขา Teaching Chinese as a Foreign Language มหาวิทยาลัย Southwest University โรงเรียนสอาดเผดิมวิทยา จังหวัดชุมพร

เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ตรวจสอบความสอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด โดยพิจารณาข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.05 ขึ้นไป (สมนึก ภัททิยธนี, 2553) ถือว่าเป็นข้อคำถามที่มีความสอดคล้องปรับปรุงแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ จากนั้นนำมาจัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามเพื่อไปทดลองใช้

+1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อคำถามในการประเมินมีความสอดคล้อง

0 เมื่อไม่แน่ใจว่า สอดคล้องกับข้อคำถามในแบบประเมิน

-1 เมื่อแน่ใจว่า ข้อคำถามในแบบประเมินไม่มีความสอดคล้อง

โดยค่าเฉลี่ย IOC = 1.00 โดยเลือกข้อที่มีค่า 0.5-1.00 ขึ้นไปนำไปใช้กับ
กลุ่มเป้าหมาย

3.5 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง
พบว่า มีค่าเฉลี่ยระดับคุณภาพเท่ากับ 3.88 ซึ่งมีค่าคุณภาพพึงพอใจมาก

3.6 นำผลการทดลองใช้มาหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา
(Alpha-Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronback)

3.7 จัดพิมพ์แบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วเป็นฉบับสมบูรณ์
เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองโดยกระบวนการวิจัยเชิงทดลองขั้นต้น (Pre-Experimental
Research) แบบหนึ่งกลุ่มทดสอบก่อนและหลังเรียน (One-Group-Pretest-Posttest Design)
(มาเรียม นิลพันธุ์, 2553) ซึ่งมีแผนการวิจัยดังนี้

ตาราง 5 แบบแผนการวิจัย

Pretest	Treatment	Posttest
T1	X	T2

สัญลักษณ์ในแบบแผนการวิจัย

T1 แทน การทดลองก่อนเรียน

X แทน การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

T2 แทน การทดลองหลังเรียน

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มาทดลองกับ
กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม จำนวน 27 คน
ซึ่งได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ชี้แจงรายละเอียด และวิธีปฏิบัติในการเรียนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

2. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาจีนเป็นแบบปรนัย จำนวน 30 ข้อ จากนั้นนำผลการทดสอบมาตรวจให้คะแนน และบันทึกเก็บไว้

3. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อส่งเสริมการฟังคำศัพท์ภาษาจีนกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 แผน แต่ละแผนใช้เวลา 3 ชั่วโมง รวมเป็นเวลา 15 ชั่วโมง (ไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน)

4. ทดสอบหลังเรียน (Post-Test) ด้วยแบบทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาจีนชุดเดิม (สลับข้อคำถาม) แล้วนำผลการทดลองมาตรวจให้คะแนน เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

5. ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 20 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยหาค่าประสิทธิภาพ E1/E2 ตามเกณฑ์ 75/75

2. เพื่อเปรียบเทียบผลการทดสอบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คะแนนจากแบบทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 30 ข้อ โดยนำคะแนนมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบโดยใช้ T-Test for Dependent Samples ในการคำนวณใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล (SPSS for Windows)

3. วิเคราะห์หาค่าความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม โดยนำผลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วแปลผลความพึงพอใจของนักเรียน โดยแยกเป็นด้าน ๆ แล้วแปลความหมายของค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51-5.00	มีคุณภาพและเหมาะสมมากที่สุด
3.51-4.50	มีคุณภาพและเหมาะสมมาก
2.51-3.50	มีคุณภาพและเหมาะสมปานกลาง
1.51-2.50	มีคุณภาพและเหมาะสมน้อย
1.00-1.50	มีคุณภาพและเหมาะสมน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพเครื่องมือ ดังนี้

1.1 การหาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาจีน และแบบสอบถามความพึงพอใจ ใช้การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องกันระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ (Index of Item Objective Congruence : IOC)

1.2 การหาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาจีน โดยใช้สูตรสูตรวิธีของโลเวท (Lovett) หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอิงเกณฑ์จากผลการสอบครั้งเดียว

1.3 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronback) วิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล (SPSS for Windows)

2. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หาได้โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล (SPSS for Windows)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ก่อนและหลังเรียน โดยใช้ t-test for dependent samples ในการคำนวณใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล (SPSS for Windows)

พหุ ประถมศึกษา

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยผู้วิจัยนำเสนอข้อมูล แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการ แปลความหมายของผลการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน	จำนวนผู้เรียน
A	แทน	คะแนนเต็มทั้งหมด
P	แทน	ร้อยละ
$\Sigma \bar{X}$	แทน	ผลรวมค่าเฉลี่ยทั้งหมด
E1	แทน	คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนระหว่างเรียนจากการทำแบบฝึกหัดแต่ละชุด
E2	แทน	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนแบบประเมินทักษะการสื่อสารหลังเรียน จากการทำแบบทดสอบ

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การหาค่าประสิทธิภาพ และสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความถี่ โดยวิเคราะห์ข้อมูลเป็นหัวข้อลำดับ ดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 โดยวิเคราะห์เป็นรายชุด และผลรวมทั้งหมด

2. วิเคราะห์และเปรียบเทียบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน จากการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียน

3. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แสดงตารางต่อไปนี้

ตาราง 6 แสดงผลประสิทธิภาพของกระบวนการตามเกณฑ์ 75 ตัวแรก E1

แบบทดสอบท้ายบท	n	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	E1
ชุดที่ 1 เรื่องวันเดือนปี 日期	27	20	364	69.25
ชุดที่ 2 เรื่องเครื่องดื่ม 饮料	27	20	400	74.07
ชุดที่ 3 เรื่องผลไม้ 水果	27	20	426	78.88
ชุดที่ 4 เรื่องธรรมชาติ 自然	27	20	430	79.63
ชุดที่ 5 เรื่องเครื่องเขียน 文具	27	20	436	80.77
ค่าประสิทธิภาพ E1	135	100	2056	76.52

จากตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนโดยแยกเป็นแต่ละชุด พบว่า ผลการเก็บคะแนนระหว่างการจัดการประสบการณ์ (E1) ของแบบทดสอบท้ายบทชุดที่ 1 = 69.25 แบบทดสอบท้ายบทชุดที่ 2 = 74.07 แบบทดสอบท้ายบทชุดที่ 3 = 78.88 แบบทดสอบท้ายบทชุดที่ 4 = 79.63

และแบบทดสอบท้ายบทชุดที่ 5 = 80.77 ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพทั้งหมด = 76.52 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75

ตาราง 7 แสดงผลประสิทธิภาพของผลลัพธ์ตามเกณฑ์ 75 ตัวหลัง E2

แบบทดสอบรวม	n	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	E2
แบบทดสอบประเมินการฟังคำศัพท์ภาษาจีน	27	30	647	79.87
ค่าประสิทธิภาพ E2	27	30	647	79.87

ตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ผลการวิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพทั้งหมด 79.87 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75

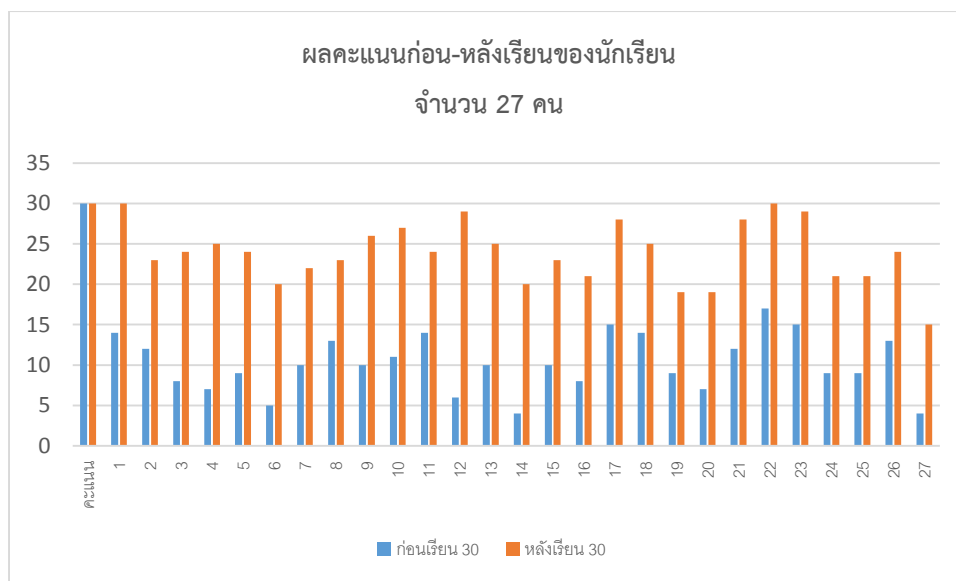
ตาราง 8 แสดงผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

การทดสอบ	ประสิทธิภาพ E1/E2	เกณฑ์ 75/75
ระหว่างการจัดการเรียนรู้	76.52	สูงกว่าเกณฑ์
หลังการจัดการเรียนรู้	79.87	

จากตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน มีคะแนนเฉลี่ย 76.52 และผลทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน เฉลี่ย 79.87 แสดงว่า ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนมีประสิทธิภาพ 76.52/79.87 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

จากผลการศึกษาเปรียบเทียบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของผู้เรียน หลังจากที่ได้จัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ผลการวิเคราะห์แสดงดังนี้

ภาพประกอบ 2 เปรียบเทียบผลคะแนนการทดสอบก่อน-หลังเรียนในทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

ตาราง 9 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนก่อน-หลังเรียน

หลังจากที่ได้จัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การทดสอบ	N	$\bar{X}$	S.D.	T	Sig.
ก่อนเรียน	27	9.56	3.73	17.23	.000*
หลังเรียน	27	23.96	3.69		

จากตาราง 9 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนเปรียบเทียบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า คะแนนก่อนเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.56 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.73 หลังจากการได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนเฉลี่ยเท่ากับ 23.96 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.69 เมื่อทดลองสมมติฐานพบว่านักเรียนมีทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหมายความว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผลต่อการส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนมาก

ตาราง 10 แสดงผลการวิเคราะห์ทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนหลังจากได้รับแผนการจัดการเรียนรู้
ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

รายการประเมิน	คะแนน รวม	ระดับความสามารถ		
		$\bar{X}$	S.D.	แปล ความหมาย
แบบทดสอบท้ายบท ชุดที่ 1 เรื่องวันเดือนปี 日期	364	13.48	2.81	ดี
แบบทดสอบท้ายบท ชุดที่ 2 เรื่องเครื่องดื่ม 饮料	400	14.81	2.73	ดี
แบบทดสอบท้ายบท ชุดที่ 3 เรื่องผลไม้ 水果	426	15.77	2.35	ดี
แบบทดสอบท้ายบท ชุดที่ 4 เรื่องธรรมชาติ 自然	430	15.92	2.21	ดีมาก
แบบทดสอบท้ายบท ชุดที่ 5 เรื่องเครื่องเขียน 文具	454	16.81	2.09	ดีมาก
$\Sigma \bar{X}$	2074	15.35	0.31	ดี

จากตาราง 10 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนแบบประเมินทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน
เมื่อพิจารณาเป็นรายชุดแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่า แบบทดสอบท้ายบทที่ 1 อยู่ในระดับดี
($\bar{X} = 13.48$) แบบทดสอบท้ายบทที่ 2 อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 14.81$) แบบทดสอบท้ายบทที่ 3
อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 15.77$) แบบทดสอบท้ายบทที่ 4 อยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 15.92$) และ
แบบทดสอบท้ายบทที่ 5 อยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 16.81$) โดยแบบทดสอบท้ายบทที่มีค่าเฉลี่ย
มากที่สุดและน้อยที่สุดคือ แบบทดสอบชุดที่ 5 และแบบทดสอบท้ายบทชุดที่ 1

ตาราง 11 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนแบบประเมินทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนแต่ละด้าน
ของชุดแบบทดสอบภาษาจีน

รายการประเมิน	คะแนนรวม	ระดับความสามารถ	
		$\bar{X}$	แปลความหมาย
ด้านที่ 1 ด้านความเข้าใจ	83	3.07	ดี
ด้านที่ 2 ด้านการจับใจความ	105	3.88	ดี
ด้านที่ 3 ด้านการรู้ความหมาย	104	3.85	ดี
ด้านที่ 4 ด้านปฏิบัติตามคำสั่ง	128	4.74	ดีมาก
Σ รวม	420	3.88	ดี

จากตาราง 11 แสดงผลการวิเคราะห์คะแนนแบบประเมินทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่ 1 ด้านความเข้าใจ อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.07$) ด้านที่ 2 ด้านการจับใจความ อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.88$) ด้านที่ 3 ด้านการรู้ความหมาย อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.85$) และด้านที่ 4 ด้านปฏิบัติตามคำสั่ง อยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 4.74$) โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดและน้อยที่สุดคือ ด้านที่ 4 และด้านที่ 1 ตามลำดับ

3. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 12 แสดงผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน			
1. กิจกรรมมีความน่าสนใจ	4.59	0.74	มากที่สุด
2. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	4.37	0.96	มาก
3. ความเหมาะสมของระยะเวลา	4.55	0.50	มากที่สุด
4. ความใส่ใจในการจัดกิจกรรมของผู้สอน	4.25	0.81	มาก
5. กิจกรรมมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน	4.25	1.02	มาก
2. ด้านความรู้ที่ได้รับ			
6. สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.18	0.68	มาก
7. ได้ฝึกการพูดและทักษะเฉพาะด้าน	4.33	0.73	มาก
8. สามารถเชื่อมโยงกับวิชาอื่นๆได้	4.18	0.87	มาก
9. ได้รับความรู้อย่างเต็มที่	4.59	0.57	มากที่สุด
10. ทำให้รู้สึกว่าการเรียนภาษาจีนอยู่ใกล้ตัวเรา	4.44	0.69	มาก

ตาราง 12 (ต่อ)

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
3. ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้			
11. สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับผู้เรียน	3.92	0.82	มาก
12. สื่อการสอนส่งเสริมให้ผู้เรียนพูดภาษาจีน	4.11	0.93	มาก
13. สื่อการสอนมีความทันสมัย	3.88	0.80	มาก
14. สื่อการสอนมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	4.18	0.68	มาก
15. สื่อการสอนส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้	3.96	0.75	มาก
4. ด้านการวัดและประเมินผล			
16. การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับผู้เรียน	4.25	0.65	มาก
17. การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับเนื้อหา	4.25	0.69	มาก
18. การวัดและประเมินผลมีความหลากหลาย	4.25	0.71	มาก
19. การวัดและประเมินผลตามสภาพจริง	4.40	0.63	มาก
20. การวัดและประเมินผลทำให้นักเรียนพัฒนาตนเอง	4.59	0.57	มากที่สุด
รวม	4.34	0.57	มาก

จากตาราง 12 พบว่า ผู้เรียนได้รับแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.34$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่าข้อที่มีระดับสูงสุด 4 อันดับได้แก่ ข้อที่ 1 คือ กิจกรรมมีความน่าสนใจ ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.74) ข้อที่ 3 คือ ความเหมาะสมของระยะเวลา ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.50) ข้อที่ 9 คือ ได้รับความรู้อย่างเต็มที่ ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.57) และข้อที่ 20 การวัดและประเมินผลทำให้นักเรียนพัฒนาตนเอง ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.57) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีระดับต่ำสุด 3 อันดับ ได้แก่ ข้อที่ 11 สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับผู้เรียน ($\bar{X} = 3.92$, S.D. = 0.82) ข้อที่ 13 สื่อการสอนมีความทันสมัย ($\bar{X} = 3.88$, S.D. = 0.80) และข้อที่ 15 สื่อการสอนส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.96$, S.D. = 0.75) ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะตามลำดับ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อศึกษาทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน จากการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

สรุปผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ได้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 ชุด ที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.52/79.87 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดให้
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยวัดจากด้านความเข้าใจ

ด้านการจับใจความ ด้านการรู้ความหมาย และด้านปฏิบัติตามคำสั่ง พบว่า ผลค่าเฉลี่ยทั้งหมด เท่ากับ 3.88 ซึ่งอยู่ในระดับ ดี เมื่อเทียบกับเกณฑ์การประเมิน

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.34) และ (S.D. = 0.55)

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยครั้งนี้ การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริม ทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1. การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟัง คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีคุณภาพเหมาะสมในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากการที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาบริบท วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ศึกษาเกี่ยวกับการ จัดจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่ง สมิตรา อังวัฒนกุล (2540) ได้สรุปถึงลักษณะสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการสอนเพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมาย ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคม การจัดการเรียนการสอนจึงเน้น หลักสำคัญนี้คือ 1) ต้องให้นักเรียนรู้ว่าการทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้นักเรียนทราบถึง ความมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อนักเรียน ให้นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนแล้ว ทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้ คือสามารถสื่อสารได้ตามที่ตน ต้องการ 2) การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วน ๆ ไม่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมักใช้หลาย ทักษะรวม ๆ กันไป และในบางครั้งก็ต้องอาศัยกริยาท่าทางประกอบ ดังนั้น นักเรียนภาษาก็ควรจะได้ พฤติกรรมเช่นเดียวกันในชีวิตจริง ผู้เรียนควรได้รับการฝึก และใช้ภาษาในลักษณะของทักษะรวม ตั้งแต่เริ่มต้น 3) ต้องให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการใช้ภาษา กิจกรรมดังกล่าวควรมีลักษณะเหมือน ในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมที่หาข้อมูลที่ขาดหายไป เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมที่สุดอย่างยิ่ง เพราะผู้เรียนที่กิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จึงจำเป็นต้องสื่อสารกับเพื่อได้ข้อมูลตามที่ต้องการ 4) ต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษามาก ๆ การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้น นอกจากผู้เรียนต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษา ดังกล่าวแล้ว ยังต้องมีโอกาสได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ด้วย ดังนั้น นอกจากกิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไปแล้ว กิจกรรมอื่น ๆ ที่เป็นงานคู่ หรืองานกลุ่ม เช่น เกมการแก้ปัญหา การแสดงบทบาทสมมติ ก็มีบทบาทสำคัญเช่นกัน 5) ผู้เรียนต้องไม่กลัวว่า

จะใช้ภาษาผิด แนวทางการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้มีความสำคัญกับการใช้ภาษา มากกว่าวิธีใช้ภาษา ด้วยเหตุนี้ผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น เช่น ข้อผิดพลาดที่ทำให้เกิดการเข้าใจผิดหรือข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ มิฉะนั้น อาจทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจและไม่กล้าใช้ภาษา ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา เป็นอันดับแรก ซึ่งภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนักแต่สื่อความหมายได้ ส่วนความถูกต้องของการใช้ภาษาก็ควรคำนึงถึงด้วยเช่นกัน และมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันจริง มีการจัดลำดับขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน เชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้ มาใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้จำนวน 5 แผน พบว่า มีค่าเฉลี่ยระดับคุณภาพเท่ากับ 4.86 มีคุณภาพเหมาะสมมากที่สุด เมื่อนำมาประกอบกับแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีกิจกรรมที่ส่งเสริมการสื่อสารแบบต่าง ๆ ทั้ง คลิปเสียง ภาพประกอบ และสื่อวัสดุต่าง ๆ เพื่อดึงดูดความสนใจในการจัดการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ครั้งนี้พบว่า มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 76.52/79.87 สูงกว่าเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เยาวพร ศรีระชา (2561) ได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัย พบว่า มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 77.15/78.80 ตามลำดับ และสอดคล้องกับงานวิจัยต่างประเทศของ Barcroft (2009) ได้ศึกษาเทคนิคในการเรียนรู้คำศัพท์ในภาษาที่ 2 ของนักเรียนสเปนที่พูดภาษาอังกฤษการฝึกครั้งนั้น ได้ออกแบบการศึกษา โดยกำหนดตัวแปรอิสระเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ภาษาสเปน เป็นการเสนอคำศัพท์ใหม่คู่กับภาพ ตัวแปรตามเป็นคะแนนสอบหลังการเรียนรู้ โดยนักเรียนกลุ่มตัวอย่างตอบคำถามหลังการเรียนรู้ จัดบันทึกความถี่ของการจำคำศัพท์ได้ ผลของการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ได้คะแนนดีกว่าการเรียนรู้ภาษาที่สองด้วยการแปลจากภาษาที่สองเป็นภาษาที่หนึ่งและยังมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการระลึกคำศัพท์กับความหมายอีกด้วย

ซึ่งทั้งหมดแสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนได้ดีขึ้น โดย McDonnell (1992) กล่าวถึงความสำคัญของการฟังว่า เป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ และความสำคัญมากต่อประสิทธิภาพในการใช้ภาษาสื่อสาร ผู้ที่มีความสามารถในการฟังจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ผลการศึกษาทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนพบว่า อยู่ในระดับดีเมื่อเทียบกับเกณฑ์ประเมิน เมื่อกล่าวถึงการฟังซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ใช้ภาษาด้วยตนเอง โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูล องค์ประกอบ เกณฑ์การ

ประเมิน ทักษะการฟัง เทคนิคการจำคำศัพท์ และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ สังเคราะห์องค์ประกอบและสร้างแบบประเมินทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน โดยมีองค์ประกอบ พิจารณาการประเมินแบ่งเป็น 4 ด้าน 1) ด้านความเข้าใจ 2) ด้านการจับใจความ 3) ด้านการรู้ ความหมาย 4) ด้านปฏิบัติตามคำสั่ง โดยก่อนการทำแบบประเมินทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ตามแนวคิดของบลูม (Bloom, 1956) ที่ใช้ในงานวิจัยแบ่งการเรียนรู้ออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ความรู้ที่เกิดจากการจำ ความเข้าใจ และการประยุกต์ใช้ โดยผู้วิจัยได้กำหนดการจัดการกิจกรรมตาม ความเหมาะสมกับเรื่องที่สอน และลักษณะของผู้เรียนตลอดจนใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ มาช่วยให้น่าสนใจด้วยเป็นการใช้ความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) จากผลวิจัยครั้งนี้พบว่า คะแนนก่อนเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.56 มีส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานเท่ากับ 3.73 หลังจากการได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนเฉลี่ยเท่ากับ 23.96 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.69 เมื่อทดลองสมมติฐานพบว่า นักเรียนมีทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหมายความว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผลต่อการส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนมาก และผลการเก็บคะแนนแบบทดสอบ ท้ายบทที่ 1 อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 13.48$) แบบทดสอบท้ายบทที่ 2 อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 14.81$) แบบทดสอบท้ายบทที่ 3 อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 15.77$) แบบทดสอบท้ายบทที่ 4 อยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 15.92$) และแบบทดสอบท้ายบทที่ 5 อยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 16.81$) ซึ่งสอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของ เยาวพร ศรีระชา (2561) ที่ได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลวิเคราะห์การพูดภาษาจีนของนักเรียนอยู่ในระดับมาก

เมื่อนำผลการวิเคราะห์ทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของผู้เรียนมาวิเคราะห์ผลของ แบบทดสอบท้ายบทเรียนทั้ง 5 แบบทดสอบ วิเคราะห์ระดับการทำแบบทดสอบความสามารถในการ ฟังคำศัพท์อยู่ในระดับดี คิดเป็นค่าเฉลี่ย พบว่า ด้านที่ 1 ด้านความเข้าใจ อยู่ในระดับ ($\bar{X} = 3.07$) ด้านที่ 2 ด้านการจับใจความ ($\bar{X} = 3.88$) ด้านที่ 3 ด้านการรู้ความหมาย ($\bar{X} = 3.85$) ด้านที่ 4 ($\bar{X} = 4.74$) คะแนนการฟังคำศัพท์ภาษาจีนมีคะแนนเฉลี่ย 76.52 และผลทดสอบหลังการจัดการ เรียนรู้การฟังคำศัพท์ภาษาจีนเฉลี่ย 79.87 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประภัสสร พึ่งอินทร์ (2552) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชายเขาวิทยา อำเภอเมืองอุดรดิตถ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชายเขาวิทยา จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่ม เฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูด

ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง และแบบวัดความพึงพอใจต่อชุดการเรียนการสอนสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า

- 1) ชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง มีจำนวน 5 หน่วย
- 2) ชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงประกอบ มีประสิทธิภาพ เท่ากัน 89.49/83.42 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 70/70
- 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการ ใช้ชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษโดยภาพรวมพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

ซึ่งแสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบทักษะการฟังคำศัพท์คำศัพท์ภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น อันประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คู่มือครู แบบฝึกหัด แบบทดสอบ ใบงาน สื่อมัลติมีเดีย แบบทดสอบทักษะการฟังคำศัพท์ มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร และเนื้อหาที่นำมาใช้เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับใกล้ตัว ซึ่งผู้เรียนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้ ทำให้ผลการวิเคราะห์ทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของผู้เรียนมีแนวโน้มอยู่ในระดับดี

3. จากการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังจากที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนพบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เท่ากับ ($\bar{X} = 4.34$) (S.D. = 0.55) ซึ่ง เพิ่มศักดิ์ บัวสอง (2553) ให้ความหมายความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติ ความชอบหรือไม่ชอบที่มีต่อสิ่งเร้าในด้านต่าง ๆ ของบุคคลนั้น ๆ ความรู้สึกพึงพอใจเกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับสิ่งที่ตนต้องการหรือเป็นไปตามกลุ่มตัวอย่างที่ตนต้องการ โดยแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีทั้งหมด จำนวน 20 ข้อ โดยข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 1 คือ กิจกรรมมีความน่าสนใจ ($\bar{X} = 4.59$) อยู่ในระดับมากที่สุด อันเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมที่ผู้วิจัยได้นำมาสร้างโดยมาเนื้อหาที่ใกล้ตัว มีการใช้สื่อมัลติมีเดีย และสื่อวัสดุต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมเพื่อเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยไม่เน้นโครงสร้างประโยคที่มีความซับซ้อนจนเกินไป ทำให้ผู้เรียนเข้าใจง่ายและมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม ดังที่ สุพินญา คำขจร (2550) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่าเป็นความรู้สึกทำที่ของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ในสถานการณ์หนึ่ง ๆ ที่เอนเอียงไปในทางบวก ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมาหลังจากได้รับประสบการณ์ในสิ่งที่ตรงตามความต้องการ หรือเป็นความรู้สึกที่มีความสุข เมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย และในข้อความที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อที่ 11 สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับผู้เรียน เท่ากับ ($\bar{X} = 3.92$) ซึ่งในระหว่างการจัดกิจกรรมนั้นผู้สอนให้ผู้เรียนฝึกการสื่อสารทำให้บางกิจกรรมอาจมีการใช้สื่ออย่างไม่ทั่วถึงได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ประภัสสร พิงอินทร์ (2552) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชายเขาวิทย

อำเภอเมืองอุดรดิตถ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชายเขาวิทยา จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดการเรียน การสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง และแบบวัดความพึงพอใจต่อ ชุดการเรียนการสอนสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลง มีจำนวน 5 หน่วย 2) ชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงประกอบ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.49/83.42 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 70/70 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้ชุดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษโดยภาพรวมพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะ การฟังคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า มีประเด็นสำคัญที่ควรเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัย พบว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทำให้ผู้เรียนมีทักษะการฟัง คำศัพท์ภาษาจีนมากขึ้น โดยผู้เรียนส่วนใหญ่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งอยู่ในระดับดี ดังนั้น ครูผู้สอน สามารถนำรูปแบบที่พัฒนาขึ้นไปปรับใช้เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการสื่อสารภาษาจีนของผู้เรียน

1.2 เนื้อหาทุกเนื้อหาในรายวิชาภาษาจีนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และผู้ที่เริ่มใช้ ภาษาจีนขั้นต้นภาษาจีน ผู้วิจัยได้เลือกนำมาพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน สามารถนำมาใช้เพื่อส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ ภาษาจีนของผู้เรียนเป็นอย่างดี

1.3 การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟัง คำศัพท์ภาษาจีน ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรม หรือผู้เรียนที่ยังมีทักษะการฟังภาษาจีนที่ไม่กล้าสื่อสาร โดยผู้วิจัยจัดกิจกรรมการสอนมากระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมในชั้นเรียนมากขึ้น และฝึกใช้การสื่อสารทักษะการฟังคำศัพท์เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกอีกด้วย

1.4 เวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริม ทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนแต่ละชั้นอาจยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมโดยในชั่วโมงแรก ๆ อาจต้องใช้เวลาทำความเข้าใจในการจัดการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอน แต่เมื่อจัดการเรียนรู้

ในช่วงต่อไปมีความกระชับ และเป็นไปตามมากขึ้น และในแต่ละครั้งในการจัดการเรียนรู้ควรจัดให้ครบทุกขั้นตอน เพื่อความเข้าใจในเนื้อหาและเกิดการเรียนรู้ที่ต่อเนื่อง

1.5 การศึกษาความพึงพอใจทำให้ทราบว่าผู้เรียนให้ความสนใจในการเรียนแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน โดยกิจกรรมภาษาจีนที่ผู้วิจัยจัดให้ผู้เรียนนั้นไม่ยากอย่างที่คิด ผู้เรียนสามารถสื่อสารคำศัพท์ภาษาจีนตอบโต้ระหว่างกันได้ เนื่องจากเนื้อหาที่เลือกนั้นเหมาะสมกับผู้เรียน โดยผู้เรียนอยากมีเพิ่มสื่อที่มีความหลากหลายมากขึ้น และให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพิ่มขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

2.1 ควรนำการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อส่งเสริมการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไปทดลองหาประสิทธิภาพกับนักเรียนหลาย ๆ โรงเรียนเพื่อจะได้ข้อสรุปผลการวิจัยที่กว้างขวางมากขึ้น

2.2 ควรนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในหน่วยการเรียนรู้อื่น ๆ เพิ่มเพิ่มความสามารถทางภาษาจีนของนักเรียน โดยพัฒนาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารโดยเน้นการประเมินตามสภาพจริง

2.3 ควรนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนให้พัฒนามีความหลากหลายและทันสมัย ดึงความสนใจแก่ผู้เรียน โดยอาจพัฒนาเป็นสื่อหรือคลิปวิดีโอ ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนเพื่อสร้างสรรค์เนื้อหาให้ผู้สนใจหรือบุคคลทั่วไปสามารถเรียนภาษาจีนเพื่อการสื่อสารได้ โดยพัฒนาต่อยอดไปเรื่อย ๆ

2.4 การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ผู้วิจัยควรใช้สื่อในการจัดกิจกรรมให้มีความหลากหลาย ทันสมัย ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน เพื่อเป็นการเสริมแรงให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้และทำกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนเข้าถึงกิจกรรมมากที่สุด

2.5 การจัดทำแบบทดสอบควรใช้รูปภาพที่เหมาะสมและชัดเจนต่อการสื่อความหมาย ไม่ก่อให้เกิดความสับสนในรูปภาพ เนื้อหา หรือสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการจะสื่อ เมื่อผู้เรียนเข้าใจชัดเจนจะง่ายต่อการทำกิจกรรมและทำให้ไม่ก่อให้เกิดความสับสนในการทำแบบทดสอบ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2540). *แนวทางการสอนที่เน้นทักษะกระบวนการ*. กรุงเทพฯ : ครูสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ. (2545). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2545*. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กรมวิชาการ. (2551). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : สำนักงานส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิสภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา.
- กฤษฎี มีรัตน์. (2553). *การศึกษาความสามารถทางการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเกมชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- กาญจนา นาคสกุล. (2542). *การใช้ภาษา*. กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย.
- กายสิทธิ์ ศรีใจ. (2547). *การใช้กิจกรรมที่เน้นกลวิธีจิตพิสัยเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กุศยา แสงเดช. (2545). *แบบฝึกคู่มือพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : บริษัทสำนักพิมพ์แม่ค.
- เจนณัฐ ทรัพย์เกษมชัย. (2557). *เปิดตำนานผ่านอักษรจีน*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน.
- เจียรนัย พงษ์ศิวกัลย์. (2539). *เรียนภาษาจากเพลงแนวคิดและเทคนิควิธีสอนภาษาอังกฤษมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชิดชนก มรรคผล. (2551). *การพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทิพพดี อ่อนแสงคุณ. (2535). *กิจกรรมและสื่อการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2545). *ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ธัชมาศ พิภักดี. (2555). การจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อส่งเสริม
ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.
วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน การสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ธูปทอง กว้างสวาสดี. (2549). การสอนภาษาอังกฤษ. มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. สงขลา :
มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- บัวเรียม พรหมจีน. (2549). การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เพื่อพัฒนาความรู้ คำศัพท์
ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับต้น ที่มีความบกพร่องทางสุขภาพและร่างกาย.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). การวิจัยสำหรับครู. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ :
สุวีริยาสาส์น.
- บุญมัน ธนาศุภวัฒน์. (2537). จิตวิทยาองค์การ. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- บุษบา ใจคำ. (2553). การใช้การสอนภาษาที่เน้นคำศัพท์ผ่านสื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เพื่อเพิ่มพูน
ความรู้คำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ประภัสสร พิงอินทร์. (2552). การพัฒนาชุดการเรียนการสอนทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ
โดยใช้เพลง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชายเขาวิทยา จังหวัดอุดรธานี.
วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- เผชญิ กิจระการ. (2542). การวิจัยและทฤษฎีเทคโนโลยีการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาสารคาม :
ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พรสวรรค์ ศรีป้อ. (2550). สดุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษ นำไปสู่การเรียนรู้ของครูยุคใหม่. กรุงเทพฯ :
อักษรเจริญทัศน์.

- เพิ่มศักดิ์ บัวส่อง. (2553). การประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนของนักศึกษาจาก
ประเทศกัมพูชาที่ศึกษาในอาชีวศึกษาศรีสะเกษ. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาการวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและ
จิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2537). การอ่าน. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มาเรียม นิลพันธ์. (2553). วิธีวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เยาวพร ศรีระชา. (2561). การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบภาษาเพื่อหารสื่อสาร (CLT)
ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ชั้นปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เยาวรัตน์ การพานิช และอังคณา ทองพูน. (2543). ความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยขอนแก่น. มนุษยศาสตร์สังคมศึกษา, 17(2), 22-24.
- ระวีวรรณ ศรีคร้ามครั้น. (2539). การสอนวิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์.
- โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม. (2563). งานวิชาการโรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม. ขอนแก่น :
โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม.
- วรรณพร ศิลาขาว. (2538). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโดยใช้เกมและไม่มีเกมประกอบการสอน.
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วิชัย สายคำอิน. (2541). การใช้เกมที่มีผลต่อการเรียนรู้และความคงทนในการจำความหมายคำศัพท์
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิลาลินี แก้ววรา. (2550). การใช้แฟลชเพื่อส่งเสริมความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสามารถ
ด้านการพูดภาษาอังกฤษของเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศศิธร ชันดิธรางกูร. (2520). พัฒนาการของความสามารถในการฟังและความสามารถในการอ่านของ
นักเรียนในระดับประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ศิธร แสงธนู และคิด พงศ์พัทธ์. (2541). *คู่มือภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช.

สก็อต ทอร์เบอร์. (2546). *วิธีสอนศัพท์*. กรุงเทพฯ : เพียร์สันเอดดูเคชั่นอินโดไชน่า.

สมนึก ภัททิยธนี. (2553). *การวัดผลการศึกษา*. มหาสารคาม : ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สวัสดี บันเทิงสุข. (2553). *เทคนิคการฟัง*. กรุงเทพฯ : ไทยควอลิตี้บุ๊กส์ (2006).

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). *หลักสูตรแกนกลางพุทธศักราช 2551*.
กรุงเทพฯ : ครูสภาลาดพร้าว.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). *แนวทางการประเมินคุณภาพตามมาตรฐาน
การศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ :
สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ.

สุพินญา คำขจร. (2550). *การเปรียบเทียบผลการเรียนด้วย cippa กับ cippa ที่จัดกลุ่มแบบ TAI
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถการคิดวิเคราะห์และความพึงพอใจของนักเรียน
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2530). *การสอนทักษะภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : ภาควิชามัธยมศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2544). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2548). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุริพร ไตรจันทร์. (2556). *สภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีน ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
ของโรงเรียนในจังหวัดเชียงใหม่. วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้, 6(2), 195-199,
กรกฎาคม-ธันวาคม*.

สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2551). *Oxford Word power Dictionary for Thai Learners
ฉบับอังกฤษ-ไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2*. กรุงเทพฯ : หน้าต่างสู่โลกกว้าง.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

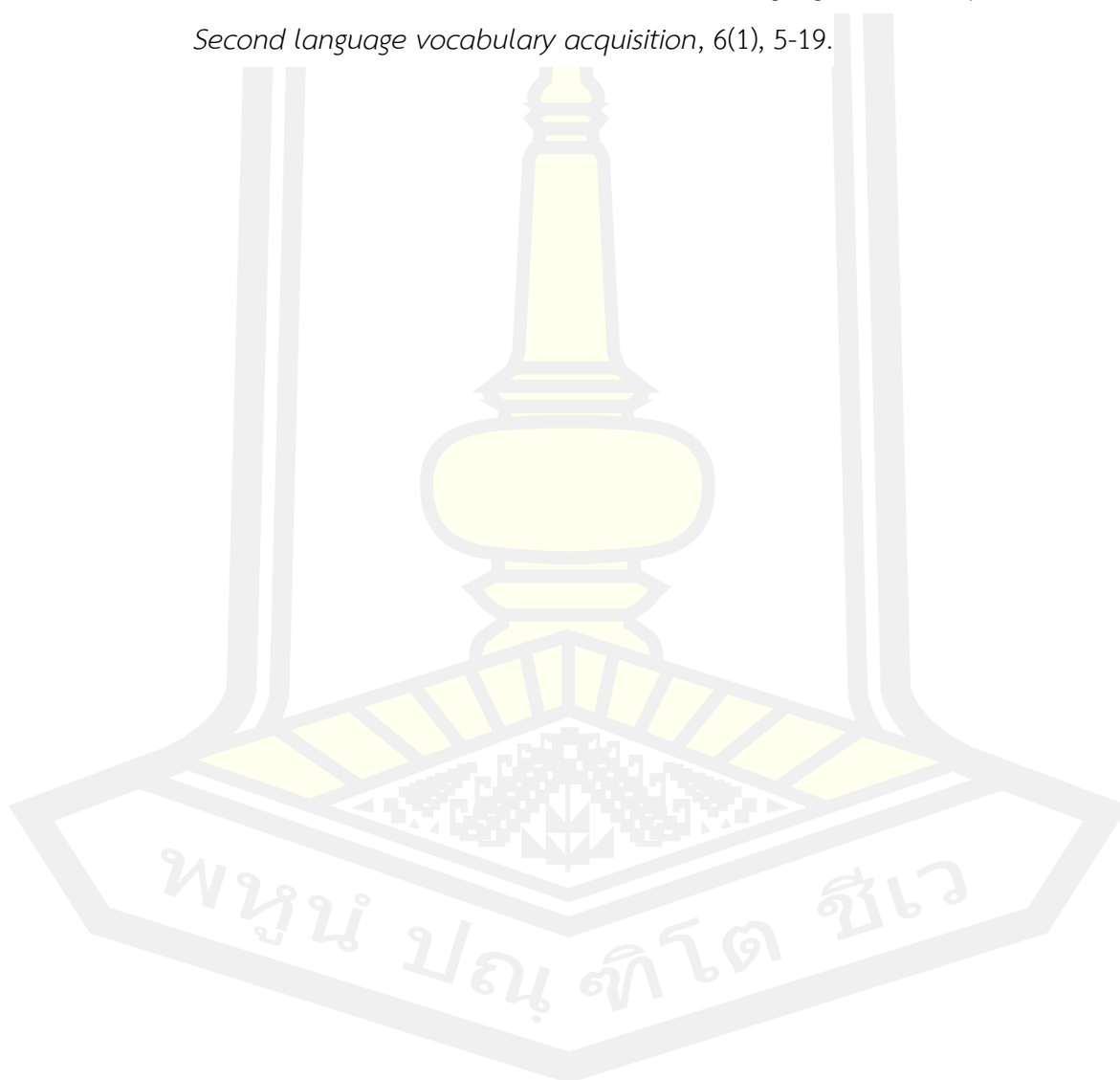
ฮาฮีเดะ ดินามอ. (2553). *การศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามแนวคิดของ คีธ จอห์นสัน*.
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยทักษิณ.

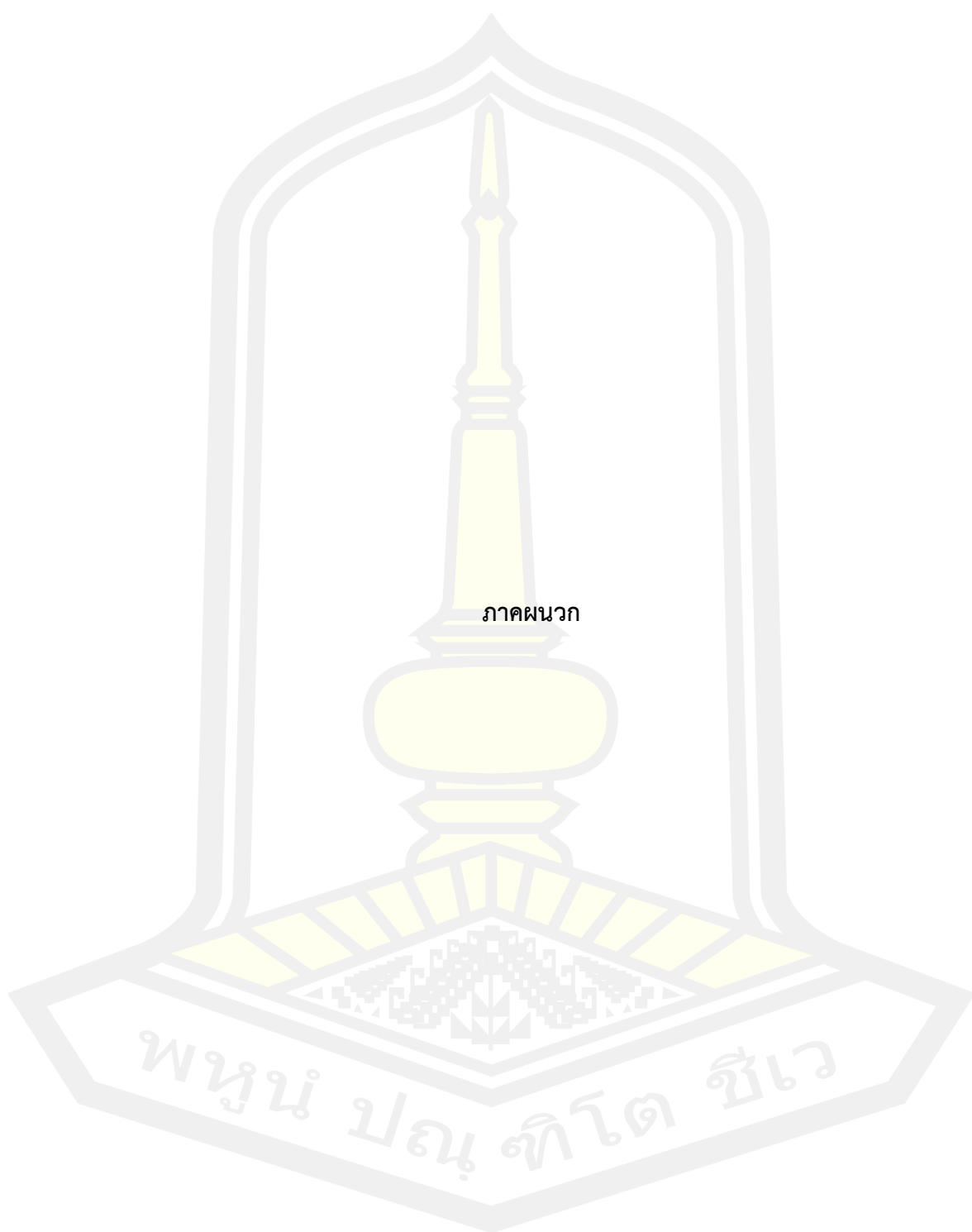
- Anderson, L.W. and Krathwohl, D.R. (2001). *A Taxonomy for Learning, Teaching, and Assessing: A Revision of Bloom's Taxonomy of Educational Objectives*. New York : Longman.
- Apple White, P.B. (1988). *Organization Behavior*. New York : Prentice Hall.
- Barcroft, J. (2009). Strategies and performance in intentional L2 vocabulary learning. *Language Awareness*, 18(1), 74–89.
- Bloom, B.S. (1956). *Taxonomy of Educational Objectives, Handbook: The Cognitive Domain*. New York : David McKay.
- Bowen, G.A. (2005). Preparing a Qualitative Research-Based Dissertation Lessons Learned. *The Qualitative Report*, 10, 208-222.
- Breen, M. and Candlin, C.N. (1980). The essentials of a communicative curriculum in language teaching. *Applied Linguistics*, 1, 89-112.
- Brown, H.D. (2001). *Teaching by Principles: An Interactive Approach to Language Pedagogy*. New York : Longman.
- Canale, M. and Swain, M. (1980). Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing. *Applied Linguistics*, 1, 1-47.
- Courtright, M. and Wesolek, C. (2001). Incorporating interactive vocabulary activities into reading classes. *English Teaching Forum*, 39(1), 2-9.
- Dechant, E.V. (1970). *Improving the Teaching of Reading*. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice Hall.
- Doff, A. (1993). *Teach English : a training course for teachers*. Cambridge : Cambridge University.
- Dulay, H.C., Burt, M.K. and Krashen, S. (1982). *Language two*. New York : Oxford University Press.
- Ebbinghaus, M.S. (1972). *Methods of educational research*. Chicago : Rand McNally.
- Edgar, D. and others. (1999). *Techniques of Teaching Vocabulary*. Rotherham : Field Educational Publication Incorporated.
- Finocchiaro, M. (1989). *English as a Second Language: from Theory to Practice*. New York : Regents Publishing Company.
- Fredericks, G.E. (1997). *Managing the construction process*. Englewood Cliffs, NJ. : Prentice Hall.

- Fuchsen, M. (1989). Starting language early: A rationale. *FLESNEWS*, 2(3), 6-7.
- Halliday, M.A.K. (1978). *Language as Social Semiotic: The Social Interpretation of Language and Meaning*. London: Edward Arnold.
- Harmer, J. (1991). *The Practice of English Language Teaching: New Edition*. New York : Longman.
- Harmer, J. (1997). *The practice of English language teaching*. 11th ed. New York : Longman.
- Harris, D.P. (1974). *Teaching English as a Second Language*. New York : McGraw Hill.
- Hedge, T. (2003). *Teaching and learning in the language classroom*. 4th ed. Oxford : Oxford University Press.
- Herzberg, F. (1959). *The motivation to work*. New York : John Wiley and Sons Inc.
- Higgins, R.P. (1978). *Echinoderes gerardi* n. sp. and *E. riedli* (Kinorhyncha) from the Gulf of Tunis. *Transactions of the American Microscopical Society*, 97(2), 171-180.
- Husen, T. and Postlethwaite, T.N. (1994). *The international encyclopedia of education*. New York : Pergamon.
- Hymes, D.H. (1972) On Communicative Competence In: J.B. Pride and J. Holmes (eds) *Sociolinguistics. Selected Readings*. pp. 269-293. Harmondsworth : Penguin.
- Johnson, K. and Morrow, K. (1981). *Communication in the Classroom*. Harlow : Longman.
- Jones, R.L. and Spolsky, B. (1975). *Testing Language Proficiency*. Arlington, VA : Center for Applied Linguistics.
- Lado, R. (1988). *Language Teaching: Teaching English Across Cultures*. New York : McGraw Hill.
- Lewis, R. Classroom discipline and student responsibility : the students' view. *Teaching and Teacher Education*, 17(3), 307-319.
- Lindsay, C. and Knight, P. (2006). *Learning and Teaching English*. Oxford : OUP.
- Littlewood, W. (1983). *Communicative language teaching*. Cambridge : Cambridge University Press.

- McDonald, F.D. (1992). *Management of post-harvest diseases of tropical fruits and ornamentals in the coribbean region*. Dominica : Walmsley, D. Caribbean Agricultural Research and Development Inst.
- Mora, N. (2005). Sexism Reproduced in Mass Media and Its Reflection on Society. *International Journal of Human Sciences*, 1, 1-7.
- Ojeda, F.A. (2005). The Role Word Games in Second Language Acquisition: Second Language Pedagogy, Motivation and Ludic Tasks. *Dissertation Abstracts International*, 65(08), 2969-A.
- Reber, S.A. (1985). *The Penguin Dictionary of Psychology*. New York : Penquin.
- Richards, J.C. (2006). *Communicative Language Teaching Today*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Rost, C.J. (1991). *Leadership for the Twenty-First Century*. Westport, CT : An imprint of Greenwood Publishing Group.
- Rost, R. (1990). Hormones and behavior: a joint examination of studies on seasonal variation in song production and plasma levels of testosterone in the great tit *Parus major*. *Journal of Ornithology*, 131, 403–411.
- Savignon, S.J. (1990). *Communicative competence*. Massachusetts : Addison-Wesley.
- Stammer, D. (1992). On musicale variability in the Atlantic Ocean-Analysis and assimilation of GEOSAT data (in German). *Ber. Inst. Meereskd Kiel*, 224, 210.
- Stewich, E.W. (1972). *Language Learning Teaching and Teaching English*. London : Longman Group Limited.
- The Access Center. (2000). *Using mnemonic instruction to facilitate access to the general education curriculum*. [online]. Available from : <http://www.ldonline.org/article/15577?theme>. [accessed 16 May 2020].
- Thompson, T. (2006). *Vocabulary Learning Strategies*. [online]. Available from : <http://www.public.asu.edu/~lckpl/learningvocab.thm723>. [accessed 13 March 2020].
- Underwood, M. (1989). *Teaching Listening*. New York : Longman.
- Valette, R.M. and Disick, R.S. (1972). *Modern Language Performance Object and Individualization*. New York : Harcourt Brace Jovoravich.

- William, M.F. (1965). Language Teaching Analysis. *Dissertation Abstracts International*, 26, 3106-A.
- Wolman, T.E. (1973). *Education and Organization Leadership in Elementary School*. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice Hall.
- Yvonne, H.E. (1980). Certain effects selected activities on communication competence training on the high school students of german : A case study. *Dissertation Abstracts International*, 41, 1985-1986-A, November.
- Zimmerman, C.B. (1997). Historical trends in second language vocabulary instruction. *Second language vocabulary acquisition*, 6(1), 5-19.

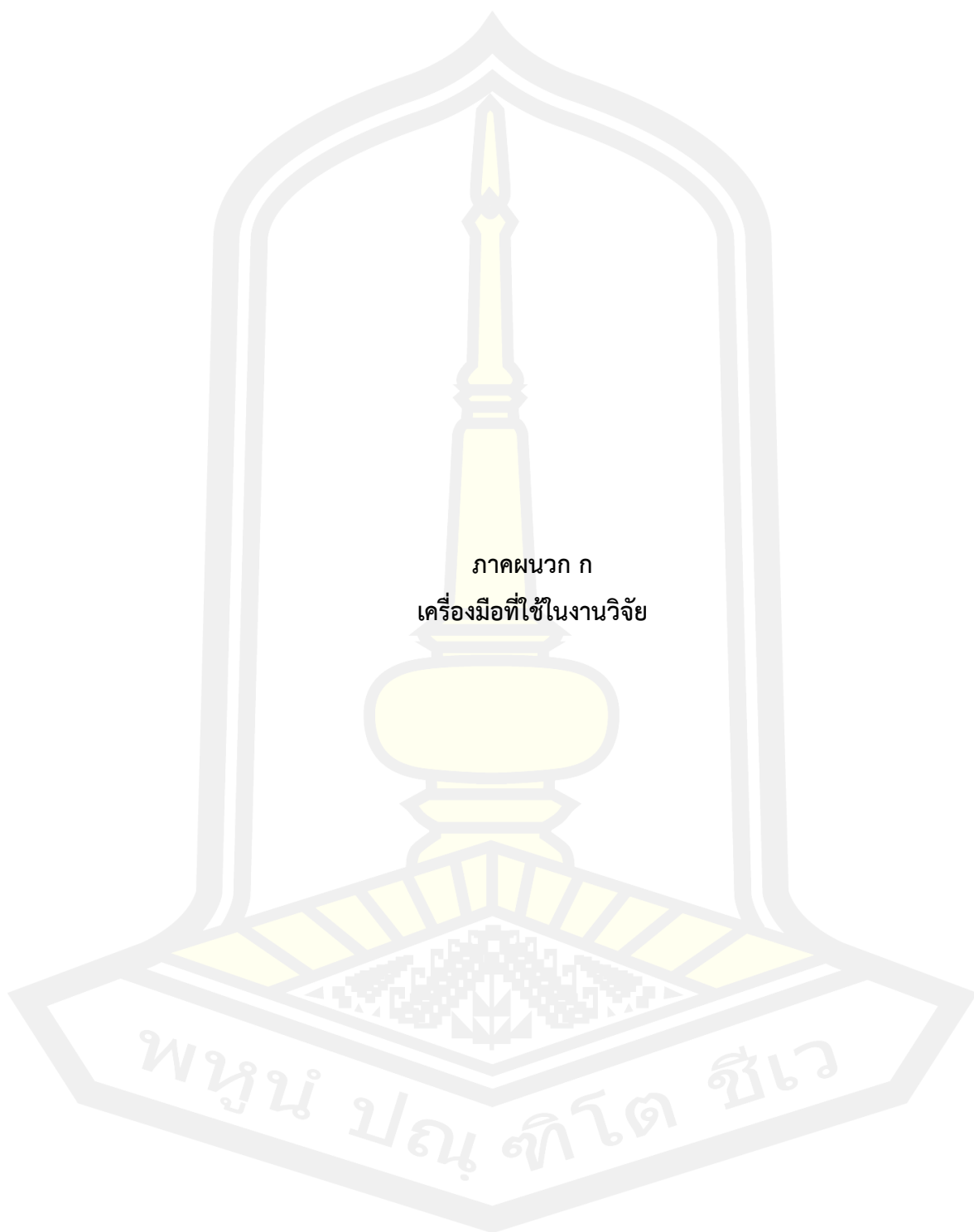

ภาคผนวก

พหุบัณฑิตยสถาน

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

ใบความรู้ที่ 1 เรื่อง วันที่

zhōngguódeguóqìngjiéshì yuèyíhào

- 中国的国庆节是10月一号。

วันชาติจีนคือวันที่ 1 เดือน ตุลาคม

tàiguódeguóqìngjiéshì yuè hào

- 泰国的国庆节是12月5号。

วันชาติไทยคือวันที่ 5 เดือน ธันวาคม

会话

huìhuà

บทสนทนา

jīntiānshìjǐ yuèjǐ hào

: 今天是几月几号?

jīntiānshì nián yuè hào

: 今天是2020年5月30号。

nǐdeshēngrìshìjǐ yuèjǐ hào

: 你的生日是几月几号?

wǒdeshēngrìshì yuè hào

: 我的生日是10月12号

hào

号 แปลว่า วัน

jǐ

几 แปลว่า ที่

การอ่านวัน เดือน ปี แบบภาษาจีน

เริ่มจาก ปี เดือน วันที่ วัน

เช่น 2020 年 9 月 12 号 星期二

名字.....

班.....学号.....

แบบทดสอบที่ 1

เรื่อง การบอกวัน เดือน ปี แบบจีน

(คิดเป็น 1 ชั่วโมง : 20 คะแนน)

คำสั่ง : ให้นักเรียนเปลี่ยนวันที่ จากที่ครูกำหนดให้เป็นแบบจีน

1. วันที่ 24 เมษายน พ.ศ. 2563
2. วันที่ 6 ธันวาคม พ.ศ. 2564
3. วันพุธ ที่ 14 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2562
4. วันจันทร์ ที่ 22 เดือน กันยายน พ.ศ. 2561
5. วันอาทิตย์ ที่ 1 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2562
6. 12 มกราคม 2563
7. 31 พฤษภาคม 2564
8. 2/8/2000
9. 16/2/2025
10. 27/6/1995

พูน ปณ จิต ชีเว

名字.....

班..... 学号.....

แบบทดสอบท้ายบทเรียน บทที่ 2 เรื่องเครื่องดื่ม 饮料 ให้นักเรียนฟังคำศัพท์แล้วเลือกตอบ ถูก/ผิด

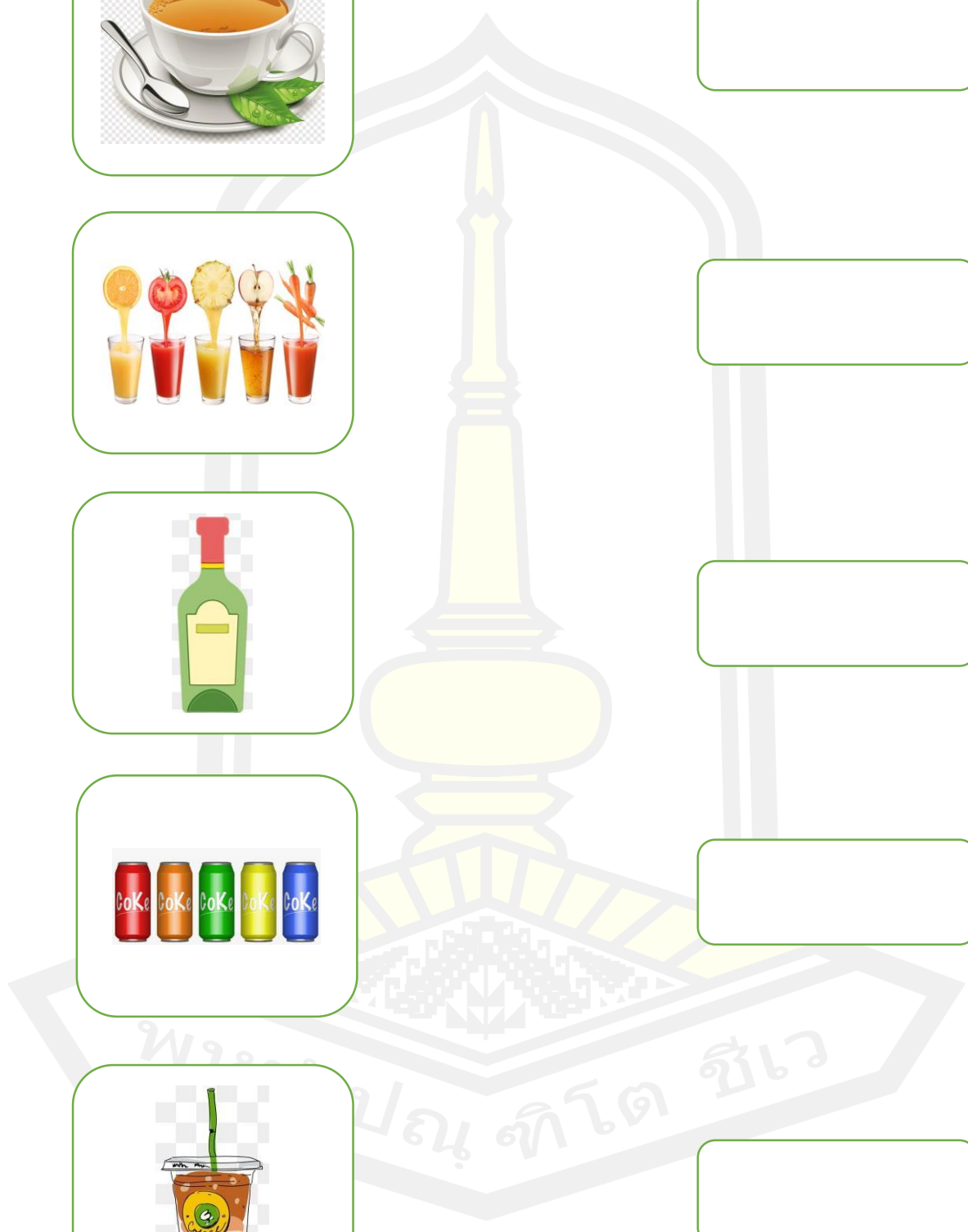

เฉลยตอนที่ 1

温水 可乐 可可 啤酒 豆浆 咖啡 果汁 白酒 汽水 牛奶

ตอนที่ 2 คำชี้แจง 1. นักเรียนชี้รูปที่ครูพูด พร้อมทั้งแปลเป็นภาษาไทย

ครู wǒ yào hē 我要喝..... (ฉันอยากดื่ม.....)

wǒ bù yào hē 我不要喝..... (ฉันไม่อยากดื่ม.....)

kě lè 可乐 	guǒ zhī 果汁 	zhēn zhū nǎi chá 珍珠奶茶
niú nǎi 牛奶 	kā fēi 咖啡 	dòu jiāng 豆浆
kě kě 可可 	chá 茶 	bīng shuǐ 冰水

ตอนที่ 2 ประโยคสนทนา

ครู : nǐ yào hē shén me yǐn liào
你要喝什么饮料? (คุณต้องการดื่มอะไร)

นักเรียน : wǒ yào hē hé
我要喝.....和..... (ฉันต้องการดื่ม.....และ.....)

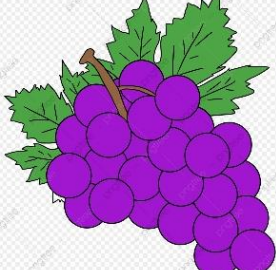
guǒ zhī 果汁 	wēn shuǐ 温水 	bái shuǐ 白水 	bīng shuǐ 冰水
niú nǎi 牛奶 	dòu jiāng 豆浆 	kě kě 可可 	pí jiǔ 啤酒
chá 茶 	jiǔ 酒 	kā fēi 咖啡 	qì shuǐ 汽水

名字.....

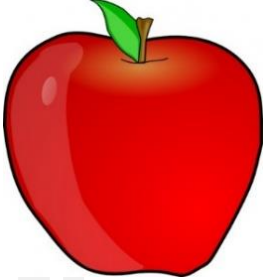
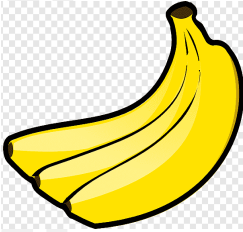
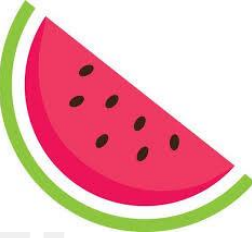
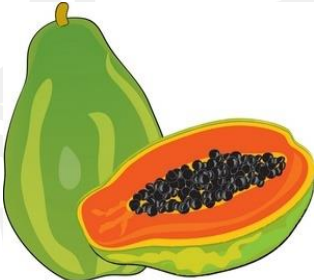
班.....学号.....

แบบทดสอบท้ายบทเรียนบทที่ 3 เรื่อง **水果** ผลไม้

คำชี้แจง 1. ให้นักเรียนวงกลมคำศัพท์ให้ตรงกับรูปภาพ

	A mángguǒ 芒果 B liúlián 榴莲 C lìzhī 荔枝 D píngguǒ 苹果
	A pútáo 葡萄 B liúlián 榴莲 C bōluó 菠萝 D mùguǒ 木果
	A liúlián 榴莲 B pútáo 葡萄 C cǎoméi 草莓 D hóngmáodān 红毛丹
	A mángguǒ 芒果 B cǎoméi 草莓 C xīguā 西瓜 D píngguǒ 苹果

	A yē zǐ 椰子 B lóngyǎn 龙眼 C shānzhú 山竹 D píngguǒ 苹果
	A mángguǒ 芒果 B bōluó 菠萝 C jú zǐ 橘子 D xiāngjiāo 香蕉
	A bōluómì 波罗蜜 B píngguǒ 苹果 C huǒlóngguǒ 火龙果 D lì zhī 荔枝
	A jú zǐ 橘子 B liúlián 榴莲 C bōluómì 波罗蜜 D hóngmáodān 红毛丹
	A cǎoméi 草莓 B lì zhī 荔枝 C lóngyǎn 龙眼 D pú táo 葡萄
	A yē zǐ 椰子 B liúlián 榴莲 C jú zǐ 橘子 D píngguǒ 苹果

	A ^{mángguǒ} 芒果 B ^{jú z i} 橘子 C ^{mù guā} 木瓜 D ^{shānzhú} 山竹
	A ^{y ē z i} 椰子 B ^{liúlián} 榴莲 C ^{jú z i} 橘子 D ^{píngguǒ} 苹果
	A ^{xiāngjiāo} 香蕉 B ^{liúlián} 榴莲 C ^{jú z i} 橘子 D ^{jú z i} 橘子
	A ^{liúlián} 榴莲 B ^{x ī guā} 西瓜 C ^{jú z i} 橘子 D ^{píngguǒ} 苹果
	A ^{y ē z i} 椰子 B ^{x ī guā} 西瓜 C ^{mù guā} 木瓜 D ^{shānzhú} 山竹

ตอนที่ 2 ประโยคสนทนา

คำชี้แจง 1. ครูชี้รูปภาพ จากนั้นให้นักเรียนพูดคำศัพท์ภาษาจีน

2. พูดแบบประโยค

ครู : nǐ xǐ huānchī shénme shuǐguǒ
你喜欢吃什么水果? (คุณชอบกินผลไม้อะไร)

นักเรียน : wǒ xǐ huānchī
我喜欢吃..... (ฉันชอบกิน.....)

 mù guā 木瓜	 pú táo 葡萄	 xī guā 西瓜	 lóng yǎn 龙眼
 shān zhú 山竹	 xiāng jiāo 香蕉	 píng guǒ 苹果	 huǒ lóng guǒ 火龙果

名字.....

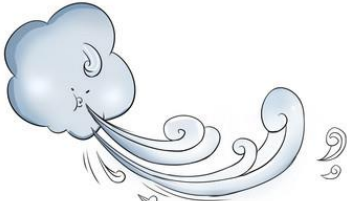
班..... 学号.....

แบบทดสอบท้ายบทเรียน

บทที่ 4 เรื่องธรรมชาติ 自然

คำชี้แจง 1. นักเรียนเลือกคำศัพท์ภาษาจีนกับรูปภาพแล้วให้นักเรียนเลือกตอบว่าถูกหรือผิด

	tàiyáng 太阳	
	xīngxīng 星星	
	yún 云	
	yǔ 雨	
	cǎihóng 彩虹	

	xuě 雪	
	hǎi 海	
	fēng 风	
	huǒ 火	
	shù 树	
	hé 河	

ตอนที่ 2 บทสนทนา

คำชี้แจง 1. ครูพูดภาษาจีนแล้วให้นักเรียนชี้รูปภาพ หรือจากนั้นให้นักเรียนพูดคำศัพท์ภาษาจีน

ครู : 今天天气怎么样? (วันนี้อากาศเป็นอย่างไร?)

นักเรียน : 今天有..... (วันนี้มี.....)

fēng 风 	tàiyáng 太阳 	cǎihóng 彩虹
yún 云 	yǔ 雨 	xuě 雪
xīngxīng 星星 	yuèliàng 月亮 	

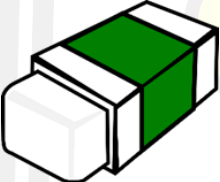
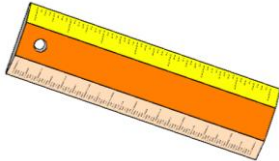
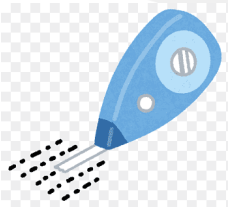
名字.....

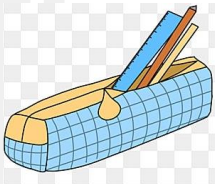
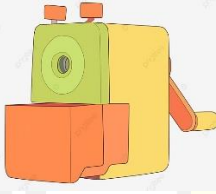
班.....学号.....

แบบทดสอบทำยบทเรียน

บทที่ 5 เรื่อง เครื่องเขียน ^{wén jù} 文具

คำชี้แจง 1. ให้นักเรียนเลือกถูก หรือผิดของเสียงพินอินให้ตรงกับรูปภาพ

	qiānbǐ 铅笔	
	shūbāo 书包	
	qiānbǐ 铅笔	
	xiàngpí 橡皮	
	běnsū 本书	
	xiūzhèngyè 修正液	

	chǐ zi 尺子	
	máo bǐ 毛笔	
	qiānbǐ hé 铅笔盒	
	juǎnbǐ dāo 卷笔刀	

ตอนที่ 2 เรียงประโยคภาษาจีนให้ถูกต้อง

qiānbǐ wǒ de
1. 铅笔 / 我 / 的

.....

de wǒ shū
2. 的 / 我 / 书

.....

wǒ qiānbǐ hé de
3. 我 / 铅笔盒 / 的

.....

wǒ chǐ zi de
4. 我 / 尺子 / 的

.....

xiàngpí wǒ de
5. 橡皮 / 我 / 的

.....

ตอนที่ 3 คำชี้แจง ครูชี้ภาพแล้วถามโดยให้นักเรียนพูดตอบ

A : 这是谁的.....

B : 这是我的.....

qiānbǐ hé
铅笔盒

shūbāo
书包

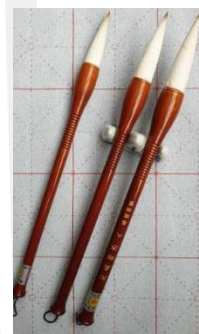
xiàngpí
橡皮

bǐ
笔

běnsū
本书

máobǐ
毛笔

ชื่อ.....

ชั้น.....เลขที่.....

แบบทดสอบรวม

- tīnglì

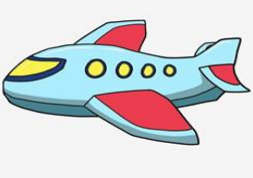
1. 听力 (15 题, 10 分钟)
- yuèdú

2. 阅读 (15 题, 20 分钟)

一 听力
第一部分

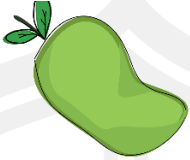
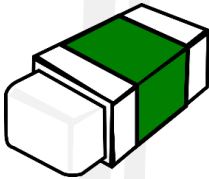
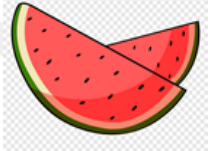
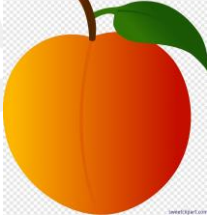
第 1-10 题

例如：		✓
		✗
1.		
2.		
3.		

4.		
5.		
6.		
7.		
8.		
9.		
10.		

第二部分

第 11-15 题

例如：	 A	 B	 C	 D
11.	 A	 B	 C	 D
12.	 A	 B	 C	 D
13.	 A	 B	 C	 D
14.	 A	 B	 C	 D
15.	 A	 B	 C	 D

二，阅读 第三部分

第 16-25 题

16. วันอังคาร

- xīngqīwǔ yīyuè èryuè xīngqīèr
A 星期五 B 一月 C 二月 D 星期二

17. เดือนกรกฎาคม

- èryuè sìyuè qīyuè shíèryuè
A 二月 B 四月 C 七月 D 十二月

18. กระเป๋านักเรียน

- kělè shūbāo píngguǒ mǐfàn
A 可乐 B 书包 C 苹果 D 米饭

19. ทูเรียน

- liúlián bōluó cǎoméi mángguǒ
A 榴莲 B 菠萝 C 草莓 D 芒果

20. ฤดูหนาว

- yǔjì xiàtiān qiūtiān dōngtiān
A 雨季 B 夏天 C 秋天 D 冬天

21. รู้กินน้ำ

- cǎihóng nǐhǎo tàiyáng hǎi
A 彩虹 B 你好 C 太阳 D 海

22. แก้วมังกร

- lǎohǔ hóngmáodān huǒlóngguǒ bǐjìběn
A 老虎 B 红毛丹 C 火龙果 D 笔记本

23. พู่กันจีน

- máobǐ qiānbǐ běnzì jiǎndāo
A 毛笔 B 铅笔 C 本子 D 剪刀

24. วันนี้

- míngtiān zuótiān hòutiān jīntiān
A 明天 B 昨天 C 后天 D 今天

25. น้ำเปล่า

- báishuǐ chá rèshuǐ kāfēi
A 白水 B 茶 C 热水 D 咖啡

第四部分

第 26-30 题

- mǎi hē xǐhuan de shíyuè xīguā
A 买 B 喝 C 喜欢 D 的 E 十月 F 西瓜

bàbayàochī 例如：爸爸要吃（F）。 พ่ออยากกินแตงโม	èrlíngèryìnián èrshíyī 26. 二零二一年（ ）二十一 rì xīngqī tiān 日，星期天。 วันอาทิตย์ที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2564
wǒyào kělè 27. 我要（ ）可乐。 ฉันต้องการดื่มน้ำโค้ก	lǎoshī qiānbǐ 28. 老师（ ）铅笔。 ดินสอของคุณครู
māmā chīshuǐguǒ 29. 妈妈（ ）吃水果。 แม่ของฉันชอบกินมะละกอ	wǒyào hóngmáodān duō 30. A : 我要（ ）红毛丹，多 shǎoqián 少钱？ yīgōngjī nèrshíàizhū B : 一公斤二十泰铢。 A : ฉันต้องการซื้อเงาะ ราคาเท่าไร？ B : 1 กิโลกรัม 20 บาท

大家好 欢迎参加考试。

tīng lì t í fēnzhōng
 1. 听力（15 题，10 分钟）

yuèdú t í fēnzhōng
 2. 阅读（15 题，20 分钟）

请大家注意，听力考试现在开始。

一共 10 个题，每题听两次。

例如：云

太阳

现在开始第 1 题：

1. 彩虹	2. 茶
3. 月亮	4. 星星
5. 书包	6. 珍珠奶茶
7. 火	8. 苹果
9. 筷子	10. 铅笔

第二部分

一共 5 个题，每题听两次。

例如：爸爸喜欢吃香蕉。

现在开始第 11 题：

11. 这是我的书包。
12. 妈妈喝咖啡。
13. 今天有太阳。
14. 胡萝卜多少钱？
15. 西瓜好吃。

เกณฑ์การให้คะแนนการฟัง

ระดับ คะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน					คะแนน รวม
	5	4	3	2	1	
ความเข้าใจ	สามารถตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้ทั้งหมด	สามารถตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้เป็นส่วนใหญ่	สามารถตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้เล็กน้อย	ตอบคำถามหลังจากที่ฟังได้น้อยมาก	ไม่สามารถตอบคำถามจากที่ฟังได้	5
การจับใจความสำคัญ	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้ทั้งหมด	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้เกือบทั้งหมด	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้เล็กน้อย	จับใจความสำคัญของเนื้อหาได้น้อยมาก	ไม่สามารถจับใจความจากเนื้อหาที่ฟังได้	5
การรู้ความหมายคำศัพท์	รู้ความหมายคำศัพท์ทั้งหมด	รู้ความหมายคำศัพท์โดยส่วนใหญ่และชัดเจน	รู้ความหมายคำศัพท์ทั้งหมด	รู้ความหมายคำศัพท์เล็กน้อยและไม่ชัดเจน	ไม่สามารถรู้คำศัพท์จากเรื่องที่ฟังได้	5
การปฏิบัติตามคำสั่ง	ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว	ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องแต่ค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตามคำสั่งไม่ค่อยถูกต้องและค่อนข้างช้า	ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องน้อยมาก	ได้สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้	5
รวม						20

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

คะแนน	ระดับคุณภาพ
15-20	ดีมาก
11-14	ดี
10-7	พอใช้
1-6	ปรับปรุง

ตารางแสดงผลการประเมินทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน						
นักเรียน	ความเข้าใจ	การจับใจความ	การรู้ความหมาย	ปฏิบัติตามคำสั่ง	คะแนนรวม	สรุปผล
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						
12						
13						
14						
15						
16						
17						
18						
19						
20						

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)
เพื่อส่งเสริมการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความพึงพอใจของท่าน

หัวข้อ	ระดับความพึงพอใจ				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
1. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน					
1. กิจกรรมมีความน่าสนใจ					
2. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม					
3. ความเหมาะสมของระยะเวลา					
4. ความใส่ใจในการจัดกิจกรรมของผู้สอน					
5. กิจกรรมมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน					
2. ด้านความรู้ที่ได้รับ					
6. สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้					
7. ได้ฝึกการพูดและทักษะเฉพาะด้าน					
8. สามารถเชื่อมโยงกับวิชาอื่นๆได้					
9. ได้รับความรู้อย่างเต็มที่					
10. ทำให้รู้สึกทึ่งว่าวิชาภาษาจีนอยู่ใกล้ตัวเรา					
3. ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้					
11. สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับผู้เรียน					
12. สื่อการสอนส่งเสริมให้ผู้เรียนพูดภาษาจีน					
13. สื่อการสอนมีความทันสมัย					
14. สื่อการสอนมีความสอดคล้องกับเนื้อหา					
15. สื่อการสอนส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้					
4. ด้านการวัดและประเมินผล					
16. การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับผู้เรียน					
17. การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับเนื้อหา					
18. การวัดและประเมินผลมีความหลากหลาย					
19. การวัดและประเมินผลตามสภาพจริง					
20. การวัดและประเมินผลทำให้นักเรียนพัฒนาตนเอง					

ข้อเสนอแนะ

.....

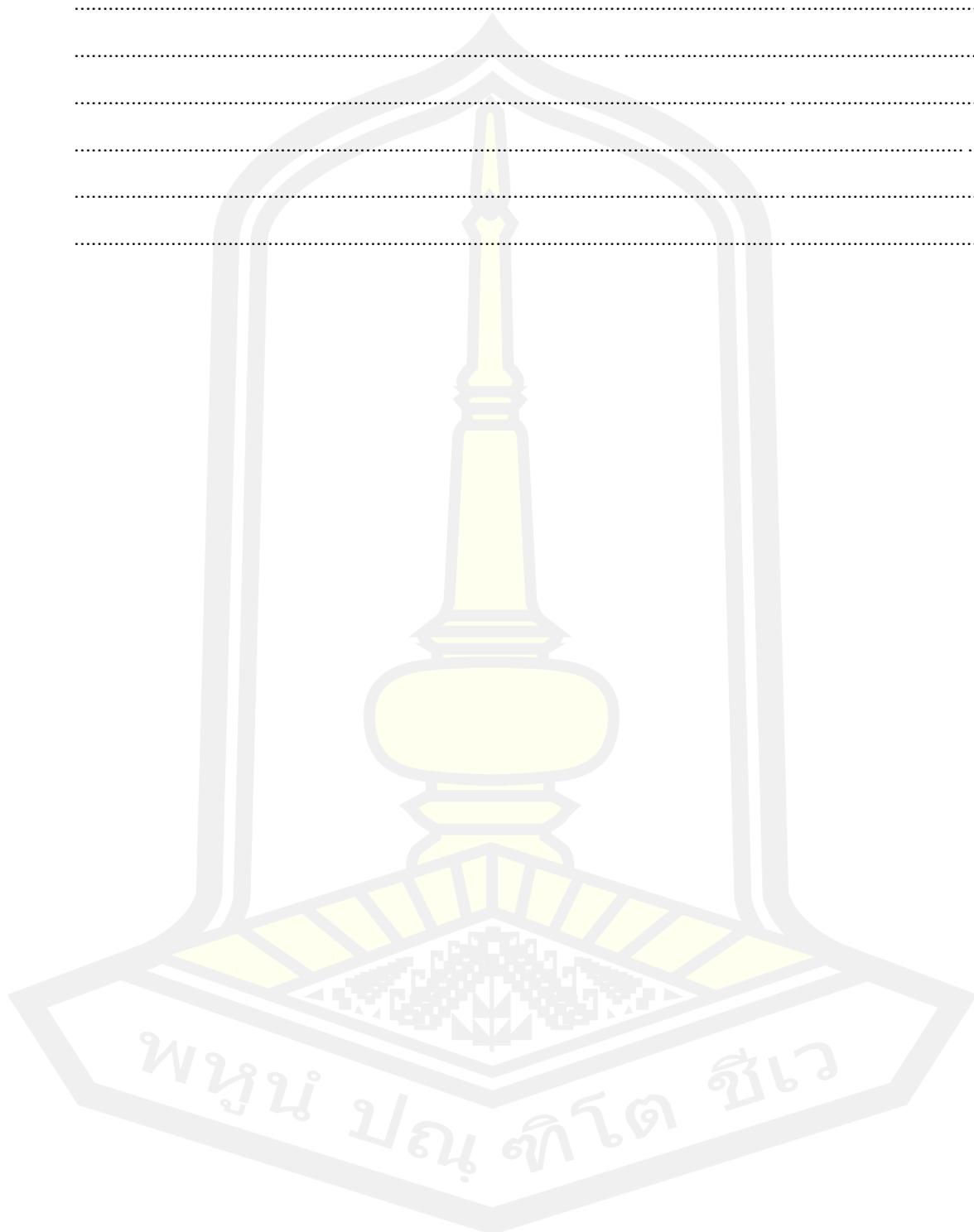
.....

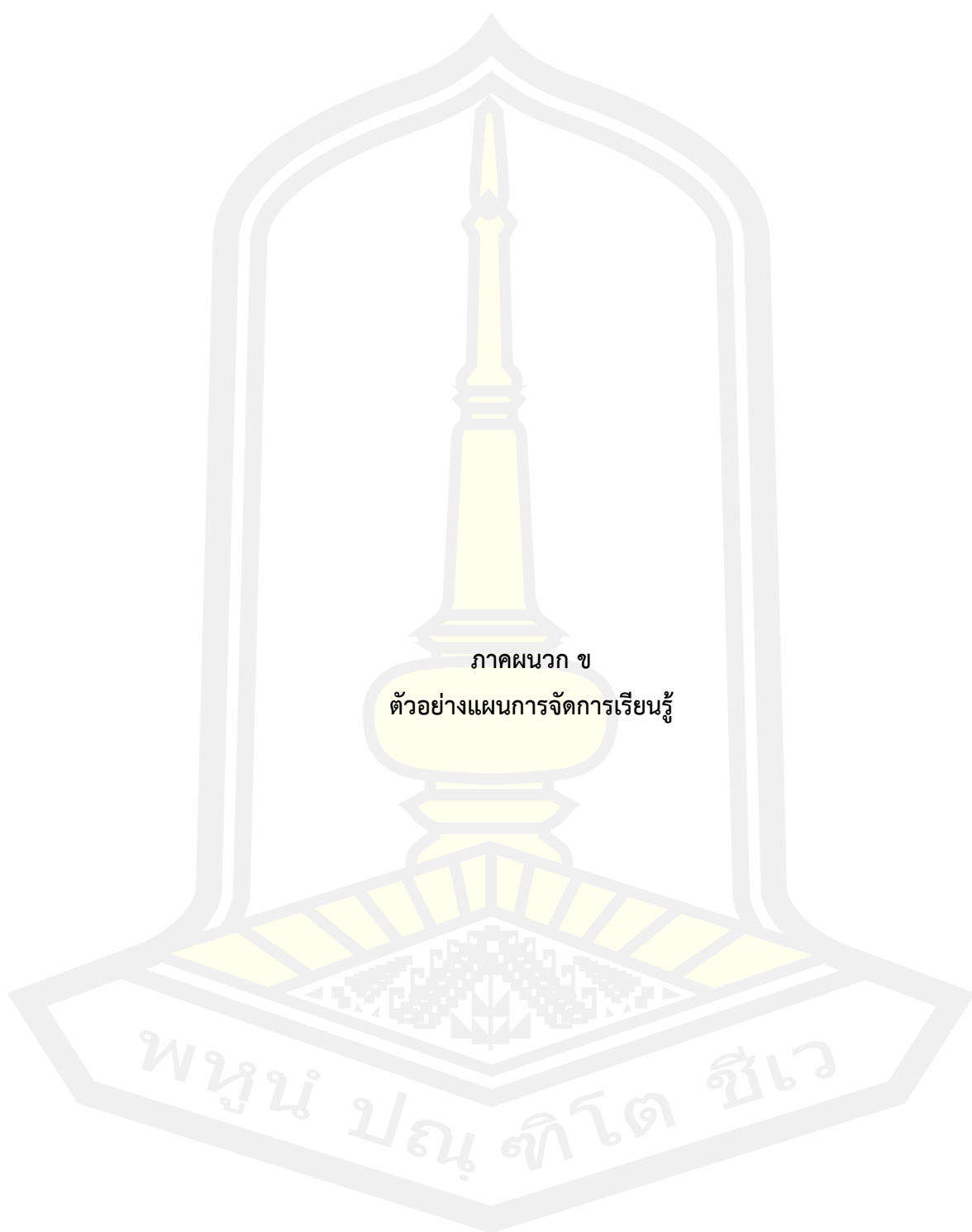
.....

.....

.....

.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

รหัส จ 22201

วิชา ภาษาจีน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง วันเดือนปี

ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 เวลาเรียน 3 ชั่วโมง สอนโดย นางสาวชฎารัตน์ เลิศพรประสพโชค

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

ต 1.1 ม.2/1 ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน

ต 1.1 ม.2/2 อ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณาบทร้อยกรอง และ บทละครสั้น (skit) ถูกต้องตามหลักการอ่าน

2. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

การเลือกใช้รูปประโยคที่แสดงความต้องการ เรียนรู้เรื่องคำศัพท์วันเดือนปี ผู้เรียนสามารถ ฟัง บอกความหมาย เขียนคำศัพท์ รูปประโยค ความแตกต่างระหว่างการใช้วันที่ในแบบจีนและแบบ ไทยได้ และสามารถสื่อสารออกมาได้ถูกต้อง

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 ผู้เรียนบอกความแตกต่างระหว่างการใช้วันที่ในแบบจีนและแบบไทยได้ (K)
 3.2 ผู้เรียนฟังและบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคที่ฟังได้อย่างถูกต้อง (P)
 3.3 ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ใฝ่เรียนรู้ (A)

4. สาระการเรียนรู้

日期 rìqī

汉语	拼音	泰语
星期	xīngqī	สัปดาห์
星期一	xīngqī yī	วันจันทร์
星期二	xīngqī èr	วันอังคาร
星期三	xīngqī sān	วันพุธ
星期四	xīngqī sì	วันพฤหัสบดี
星期五	xīngqī wǔ	วันศุกร์
星期六	xīngqī liù	วันเสาร์

汉语	拼音	泰语
星期天/日	xīngqítīān/rì	วันอาทิตย์
日	rì	วัน (ภาษาเขียน)
号	hào	วัน (ภาษาพูด)
天	tiān	วัน
一月	yī yuè	เดือนมกราคม
二月	èr yuè	เดือนกุมภาพันธ์
三月	sān yuè	เดือนมีนาคม
四月	sì yuè	เดือนเมษายน
五月	wǔ yuè	เดือนพฤษภาคม
六月	liù yuè	เดือนมิถุนายน
七月	qī yuè	เดือนกรกฎาคม
八月	bā yuè	เดือนสิงหาคม
九月	jiǔ yuè	เดือนกันยายน
十月	shí yuè	เดือนตุลาคม
十一月	shíyī yuè	เดือนพฤศจิกายน
十二月	shí'èr yuè	เดือนธันวาคม
年	nián	ปี
今天	jīntiān	วันนี้
明天	míngtiān	วันพรุ่งนี้
昨天	zuótiān	เมื่อวาน
后天	hòu tiān	มะรืน
上个月	shàng gè yuè	เดือนที่แล้ว
下个月	xià gè yuè	เดือนหน้า
这个月	zhège yuè	เดือนนี้
几	jǐ	กี่

ในภาษาจีนการบอกวันที่นิยมเรียงลำดับจาก *ใหญ่ ไป เล็ก* ซึ่งตามจากการเขียนวันที่ภาษาไทยที่จะเขียนจาก *เล็ก ไป ใหญ่* และต้องเปลี่ยนจาก “พุทธศักราช” เป็น “คริสต์ศักราช”

ภาษาไทย

วันจันทร์ที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2563

ภาษาจีน

二零二零年七月十五日，星期一。

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- 5.1 ความสามารถในการสื่อสาร-
- 5.2 ความสามารถในการคิด
- 5.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- 6.1 ใฝ่เรียนรู้
- 6.2 มุ่งมั่นในการทำงาน

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (รวบยอด)

- 7.1 ฟังและบอกความหมายของประโยคที่ฟัง
- 7.2 แบบทดสอบหลังเรียน

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (ภาษาเพื่อการสื่อสาร)

(ชั่วโมงที่ 1)

ขั้นที่ 1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน (Warm up/Lead in)

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการถามนักเรียนว่า วันนี้วันที่เท่าไรเดือนอะไร เป็นภาษาไทย จากนั้นถามเรื่องตัวเลขภาษาจีน เพื่อเป็นการทบทวนความรู้นำมาใช้ในเนื้อหาต่อไป
2. นักเรียนทราบ ว่าวันนี้จะเรียนเกี่ยวกับรูปประโยค วันเดือนปี เป็นภาษาจีนซึ่งต่างกับภาษาไทย

ขั้นที่ 2 ชี้นำเสนอ (Presentation)

1. ครูให้นักเรียนดูคลิปวิดีโอคำศัพท์ภาษาจีนเรื่อง วันเดือนปี ขณะที่นักเรียนดู ครูมีการหยุดและให้นักเรียนออกเสียงพูดตาม เพื่อฟังสำเนียงจากเจ้าของภาษา

2. ครูให้นักเรียนดูคำศัพท์ในการ์ดคำศัพท์ในบทเรียนทีละคำ โดยครูให้นักเรียนออกเสียงคำละ 2 ครั้ง นักเรียนออกเสียงตามพร้อมทั้งแปลความหมายเป็นภาษาไทย จากนั้นฝึกอ่านคำศัพท์ในบทเรียนโดยครูสุ่มให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง หากนักเรียนออกเสียงผิดให้ครูช่วยแก้ไขให้ถูกต้อง

3. เมื่อนักเรียนอ่านคำศัพท์ได้แล้ว ครูนำเสนอประโยคเกี่ยวกับวันที่ในภาษาจีน ซึ่งแตกต่างกับภาษาไทย ให้นักเรียนเข้าใจการเรียงลำดับ ในภาษาจีนการบอกวันที่นิยมเรียงลำดับจากใหญ่ไปเล็ก ซึ่งตามจากการเขียนวันที่ภาษาไทยที่จะเขียนจาก เล็กไปใหญ่ และต้องเปลี่ยนจาก “พุทธศักราช” เป็น “คริสต์ศักราช”

ภาษาไทย

วันจันทร์ที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2563

ภาษาจีน

二零二零年七月十五日，星期一。

(ชั่วโมงที่ 2)

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice)

1. ครูทบทวนรูปประโยคเกี่ยวกับวันที่ในภาษาจีน จากนั้นให้นักเรียนเล่นเกมจับคู่คำศัพท์จากการ์ดคำศัพท์ โดยครูเขียนวันที่เป็นภาษาไทยลงในกระดาน นักเรียนแต่ละช่วยกันหาคำศัพท์ภาษาจีนแปะบนกระดานให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์ เมื่อนักเรียนเริ่มเข้าใจแล้วครูสุ่มแจกคำศัพท์ จากนั้นครูอ่านประโยคภาษาไทยให้นักเรียนนำคำศัพท์ที่ตนมีมาแปะที่หน้ากระดาน หากนักเรียนบางคนไม่เข้าใจเพื่อน ๆ จะได้ช่วยกันอธิบายเพื่อสร้างความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

2. ครูเปิดการ์ดคำศัพท์แล้วให้นักเรียนพูดคำศัพท์ภาษาจีน ครูสุ่มนักเรียนพูดประโยคภาษาจีนจากคำศัพท์ในการ์ดคำศัพท์ที่ตนเปิดได้

3. นักเรียนทำแบบฝึกหัดแปลความหมายของประโยค โดยข้อสุดท้ายเป็นวันเกิดของนักเรียนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับประโยควันที่ในภาษาจีน

(ชั่วโมงที่ 3)

ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษา (Production)

1. ครูให้นักเรียนแต่ละคนมาทดสอบพูดประโยคภาษาจีน โดยครูมีประโยคภาษาไทยให้นักเรียนพูดประโยคเป็นภาษาจีนให้ครูฟัง

2. จากนั้นให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อน ๆ ในห้องเพื่อฝึกสื่อสารวันที่ในภาษาจีน โดยนักเรียนฝึกถาม ตอบ เกี่ยวกับวันที่ในภาษาจีน เช่น วันนี้วันที่เท่าไรเดือนอะไร เธอเกิดวันที่เท่าไรเดือนอะไร เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up)

1. ครูให้แจกแบบทดสอบหลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ ให้นักเรียนทำเพื่อทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียน (ให้เวลาในการทำ 10 นาที)
2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้คำศัพท์เรื่องวันเดือนปี

9. สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้

- 9.1 คลิปวิดีโอ เรื่องวันเดือนปี
- 9.2 การ์ดคำศัพท์ภาษาจีน เรื่องวันเดือนปี
- 9.3 แบบฝึกหัดแปลความหมายเป็นภาษาไทย
- 9.4 แบบทดสอบหลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ

10. การประเมินผล

สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีการวัด	เครื่องมือที่ใช้	เกณฑ์การประเมินผล
ด้านความรู้(K) บอกความแตกต่างระหว่างการใช้วันที่ในแบบจีนและแบบไทย	- ทดสอบการพูดสื่อสารภาษาจีน	- แบบประเมินทดสอบการพูดสื่อสารภาษาจีน	Scoring Rubric ท้ายแผนการจัดการเรียนรู้
ด้านทักษะกระบวนการ (P) ฟังและบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคที่ฟังได้อย่างถูกต้อง	- แบบทดสอบหลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ	- เฉลยการตรวจแบบทดสอบหลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ	- ถูกต้องให้ 1 คะแนน ไม่ถูกต้องให้ 0 คะแนน
ด้านเจตคติ(A) มีความกระตือรือร้น ใฝ่เรียนรู้	- การสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน	- แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม การเรียนรู้ของผู้เรียน	

11. ความเห็นและข้อเสนอแนะของครูนิเทศ/ผู้ที่ได้รับมอบหมาย/ผู้บริหารสถานศึกษา

.....

.....

.....

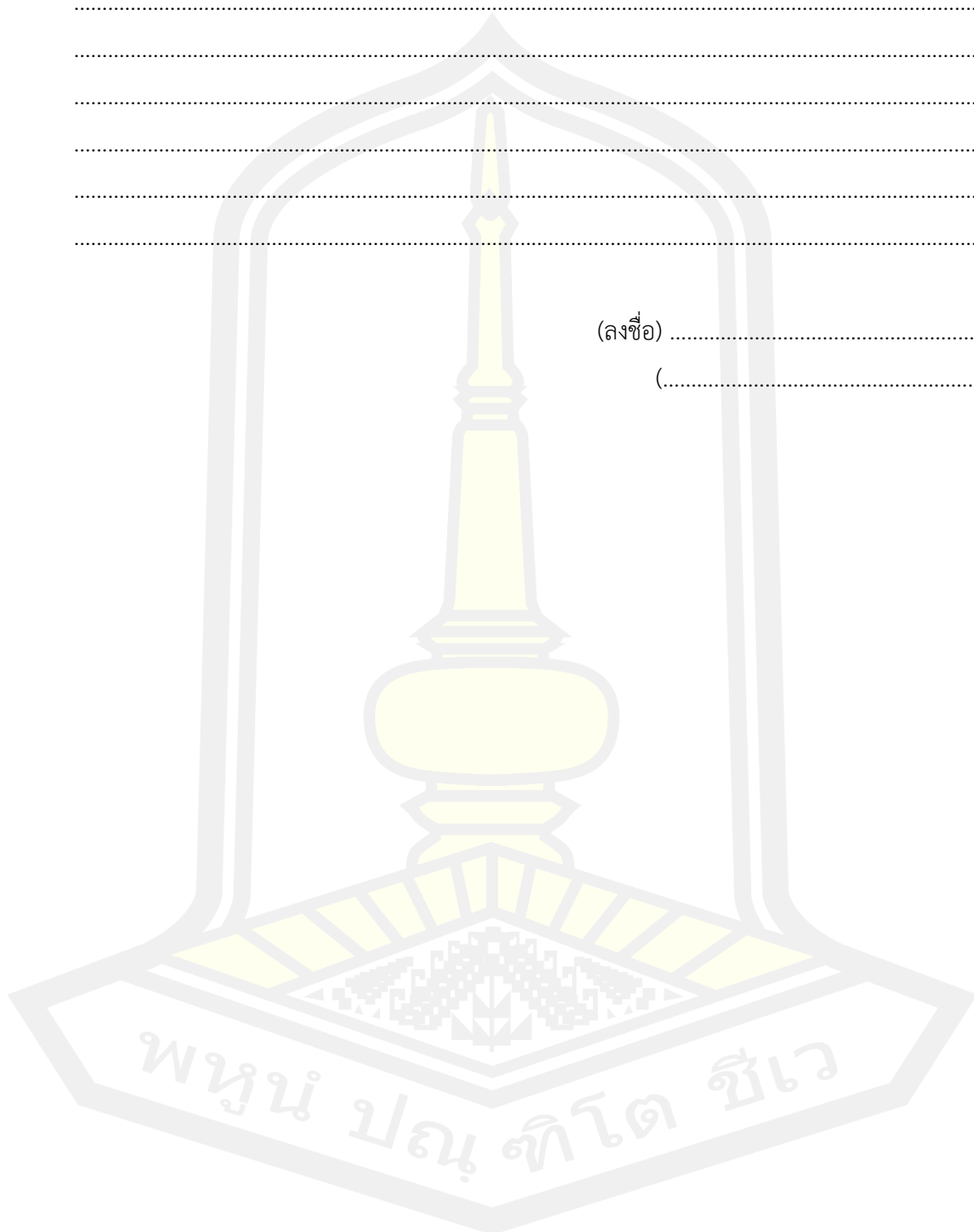
.....

.....

.....

(ลงชื่อ)

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

รหัส จ 22201

วิชา ภาษาจีน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2

เรื่อง เครื่องดื่ม

ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 เวลาเรียน 3 ชั่วโมง สอนโดย นางสาวชฎารัตน์ เลิศพรประสพโชค

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

ต 1.1 ม.2/1 ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน

ต 1.1 ม.2/2 อ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณาบทร้อยกรอง และบทละครสั้น (skit) ถูกต้องตามหลักการอ่าน

2. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

การเลือกใช้รูปประโยคที่แสดงความต้องการ เรียนรู้เรื่องคำศัพท์เครื่องดื่ม ผู้เรียนสามารถฟัง บอกความหมาย เขียนคำศัพท์ รูปประโยค แสดงความต้องการ และสามารถสื่อสารออกมาได้ถูกต้อง

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 ผู้เรียนบอกแสดงความต้องการและสื่อสารออกมาได้ถูกต้อง (K)
 3.2 ผู้เรียนฟังและบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคที่ฟังได้อย่างถูกต้อง (P)
 3.3 ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ใฝ่เรียนรู้ (A)

4. สาระการเรียนรู้

饮料 yǐnliào เครื่องดื่ม

汉语	拼音	泰语
白水	báishuǐ	น้ำเปล่า
温水	wēnshuǐ	น้ำอุ่น
热水	rè shuǐ	น้ำร้อน
冰水	bīng shuǐ	น้ำเย็น
茶	chá	ชา
可乐	kělè	น้ำโค้ก
汽水	qì shuǐ	น้ำอัดลม
果汁	guǒzhī	น้ำผลไม้

豆浆	dòujiāng	น้ำเต้าหู้
牛奶	niúndǎi	นมวัว
咖啡	kāfēi	กาแฟ
珍珠奶茶	zhēnzhū nǎichá	ชานมไข่มุก
可可	kěkě	โกโก้
酒	jiǔ	เหล้า
啤酒	píjiǔ	เบียร์
要	yào	ต้องการ
喝	hē	ดื่ม
杯	bēi	แก้ว

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- 5.1 ความสามารถในการสื่อสาร
- 5.2 ความสามารถในการแก้ปัญหา
- 5.3 ความสามารถในการคิด

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- 6.1 ใฝ่เรียนรู้
- 6.2 มุ่งมั่นในการทำงาน

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (รวบยอด)

- 7.1 ฟังและบอกความหมายของประโยคที่ฟัง
- 7.2 แบบทดสอบหลังเรียน

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (ภาษาเพื่อการสื่อสาร)

(ชั่วโมงที่ 1)

ขั้นที่ 1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน (Warm up/Lead in)

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทักทายนักเรียนเป็นภาษาจีน และถามประโยคที่เรียนมาในคาบที่แล้วเพื่อเป็นการทบทวน
2. ครูสอบถามว่านักเรียนชอบดื่มน้ำกันไหม? และพูดแจ้งวัตถุประสงค์ที่เรียนในชั่วโมงนี้

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ (Presentation)

1. ครูให้นักเรียนดูเครื่องดื่มชนิดต่าง ๆ ทั้งน้ำเปล่า น้ำอัดลม นม น้ำผลไม้ ฯลฯ และถามว่า นักเรียนว่านักเรียนชอบดื่มเครื่องดื่มชนิดใดมากที่สุด

2. ครูให้นักเรียนลองพูดคำศัพท์ภาษาจีนเครื่องดื่มทีละคำ โดยขณะพูดครูยกตัวอย่างของเครื่องดื่มชนิดนั้น ๆ ประกอบ โดยครูสุ่มให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง หากนักเรียนออกเสียงผิดให้ครูช่วยแก้ไขให้ถูกต้อง

3. เมื่อนักเรียนอ่านคำศัพท์ได้แล้ว ครูนำเสนอครูลองยกตัวอย่างเครื่องดื่มให้นักเรียนออกเสียงภาษาจีน หรือครูพูดคำศัพท์ภาษาจีนเช่น 可乐 ^{kě lè} แล้วให้นักเรียนตอบว่าเป็นเครื่องดื่มใด (ชั่วโมงที่ 2)

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice)

1. ครูทบทวนคำศัพท์เครื่องดื่มในภาษาจีน จากนั้นให้นักเรียนเล่นเกมจับคู่คำศัพท์และรูปภาพ โดยครู นักเรียนแต่ละช่วยกันหาคำศัพท์เครื่องดื่มว่าตรงกับรูปภาพหรือไม่ เมื่อนักเรียนเริ่มเข้าใจแล้วครูสุ่มแจกคำศัพท์จากนั้นครูอ่านประโยคภาษาไทยให้นักเรียนนำคำศัพท์ที่ตนมีมาปะที่หน้ากระดาน หากนักเรียนบางคนไม่เข้าใจเพื่อน ๆ จะได้ช่วยกันอธิบายเพื่อสร้างความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

2. ครูเปิดการ์ดคำศัพท์(รูปภาพ) แล้วให้นักเรียนพูดคำศัพท์ภาษาจีน ครูสุ่มนักเรียนพูดประโยคภาษาจีนจากคำศัพท์ในการ์ดคำศัพท์ที่ตนเปิดได้

3. นักเรียนทำแบบฝึกหัดแปลความหมายของประโยค โดยข้อสุดท้ายเป็นการเสริมคำว่า 要喝 ^{yào hē} ที่แปลว่า ต้องการดื่ม เข้าไปในรูปประโยคของคำศัพท์เครื่องดื่ม (ชั่วโมงที่ 3)

ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษา (Production)

1. ครูให้นักเรียนแต่ละคนมาทดสอบพูดประโยคภาษาจีน ที่มีคำว่า 要喝 ^{yào hē} เช่น ฉันดื่มน้ำชา โดยครูมีประโยคภาษาไทยให้นักเรียนพูดประโยคเป็นภาษาจีนให้ครูฟัง เช่น 我要喝茶 ^{wǒ yào hē chá}

2. จากนั้นให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนๆในห้องเพื่อฝึกสื่อสารแสดงความต้องการเป็นภาษาจีน โดยนักเรียนฝึกถาม ตอบ เกี่ยวกับที่ในภาษาจีน เช่น เธอดื่มน้ำอะไร ฉันดื่มน้ำโค้ก เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up)

1. ครูให้แจกแบบทดสอบหลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ ให้นักเรียนทำเพื่อทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียน (ให้เวลาในการทำ 10 นาที)

2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้คำศัพท์เรื่องเครื่องดื่ม

9. สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้

- 9.1 สื่อวัสดุอุปกรณ์เครื่องตีชนิดต่างๆ
- 9.2 การ์ดคำศัพท์ภาษาจีน เรื่องเครื่องตี
- 9.3 รูปแบบเครื่องตีชนิดต่างๆ
- 9.4 แบบทดสอบหลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ

10. การประเมินผล

สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีการวัด	เครื่องมือที่ใช้	เกณฑ์ การประเมินผล
ด้านความรู้ (K) พุดแสดงความต้องการของ เครื่องตี	- ทดสอบการพุด สื่อสารภาษาจีน	- แบบประเมิน ทดสอบการพุด สื่อสารภาษาจีน	Scoring Rubric ท้ายแผนการจัดการ เรียนรู้
ด้านทักษะกระบวนการ (P) ฟังและบอกความหมายของ คำศัพท์และประโยคที่ฟังได้ อย่างถูกต้อง	- แบบทดสอบหลัง เรียนแบบปรนัย 10 ข้อ	- เฉลยการตรวจ แบบทดสอบหลัง เรียนแบบปรนัย 10 ข้อ	- ถูกต้องให้ 1 คะแนน ไม่ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน
ด้านเจตคติ (A) มีความกระตือรือร้น ใฝ่เรียนรู้	- การสังเกต พฤติกรรมการเรียนรู้ ของผู้เรียน	- แบบบันทึก การสังเกตพฤติกรรม การเรียนรู้ของผู้เรียน	

11. ความเห็นและข้อเสนอแนะของครูนิเทศ/ผู้ที่ได้รับมอบหมาย/ผู้บริหารสถานศึกษา

.....

.....

.....

(ลงชื่อ)

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

รหัส จ 22201

วิชา ภาษาจีน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ผลไม้ ^{shuǐ guǒ} 水果

ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 เวลาเรียน 3 ชั่วโมง สอนโดย นางสาวชฎารัตน์ เลิศพรประสพโชค

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

ต 1.1 ม.2/1 ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน

ต 1.1 ม.2/2 อ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณาบทร้อยกรอง และบทละครสั้น (skit) ถูกต้องตามหลักการอ่าน

2. สาระสำคัญ / ความคิดรวบยอด

การเลือกใช้รูปประโยคที่แสดงความต้องการ เรียนรู้เรื่องคำศัพท์ผลไม้ ผู้เรียนสามารถฟัง บอกความหมาย เขียนคำศัพท์ รูปประโยค แยกความต้องการและไม่ต้องการโดยสื่อสารออกมาได้ ถูกต้อง

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 ผู้เรียนบอกความแตกต่างระหว่างคำว่าชอบและไม่ชอบทานผลไม้ (K)
 3.2 ผู้เรียนฟังและบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคที่ฟังได้อย่างถูกต้อง (P)
 3.3 ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ใฝ่เรียนรู้ (A)

4. สาระการเรียนรู้

水果 ^{shuǐguǒ} ผลไม้

汉语	拼音	泰语
苹果	píngguǒ	แอปเปิ้ล
葡萄	pútáo	องุ่น
橘子	júzi	ส้ม
香蕉	xiāngjiāo	กล้วย
菠萝	bōluó	สับปะรด
龙眼	lóngyǎn	ลำไย

山竹	shānzhú	มังคุด
榴莲	liúlián	ทุเรียน
芒果	mángguǒ	มะม่วง
红毛丹	hóng máo dān	เงาะ
西瓜	xīguā	แตงโม
火龙果	huǒlóng guǒ	แก้วมังกร
椰子	yēzi	มะพร้าว
木果	mù guǒ	มะละกอ
草莓	cǎoméi	สตรอเบอร์รี่
波罗蜜	bōluómì	ขนุน
山竹	shānzhú	มังคุด
荔枝	lìzhī	ลิ้นจี่
吃	chī	กิน
喜欢	xǐhuān	ชอบ
不喜欢	bù xǐhuān	ไม่ชอบ

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- 5.1 ความสามารถในการสื่อสาร
- 5.2 ความสามารถในการแก้ปัญหา
- 5.3 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- 6.1 ใฝ่เรียนรู้
- 6.2 มุ่งมั่นในการทำงาน

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (รวบยอด)

- 7.1 ฟังและบอกความหมายของประโยคที่ฟัง
- 7.2 แบบทดสอบหลังเรียน

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (ภาษาเพื่อการสื่อสาร)

(ชั่วโมงที่ 1)

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up/Lead in)

1. ครูสวัสดีทักทายนักเรียนด้วยภาษาจีน ครูสุ่มถามนักเรียนโดยใช้ประโยคจากชั่วโมงที่แล้ว เพื่อเป็นการทบทวนความรู้เดิม

2. ครูสอบถามว่านักเรียนชอบกินผลไม้อะไร และไม่ชอบกินผลไม้อะไร โดยอาจถามว่าราชา และราชินีผลไม้ไทยคือผลไม้ใด

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ (Presentation)

1. ครูให้นักเรียนดูคลิปคำศัพท์ผลไม้ ^{shuǐ guǒ} 水果 เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ นักเรียนฝึกออกเสียงตามคำศัพท์ใหม่ในบทเรียน

2. ครูขึ้นรูปภาพผลไม้ และให้นักเรียนลองออกเสียงพูดคำศัพท์นั้น ๆ หากนักเรียนออกเสียงผิดให้ครูช่วยแก้ไขให้ถูกต้อง

(ชั่วโมงที่ 2)

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice)

1. ครูทบทวนคำศัพท์ผลไม้ในภาษาจีน จากนั้นให้นักเรียนเล่นเกมจับคู่คำศัพท์และรูปภาพ โดยครู นักเรียนแต่ละคนช่วยกันหาคำศัพท์ผลไม้ว่าตรงกับรูปภาพหรือไม่ เมื่อนักเรียนเริ่มเข้าใจแล้วครูสุ่มแจกคำศัพท์จากนั้นครูอ่านประโยคภาษาไทยให้นักเรียนนำคำศัพท์ที่ตนมีมาแปลที่หน้ากระดาน หากนักเรียนบางคนไม่เข้าใจเพื่อน ๆ จะได้ช่วยกันอธิบายเพื่อสร้างความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

2. ครูเปิดการ์ดคำศัพท์(รูปภาพ) แล้วให้นักเรียนพูดคำศัพท์ภาษาจีน ครูสุ่มนักเรียนพูดประโยคภาษาจีนจากคำศัพท์ในการ์ดคำศัพท์ที่ตนเปิดได้

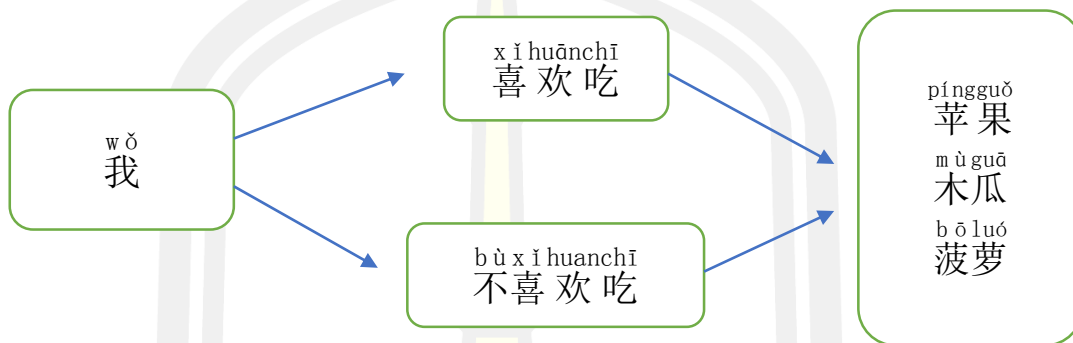
3. ครูพานักเรียนเล่นเกมทายชื่อผลไม้ โดยครูใบ้ท่าทางการกินผลไม้ชนิดนั้น ๆ ให้นักเรียนทาย เพื่อเป็นการทวนคำศัพท์

พูน ปณ จิต ชีเว

(ชั่วโมงที่ 3)

ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษา (Production)

1. ครูสอนรูปแบบประโยคคำว่า ^{xǐ huān chī} 喜欢吃 ชอบกิน และคำว่า ^{bù xǐ huān chī} 不喜欢吃 ไม่ชอบกิน

2. ครูสุ่มให้นักเรียนลองพูดประโยคว่าชอบกินผลไม้ชนิดใด และไม่ชอบกินผลไม้ อย่างน้อยคนละ 1 ประโยค

3. จากนั้นให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนๆ ในห้องเพื่อฝึกสื่อสารแสดงความต้องการเป็นภาษาจีน

โดยนักเรียนฝึกถาม-ตอบ เช่น ^{wǒ xǐ huān xī guā} 我喜欢西瓜。 ^{wǒ bù xǐ huān chī liú lián} 我不喜欢吃榴莲。

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up)

- ครูให้แจกแบบทดสอบหลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ ให้นักเรียนทำเพื่อทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียน (ให้เวลาในการทำ 10 นาที)
- ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้คำศัพท์เรื่องผลไม้

9. สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้

- 9.1 คลิปวิดีโอคำศัพท์เรื่องผลไม้
- 9.2 รูปภาพผลไม้ชนิดต่าง ๆ
- 9.3 แบบทดสอบหลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ

10. การประเมินผล

สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีการวัด	เครื่องมือที่ใช้	เกณฑ์การประเมินผล
ด้านความรู้ (K) พุดแสดงความต้องการของตนเอง ใช้คำว่า ชอบ/ไม่ชอบ	- ทดสอบการพุด สื่อสารภาษาจีน	- แบบประเมิน ทดสอบการพุด สื่อสารภาษาจีน	Scoring Rubric ท้ายแผนการจัดการ เรียนรู้
ด้านทักษะกระบวนการ (P) ฟังและบอกความหมายของ คำศัพท์และประโยคที่ฟังได้ อย่างถูกต้อง	- แบบทดสอบ หลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ	- เฉลยการตรวจ แบบทดสอบ หลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ	- ถูกต้องให้ 1 คะแนน ไม่ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน
ด้านเจตคติ (A) มีความกระตือรือร้น ใฝ่เรียนรู้	- การสังเกต พฤติกรรมการเรียนรู้ ของผู้เรียน	- แบบบันทึก การสังเกตพฤติกรรม การเรียนรู้ของผู้เรียน	

11. ความเห็นและข้อเสนอแนะของครูนิเทศ/ผู้ที่ได้รับมอบหมาย/ผู้บริหารสถานศึกษา

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ)

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

รหัส จ 22201

วิชา ภาษาจีน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4

เรื่อง ธรรมชาติ

ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 เวลาเรียน 3 ชั่วโมง สอนโดย นางสาวชฎารัตน์ เลิศพรประสพโชค

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

ต 1.1 ม.2/1 ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน

ต 1.1 ม.2/2 อ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณาหรือรายการ และบทละครสั้น (skit) ถูกต้องตามหลักการอ่าน

ต.1.2 ม.2/1 สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว และสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

2. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

การเลือกใช้รูปประโยคที่แสดงความต้องการ เรียนรู้เรื่องคำศัพท์ผลไม้ ผู้เรียนสามารถฟัง บอกความหมาย เขียนคำศัพท์ รูปประโยค แยกความต้องการและไม่ต้องการโดยสื่อสารออกมาได้ ถูกต้อง

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจสามารถสื่อสารให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองได้ (K)
- 3.2 ผู้เรียนฟังและบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคที่ฟังได้อย่างถูกต้อง (P)
- 3.3 ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ใฝ่เรียนรู้ (A)

4. สาระการเรียนรู้

自然

zìrán

ธรรมชาติ

汉语	拼音	泰语
天空	tiānkōng	ท้องฟ้า
太阳	tàiyáng	ดวงอาทิตย์
月亮	yuèliàng	ดวงจันทร์
云	yún	เมฆ

星星	xīngxīng	ดวงดาว
彩虹	cǎihóng	รุ้งกินน้ำ
雨	yǔ	ฝน
雪	xuě	หิมะ
海	hǎi	ทะเล
河	hé	แม่น้ำ
火	huǒ	ไฟ
土	tǔ	ดิน
凤	fèng	ลม
树	shù	ต้นไม้
水	shuǐ	น้ำ
冬天	dōngtiān	ฤดูหนาว
夏天	xiàtiān	ฤดูร้อน
雨季	yǔjì	ฤดูฝน

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- 5.1 ความสามารถในการสื่อสาร
- 5.2 ความสามารถในการแก้ปัญหา
- 5.3 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- 6.1 ใฝ่เรียนรู้
- 6.2 มุ่งมั่นในการทำงาน

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (รวบยอด)

- 7.1 ฟังและบอกความหมายของประโยคที่ฟัง
- 7.2 แบบทดสอบหลังเรียน

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (ภาษาเพื่อการสื่อสาร)

(ชั่วโมงที่ 1)

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up/Lead in)

1. ครูสวัสดีทักทายนักเรียนด้วยภาษาจีน ครูสุ่มถามนักเรียนโดยใช้ประโยคจากชั่วโมงที่แล้ว เพื่อเป็นการทบทวนความรู้เดิม

2. ครูสอบถามว่านักเรียนธรรมชาติรอบตัวเรามีอะไรบ้าง อะไรนี้ธรรมชาติที่นักเรียนรู้จัก

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ (Presentation)

1. ครูให้นักเรียนดูรูปภาพธรรมชาติ พร้อมพาออกเสียงเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ นักเรียนฝึกออกเสียงตามคำศัพท์ใหม่ในบทเรียน

2. ครูขึ้นรูปภาพธรรมชาติ และให้นักเรียนลองออกเสียงพูดคำศัพท์นั้น ๆ หากนักเรียนออกเสียงผิดให้ครูช่วยแก้ไขให้ถูกต้อง

(ชั่วโมงที่ 2)

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice)

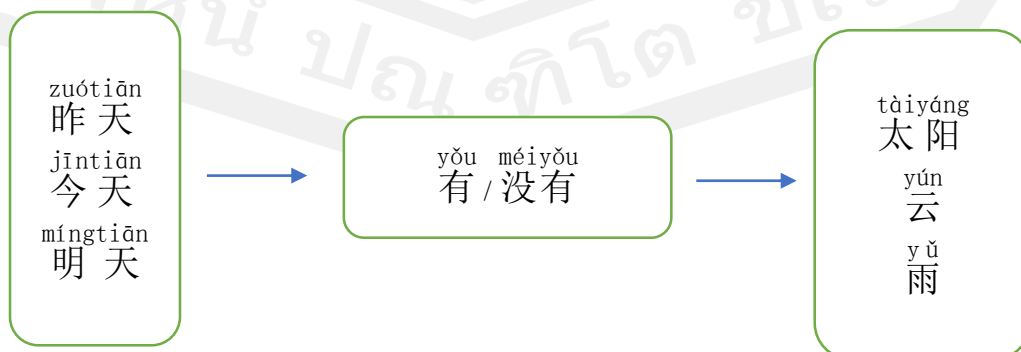
1. ครูทบทวนคำศัพท์ธรรมชาติภาษาจีน จากนั้นให้นักเรียนเล่นเกมจับคู่คำศัพท์และรูปภาพ โดยครู นักเรียนแต่ละคนช่วยกันหาคำศัพท์ว่าตรงกับรูปภาพหรือไม่ เมื่อนักเรียนเริ่มเข้าใจแล้ว ครูสุ่มแจกคำศัพท์จากนั้นครูอ่านประโยคภาษาไทยให้นักเรียนนำคำศัพท์ที่ตนมีมาแปะที่หน้ากระดาน หากนักเรียนบางคนไม่เข้าใจเพื่อนๆ จะได้ช่วยกันอธิบายเพื่อสร้างความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

2. ครูเปิดการ์ดคำศัพท์(รูปภาพ) แล้วให้นักเรียนพูดคำศัพท์ภาษาจีน ครูสุ่มนักเรียนพูดประโยคภาษาจีนจากคำศัพท์ในการ์ดคำศัพท์ที่ตนเปิดได้

(ชั่วโมงที่ 3)

ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษา (Production)

1. ครูสอนรูปแบบประโยคคำว่า yǒu méiyǒu
有 没有 ไม่มี เช่น jī ntiā nyǒu yǔ
今天有雨 วันนี้ฝน

2. ครูสุ่มให้นักเรียนลองพูดประโยคโดยการรวมประโยคว่าวันนี้พระอาทิตย์ หรือวันนี้ไม่มีฝน
3. จากนั้นให้นักเรียนดูรูปภาพแล้วให้นักเรียนบอกว่าในภาพมีธรรมชาติอะไรบ้าง

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up)

1. ครูให้แจกแบบทดสอบหลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ ให้นักเรียนทำเพื่อทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียน (ให้เวลาในการทำ 10 นาที)
2. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้คำศัพท์เรื่องผลไม้

9. สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้

- 9.1 บัตรคำศัพท์ภาษาจีนเรื่องธรรมชาติ
- 9.2 รูปภาพธรรมชาติต่าง ๆ
- 9.3 แบบทดสอบหลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ

พูน ปณ จิต ชีวะ

10. การประเมินผล

สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีการวัด	เครื่องมือที่ใช้	เกณฑ์ การประเมินผล
ด้านความรู้ (K) พูดและเหตุการณ์ใกล้ตัวบอก สถานการณ์ปัจจุบันโดยใช้คำ ว่า มี/ไม่มี	- ทดสอบการพูด สื่อสารภาษาจีน	- แบบประเมิน ทดสอบการพูด สื่อสารภาษาจีน	Scoring Rubric ท้ายแผนการจัดการ เรียนรู้
ด้านทักษะกระบวนการ(P) ฟังและบอกความหมายของ คำศัพท์และประโยคที่ฟังได้ อย่างถูกต้อง	- แบบทดสอบ หลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ	- เฉลยการตรวจ แบบทดสอบ หลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ	- ถูกต้องให้ 1 คะแนน ไม่ถูกต้องให้ 0 คะแนน
ด้านเจตคติ (A) มีความกระตือรือร้น ใฝ่เรียนรู้	- การสังเกต พฤติกรรมการเรียนรู้ ของผู้เรียน	- แบบบันทึก การสังเกตพฤติกรรม การเรียนรู้ของผู้เรียน	

11. ความเห็นและข้อเสนอแนะของครูนิเทศ/ผู้ที่ได้รับมอบหมาย/ผู้บริหารสถานศึกษา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ)

(.....)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

รหัส จ 22201

วิชา ภาษาจีน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5

เรื่อง เครื่องเขียน 文具

wén j ù

ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 เวลาเรียน 3 ชั่วโมง สอนโดย นางสาวชฎารัตน์ เลิศพรประสพโชค

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

ต 1.1 ม.2/2 อ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณาบทร้อยกรอง และบทละครสั้น (skit) ถูกต้องตามหลักการอ่าน

ต 1.2 ม.2/1 สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว และสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

ต 1.2 ม.2/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการขอให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ต่างๆ

2. สาระสำคัญ/ความคิดรวบยอด

การเลือกใช้รูปประโยคที่แสดงความต้องการ เรียนรู้เรื่องคำศัพท์เครื่องเขียน การที่ผู้เรียนสามารถฟัง บอกความหมาย เขียนคำศัพท์ รูปประโยค ให้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับตนเองได้ แยกความต้องการและไม่ต้องการโดยสื่อสารออกมาได้ถูกต้อง

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจสามารถสื่อสารได้ถูกต้อง (K)
- 3.2 ผู้เรียนฟังและบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคที่ฟังได้อย่างถูกต้อง (P)
- 3.3 ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ใฝ่เรียนรู้ (A)

4. สาระการเรียนรู้

文具

wénjù

เครื่องเขียน

汉语	拼音	泰语
铅笔	qiānbǐ	ดินสอ
钢笔	gāngbǐ	ปากกาหมึกซึม
尺子	chǐzi	ไม้บรรทัด
橡皮	xiàngpí	ยางลบ

毛笔	máobǐ	พู่กันจีน
书包	shūbāo	กระเป๋านักเรียน
本子	běnzǐ	สมุด
书	shū	หนังสือ
铅笔盒	qiānbǐ hé	กล่องใส่ดินสอ
修正液	xiūzhèng yè	น้ำยาลบคำผิด
卷笔刀	juǎn bǐ dāo	กบเหลาดินสอ
蜡笔	làbǐ	ดินสอสี
剪刀	jiǎndāo	กรรไกร
的	de	ของ

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- 5.1 ความสามารถในการสื่อสาร
- 5.2 ความสามารถในการคิดวิเคราะห์
- 5.3 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- 6.1 ใฝ่เรียนรู้
- 6.2 มุ่งมั่นในการทำงาน

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (รวบยอด)

- 7.1 ฟังและบอกความหมายของประโยคที่ฟัง
- 7.2 แบบทดสอบหลังเรียน

8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (ภาษาเพื่อการสื่อสาร)

(ชั่วโมงที่ 1)

ขั้นที่ 1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน (Warm up/Lead in)

1. ครูสวัสดีทักทายนักเรียนด้วยภาษาจีน พร้อมยกตัวอย่างทักทายนักเรียนมา แล้วลองถามนักเรียนว่าในกระเป๋าตินสอนนักเรียนมีเครื่องเขียนอะไรบ้าง

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ (Presentation)

1. ครูให้นักเรียนดูคลิปวิดีโอคำศัพท์เครื่องเขียน พร้อมพาออกเสียงเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ นักเรียนฝึกออกเสียงตามคำศัพท์ใหม่ในบทเรียน
2. ครูขึ้นรูปภาพเครื่องเขียน พร้อมพินอิน โดยสุ่มนักเรียนอ่านออกเสียงและให้นักเรียนลองออกเสียงพูดคำศัพท์นั้น ๆ หากนักเรียนออกเสียงผิดให้ครูช่วยแก้ไขให้ถูกต้อง

(ชั่วโมงที่ 2)

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice)

1. ครูทบทวนคำศัพท์เครื่องเขียนภาษาจีน จากนั้นให้นักเรียนเล่นเกมจับคู่คำศัพท์และรูปภาพ โดยครู นักเรียนแต่ละคนช่วยกันหาคำศัพท์ว่าตรงกับรูปภาพหรือไม่ เมื่อนักเรียนเริ่มเข้าใจแล้ว ครูสุ่มแจกคำศัพท์จากนั้นครูอ่านประโยคภาษาไทยให้นักเรียนนำคำศัพท์ที่ตนมีมาแปะที่หน้ากระดาน หากนักเรียนบางคนไม่เข้าใจเพื่อน ๆ จะได้ช่วยกันอธิบายเพื่อสร้างความเข้าใจมากยิ่งขึ้น
2. ครูเปิดการ์ดคำศัพท์ (รูปภาพ) แล้วให้นักเรียนพูดคำศัพท์ภาษาจีน ครูสุ่มนักเรียนพูดประโยคภาษาจีนจากคำศัพท์ในการ์ดคำศัพท์ที่ตนเปิดได้

(ชั่วโมงที่ 3)

ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษา (Production)

1. ครูสอนรูปแบบประโยคคำว่า 的 ของ โดยสอนหลักการใช้

ประธาน + 的 + คำศัพท์เครื่องเขียน

wǒ de qiānbǐ
เช่น 我的铅笔 ดินสอของฉัน

** ประธานที่อยู่หน้า 的 เป็นเจ้าของเสมอ

2. ครูให้นักเรียนที่สนใจในการยกตัวอย่างที่ใช้ 的 โดยดูการออกเสียง การเรียงประโยค และการเชื่อมของคำศัพท์ในรูปแบบประโยคหรือไม่ โดยรวมแก้ไขไปกับนักเรียน

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up)

5.1 ครูให้แจกแบบทดสอบหลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ ให้นักเรียนทำเพื่อทดสอบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียน (ให้เวลาในการทำ 10 นาที)

5.2 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้คำศัพท์เรื่องผลไม้

9. สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้

9.1 คลิปวิดีโอคำศัพท์เรื่องเครื่องเขียน

9.2 วัสดุเครื่องเขียน

9.3 แบบทดสอบหลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ

10. การประเมินผล

สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีการวัด	เครื่องมือที่ใช้	เกณฑ์การประเมินผล
ด้านความรู้ (K) พูดและเหตุการณ์ใกล้ตัวบอกสถานการณ์ปัจจุบันโดยใช้คำ 的 ได้ถูกต้อง	- ทดสอบการพูด สื่อสารภาษาจีน	- แบบประเมิน ทดสอบการพูด สื่อสารภาษาจีน	Scoring Rubric ท้ายแผนการจัดการ เรียนรู้
ด้านทักษะกระบวนการ (P) ฟังและบอกความหมายของ คำศัพท์และประโยคที่ฟังได้ อย่างถูกต้อง	- แบบทดสอบ หลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ	- เฉลยการตรวจ แบบทดสอบ หลังเรียนแบบปรนัย 10 ข้อ	- ถูกต้องให้ 1 คะแนน ไม่ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน
ด้านเจตคติ (A) มีความกระตือรือร้น ใฝ่เรียนรู้	- การสังเกต พฤติกรรมการเรียนรู้ ของผู้เรียน	- แบบบันทึก การสังเกตพฤติกรรม การเรียนรู้ของผู้เรียน	

11. ความเห็นและข้อเสนอแนะของครูนิเทศ/ผู้ที่ได้รับมอบหมาย/ผู้บริหารสถานศึกษา

.....

.....

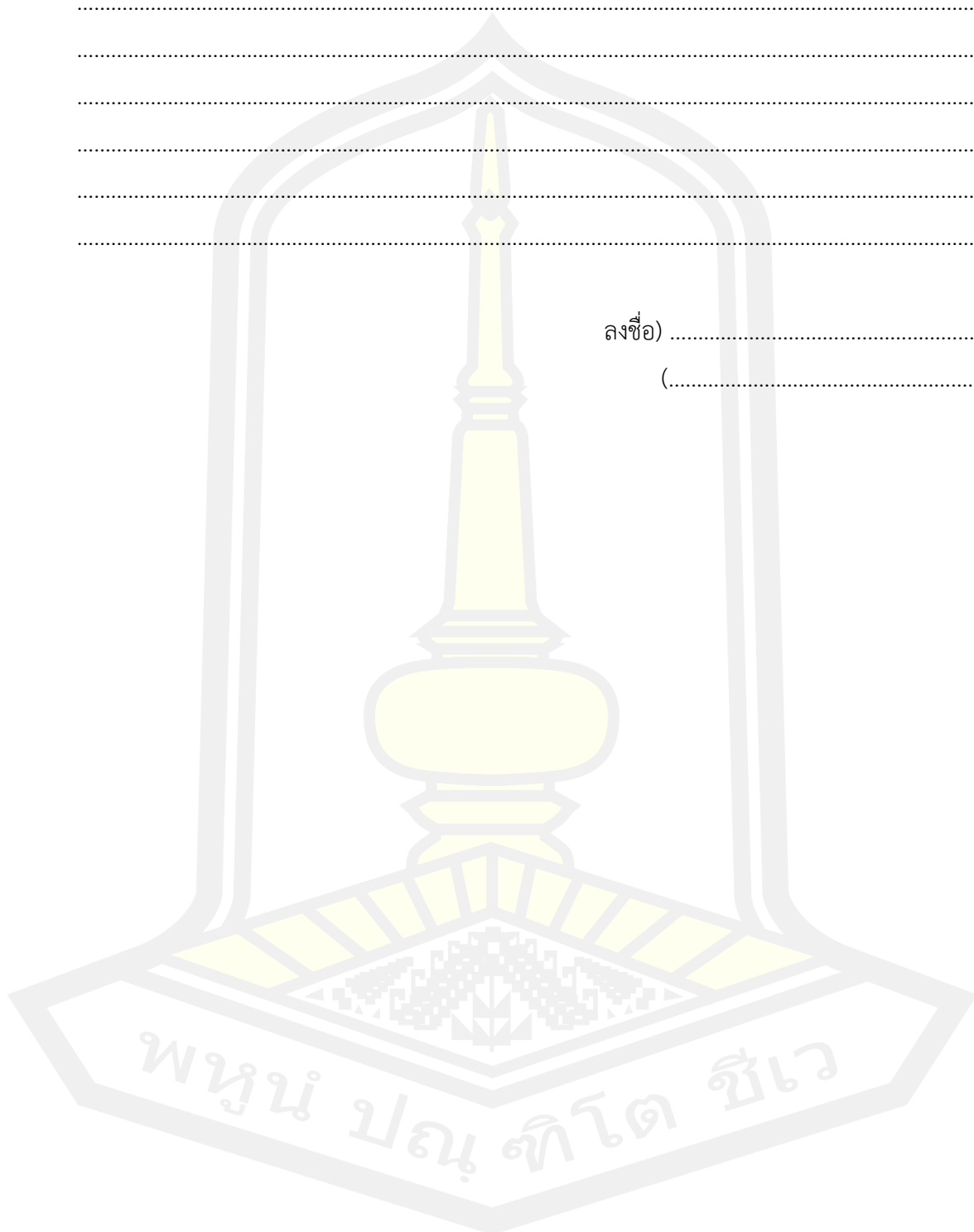
.....

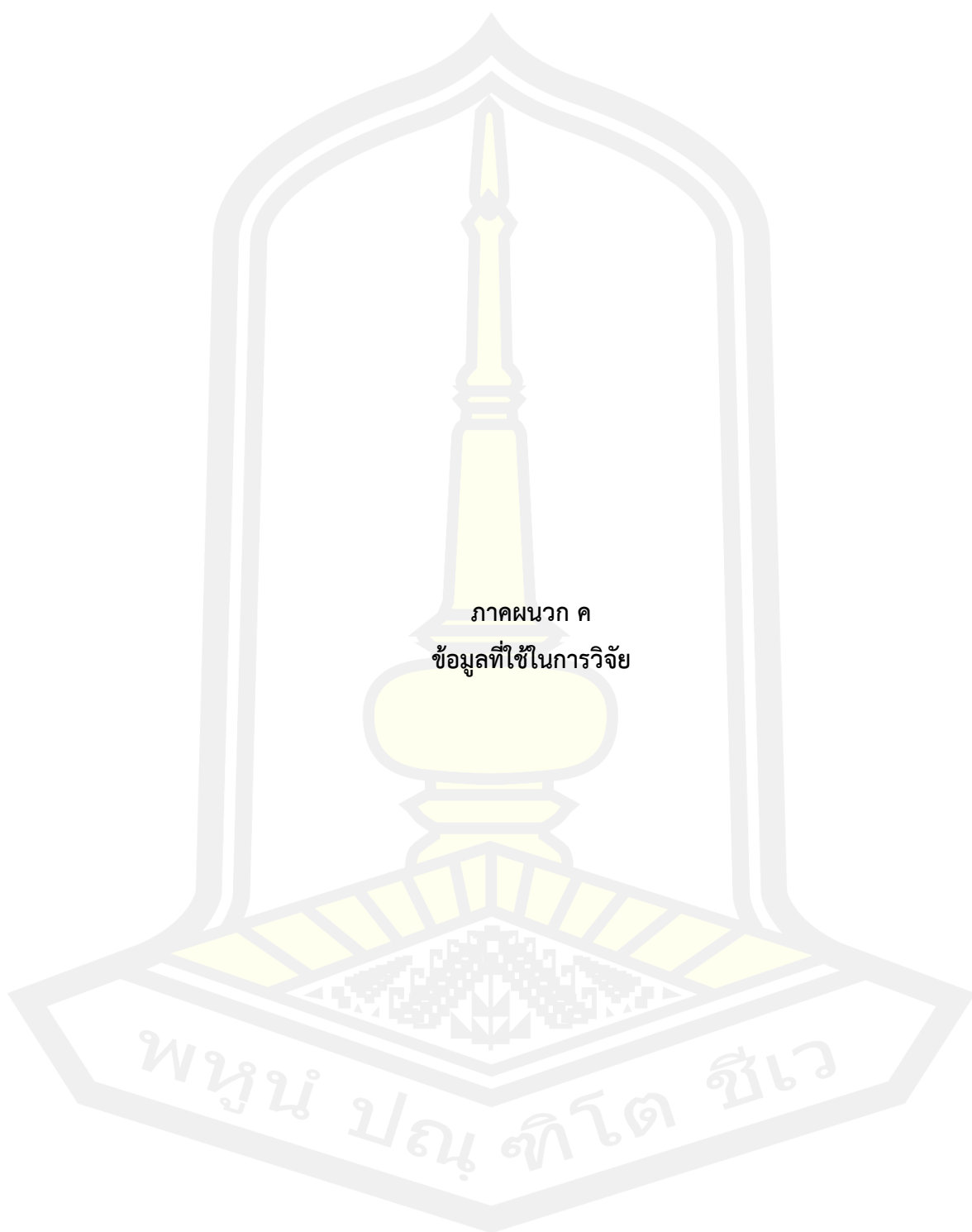
.....

.....

.....

ลงชื่อ)
(.....)

คะแนนประเมินทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

คะแนนประเมินทักษะการฟังคำศัพท์คำศัพท์ภาษาจีน										
นักเรียนคนที่	ก่อนเรียน 30	ย่อย 1	ย่อย 2	ย่อย 3	ย่อย 4	ย่อย 5	รวม	หลังเรียน 30	การหาค่าความต่าง	
	30	20	20	20	20	20	100	30	D	D^2
1	14	17	19	17	20	17	90	30	13	169
2	12	13	16	17	16	18	80	23	10	100
3	8	14	14	16	16	18	78	24	10	100
4	7	15	14	14	15	19	77	25	10	100
5	9	15	16	19	14	17	81	24	9	81
6	5	9	9	14	16	16	64	20	11	121
7	10	9	11	13	16	15	64	22	13	169
8	13	12	12	11	9	14	58	23	11	121
9	10	9	12	13	14	13	61	26	17	289
10	11	17	16	14	15	15	77	27	10	100
11	14	17	17	15	17	17	83	24	7	49
12	6	17	17	15	17	17	83	29	12	144
13	10	16	17	16	17	18	84	25	9	81
14	4	14	15	15	16	16	76	22	8	64
15	10	14	15	16	17	18	80	23	9	81
16	8	11	10	17	18	16	72	21	10	100
17	15	14	16	19	16	17	82	28	14	196
18	14	17	18	20	18	19	92	25	8	64
19	9	14	18	19	17	14	82	19	5	25
20	7	14	16	18	17	14	79	19	5	25
21	12	13	17	19	19	15	83	28	15	225
22	0	18	17	17	18	20	90	30	12	144
23	15	14	14	15	14	16	73	29	15	225
24	9	15	14	15	15	15	74	21	6	36
25	9	11	15	15	17	15	73	21	10	100
26	13	17	16	16	14	17	80	24	7	49
27	4	8	9	11	12	10	50	15	7	49
ค่าเฉลี่ย	9.55555556	13.851852	14.81481	15.777778	15.925926	16.14815	76.51852	23.96296296	10.1111	111.37
ค่า S.D.	3.734798247	2.8515003	2.732103	2.358835	2.2175164	2.12501	9.928089	3.694918355	3.08013	66.1572
คะแนนรวม	258	374	400	426	430	436	2066	647	273	3007
คะแนนสูงสุด	15	18	19	20	20	20	92	30	17	289
คะแนนต่ำสุด	4	8	9	11	12	12	12	16	16	16

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

Paired Samples Statistics

	Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1	pretest	27	3.735	.719
	posttest	27	3.695	.711

Paired Samples Correlations

	N	Correlation	Sig.
Pair 1 pretest & posttest	27	.316	.108

Paired Samples Test

		Paired Differences					t	df	Sig. (2-tailed)
		Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference				
					Lower	Upper			
Pair 1	pretest - posttest	-14.407	4.344	.836	-16.126	-12.689	-17.236	26	.000

ตารางแสดงผลการประเมินทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน

ตารางแสดงผลการประเมินทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน						
นักเรียน	ความเข้าใจ	การจับใจความ	การรู้ความหมาย	ปฏิบัติตามคำสั่ง	คะแนนรวม	สรุปผล
1	4	4	4	5	17	ดีมาก
2	3	3	3	3	12	ดี
3	3	4	4	3	14	ดี
4	4	4	3	4	15	ดีมาก
5	2	2	2	3	9	พอใช้
6	3	4	4	5	16	ดีมาก
7	4	4	4	5	17	ดีมาก
8	4	4	4	5	17	ดีมาก
9	3	4	4	5	16	ดีมาก
10	4	4	4	5	17	ดีมาก
11	3	4	4	5	16	ดีมาก
12	3	4	4	5	16	ดีมาก
13	3	4	4	5	16	ดีมาก
14	3	4	4	5	16	ดีมาก
15	4	4	4	5	17	ดีมาก
16	3	4	4	5	16	ดีมาก
17	4	4	4	5	17	ดีมาก
18	3	4	4	5	16	ดีมาก
19	2	4	4	5	15	ดีมาก
20	3	4	4	5	16	ดีมาก
21	3	4	4	5	16	ดีมาก
22	4	4	4	5	17	ดีมาก
23	2	4	4	5	15	ดีมาก
24	3	4	4	5	16	ดีมาก
25	2	4	4	5	15	ดีมาก
26	2	4	4	5	15	ดีมาก
27	2	4	4	5	15	ดีมาก
	83	105	104	128	420	
$\bar{x}$	3.07407407	3.88888889	3.851851852	4.740740741	3.885	ดีมาก

พหุ ประถมศึกษา

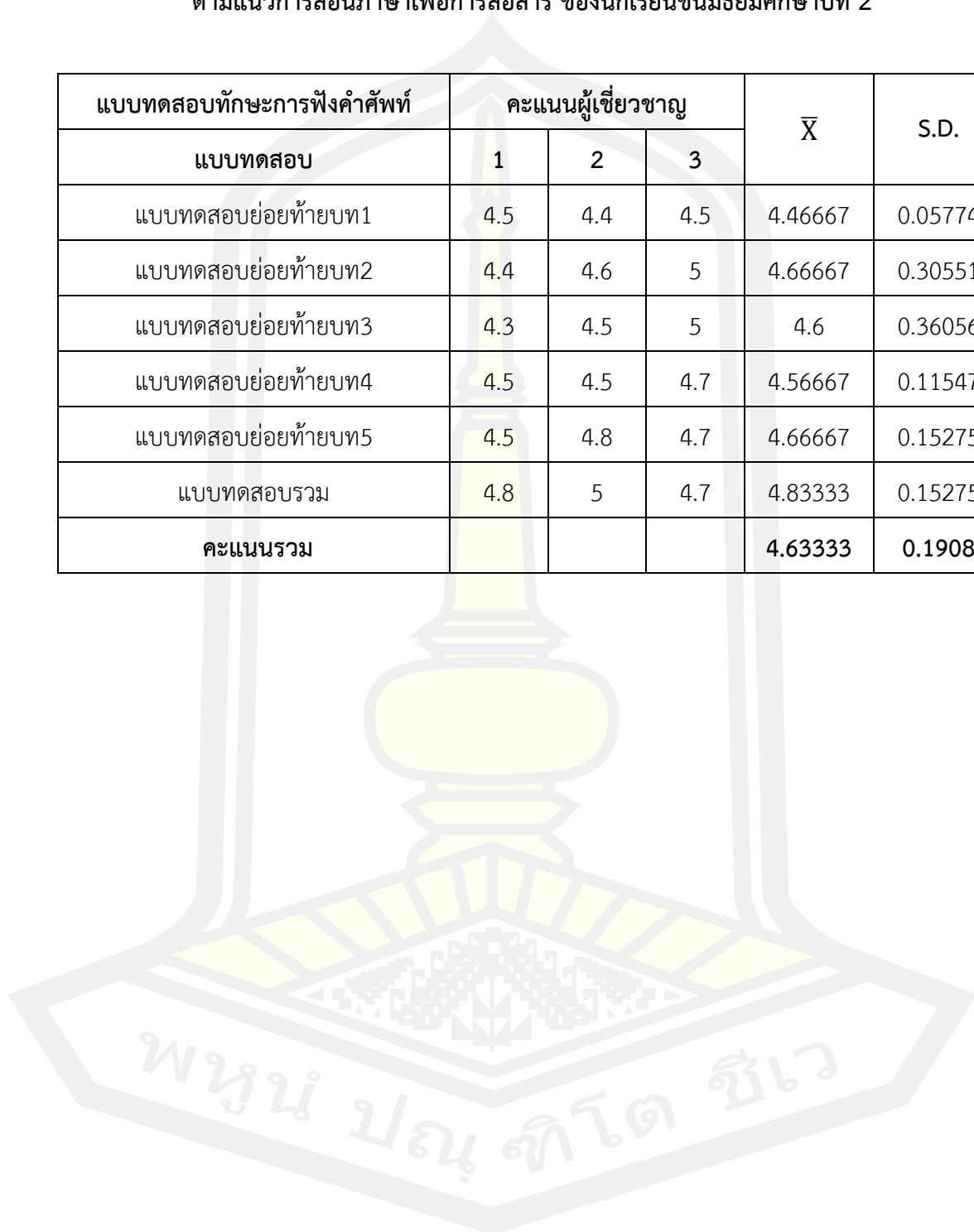
ตารางแสดงผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสาร ที่ส่งเสริมทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ยคะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			$\bar{X}$	S.D	ระดับ ความเหมาะสม
	1	2	3			
แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่ 1	4.75	4.85	5.00	4.83	0.12	มากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่ 2	4.75	4.80	5.00	4.85	0.13	มากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่ 3	4.80	4.95	5.00	4.91	0.10	มากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่ 4	4.75	4.85	4.90	4.83	0.07	มากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่ 5	4.75	4.80	5.00	4.85	0.13	มากที่สุด
รวมเฉลี่ยทั้งหมด/ระดับความเหมาะสม				4.86	0.24	มากที่สุด

ตารางแสดงผลการประเมินความเหมาะสมของแบบทดสอบทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน
ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

แบบทดสอบทักษะการฟังคำศัพท์	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ			$\bar{X}$	S.D.
แบบทดสอบ	1	2	3		
แบบทดสอบย่อยท้ายบท1	4.5	4.4	4.5	4.46667	0.05774
แบบทดสอบย่อยท้ายบท2	4.4	4.6	5	4.66667	0.30551
แบบทดสอบย่อยท้ายบท3	4.3	4.5	5	4.6	0.36056
แบบทดสอบย่อยท้ายบท4	4.5	4.5	4.7	4.56667	0.11547
แบบทดสอบย่อยท้ายบท5	4.5	4.8	4.7	4.66667	0.15275
แบบทดสอบรวม	4.8	5	4.7	4.83333	0.15275
คะแนนรวม				4.63333	0.1908

ผลวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT

ผลวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT																						
นักเรียนคนที่	ข้อ1	ข้อ2	ข้อ3	ข้อ4	ข้อ5	ข้อ6	ข้อ7	ข้อ8	ข้อ9	ข้อ10	ข้อ11	ข้อ12	ข้อ13	ข้อ14	ข้อ15	ข้อ16	ข้อ17	ข้อ18	ข้อ19	ข้อ20	total	
1	5	4	4	5	4	4	3	5	5	4	3	4	4	4	3	4	4	4	4	5	3.95238	
2	4	4	5	5	4	4	5	5	5	4	3	4	5	4	4	4	4	4	4	4	4.14286	
3	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	3	3	5	4	4	3	4	5	5	4.47619	
4	5	4	5	5	4	4	4	5	5	4	4	3	3	3	4	4	4	4	4	4	4.09524	
5	5	4	5	5	5	4	4	5	5	4	4	4	4	4	5	5	4	4	5	5	4.52381	
6	5	3	5	5	3	4	4	3	5	5	5	5	3	4	4	4	4	5	4	4	4.28571	
7	5	3	5	4	4	4	5	4	4	4	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4.66667	
8	5	5	5	5	4	4	5	4	5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4.47619	
9	5	5	5	5	4	4	4	5	3	5	4	5	5	4	4	5	4	4	3	3	5	4.57143
10	5	5	5	4	5	3	5	5	3	2	3	3	3	3	4	4	4	4	4	4	4.2381	
11	5	5	5	4	5	5	5	3	4	4	4	4	4	4	4	5	5	5	5	5	4.80952	
12	4	5	5	5	5	5	5	4	4	5	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5.14286	
13	4	5	5	3	5	4	5	4	5	4	4	5	5	5	5	4	3	4	4	4	4.71429	
14	4	4	5	3	2	3	3	3	5	5	4	5	5	5	5	5	4	4	5	5	4.66667	
15	4	5	4	4	5	5	4	3	5	5	4	5	4	4	4	4	4	4	4	4	4.7619	
16	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5	4	4	4	4	3	4	3	3	4	4	4.85714	
17	5	4	4	4	5	5	4	4	4	5	5	5	4	4	4	5	5	5	4	5	5.09524	
18	4	4	4	4	5	5	4	4	5	5	5	5	5	5	4	5	5	5	4	5	5.2381	
19	3	3	4	3	1	3	5	5	5	4	4	3	4	4	4	4	5	3	3	3	4.38095	
20	5	5	5	3	5	4	3	3	5	5	5	2	5	5	4	5	5	5	5	5	5.19048	
21	2	1	4	3	3	4	3	5	4	5	2	5	3	4	4	4	5	5	5	5	4.61905	
22	5	5	4	3	5	4	4	3	4	5	3	3	3	3	3	4	4	4	5	5	4.80952	
23	5	5	4	4	5	4	5	3	4	5	5	4	5	4	4	5	5	5	5	5	5.42857	
24	5	5	4	5	5	4	4	5	5	4	3	5	3	5	2	5	4	5	4	4	5.2381	
25	5	5	4	5	4	5	5	5	5	4	3	3	3	3	3	4	3	4	5	5	5.14286	
26	5	5	4	5	4	3	4	5	4	5	3	3	3	4	5	3	3	3	5	5	5.09524	
27	5	5	4	5	4	5	4	5	4	5	4	5	3	3	3	3	5	5	5	5	5.42857	
ค่าเฉลี่ย X	4.59259	4.37037	4.55556	4.25926	4.25926	4.18519	4.33333	4.18519	4.59259	4.44444	3.92593	4.11111	3.88889	4.18519	3.96296	4.25926	4.22222	4.25926	4.40741	4.59259	4.7425	
S.D.	0.74726	0.96668	0.50637	0.813	1.02254	0.68146	0.7338	0.87868	0.57239	0.69798	0.82862	0.9337	0.80064	0.68146	0.75862	0.6559	0.69798	0.71213	0.63605	0.57239	0.41456	

ตารางแสดงผลการประเมินทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีน กลุ่ม try-out

นักเรียนคนที่	คะแนนทำแบบทดสอบก่อนเรียน	คะแนนทำแบบทดสอบหลังเรียน
	30 คะแนน	30 คะแนน
คนที่ 1	17	30
คนที่ 2	7	15
คนที่ 3	8	27
คนที่ 4	7	25
คนที่ 5	9	24
คนที่ 6	5	20
คนที่ 7	10	24
คนที่ 8	8	24
คนที่ 9	10	26
คนที่ 10	11	27
คนที่ 11	14	23
คนที่ 12	6	29
คนที่ 13	10	25
คนที่ 14	4	15
คนที่ 15	10	23
คนที่ 16	8	21
คนที่ 17	15	30
คนที่ 18	14	30
คนที่ 19	9	19
คนที่ 20	7	19
คนที่ 21	12	14
คนที่ 22	16	30
คนที่ 23	15	29
คนที่ 24	9	21
คนที่ 25	9	21
คนที่ 26	6	24
คนที่ 27	4	16
คนที่ 28	7	14
คนที่ 29	5	12
คนที่ 30	5	7
รวม	305	660

ค่าเปรียบเทียบการทดสอบกลุ่ม try out กับกลุ่มประชากร

Group Statistics					
	group	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
score	group1	30	22.00	3.227	.589
	group2	27	23.96	3.695	.711

Independent Samples Test

		Levene's Test for Equality of Variances		t-test for Equality of Means						
		F	Sig.	t	df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
									Lower	Upper
score	Equal variances assumed	.012	.913	-2.141	55	.037	-1.963	.917	-3.800	-.126
	Equal variances not assumed			-2.126	51.986	.038	-1.963	.923	-3.816	-.110

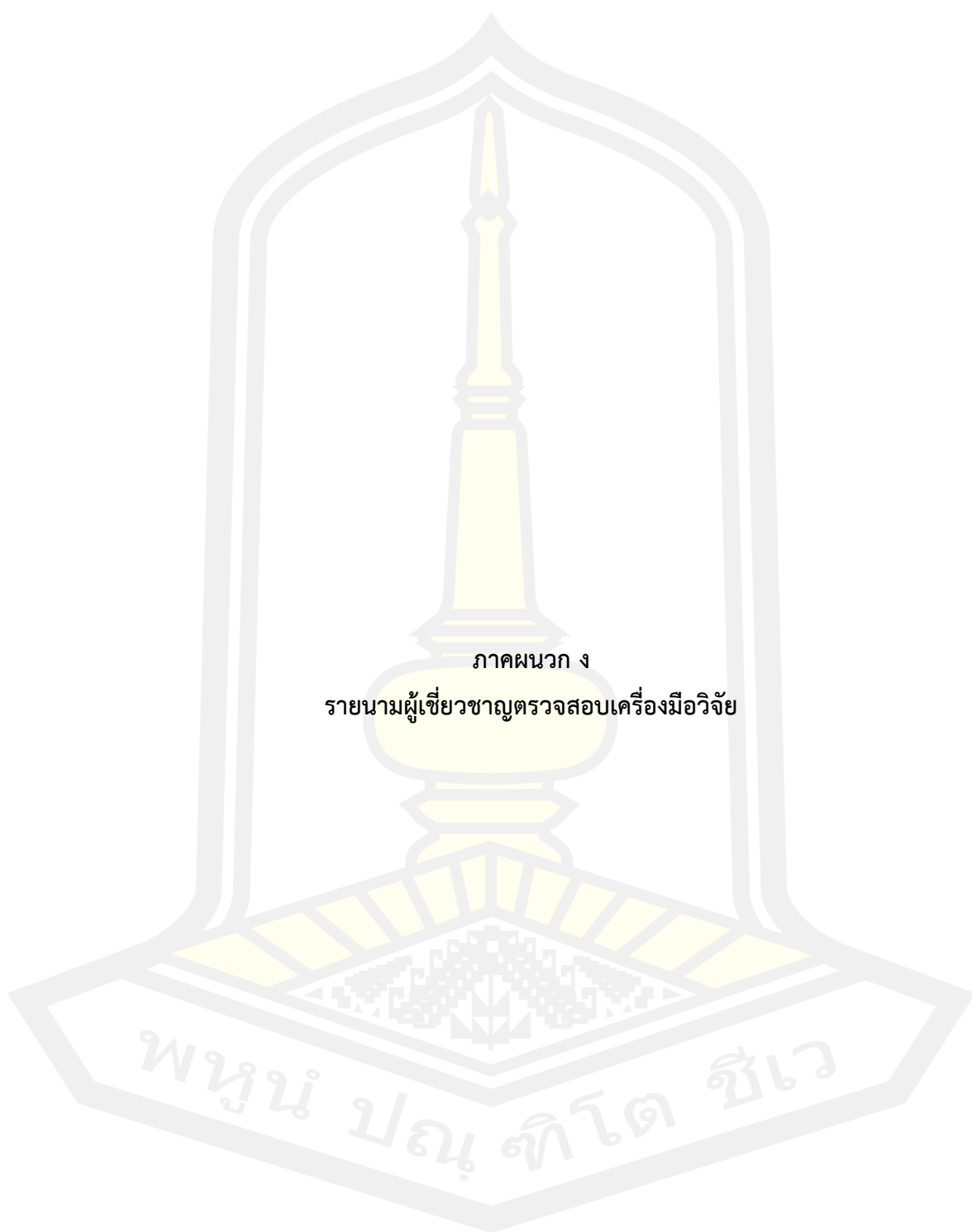
ตารางแสดงผลประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75 ตัวแรก (E1/E2) ของกลุ่ม try-out

แบบทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาจีน	N	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	E1
แบบทดสอบการฟังคำศัพท์ E1	30	30	305	74.16
แบบทดสอบการฟังคำศัพท์ E2	30	30	660	78.66

ตารางแสดงสรุปผลการประเมินทักษะการฟังคำศัพท์ภาษาจีนแต่ละด้าน ของกลุ่ม Try-out

รายการประเมิน	คะแนนรวม	ระดับความสามารถ	
		$\bar{X}$	แปลความหมาย
ด้านที่ 1 ความเข้าใจ	85	3.14	ดี
ด้านที่ 2 การจับใจความ	97	3.59	ดี
ด้านที่ 3 การรู้ความหมาย	94	3.48	ดี
ด้านที่ 4 ปฏิบัติตามคำสั่ง	119	4.40	ดี
	395	3.88	ดี

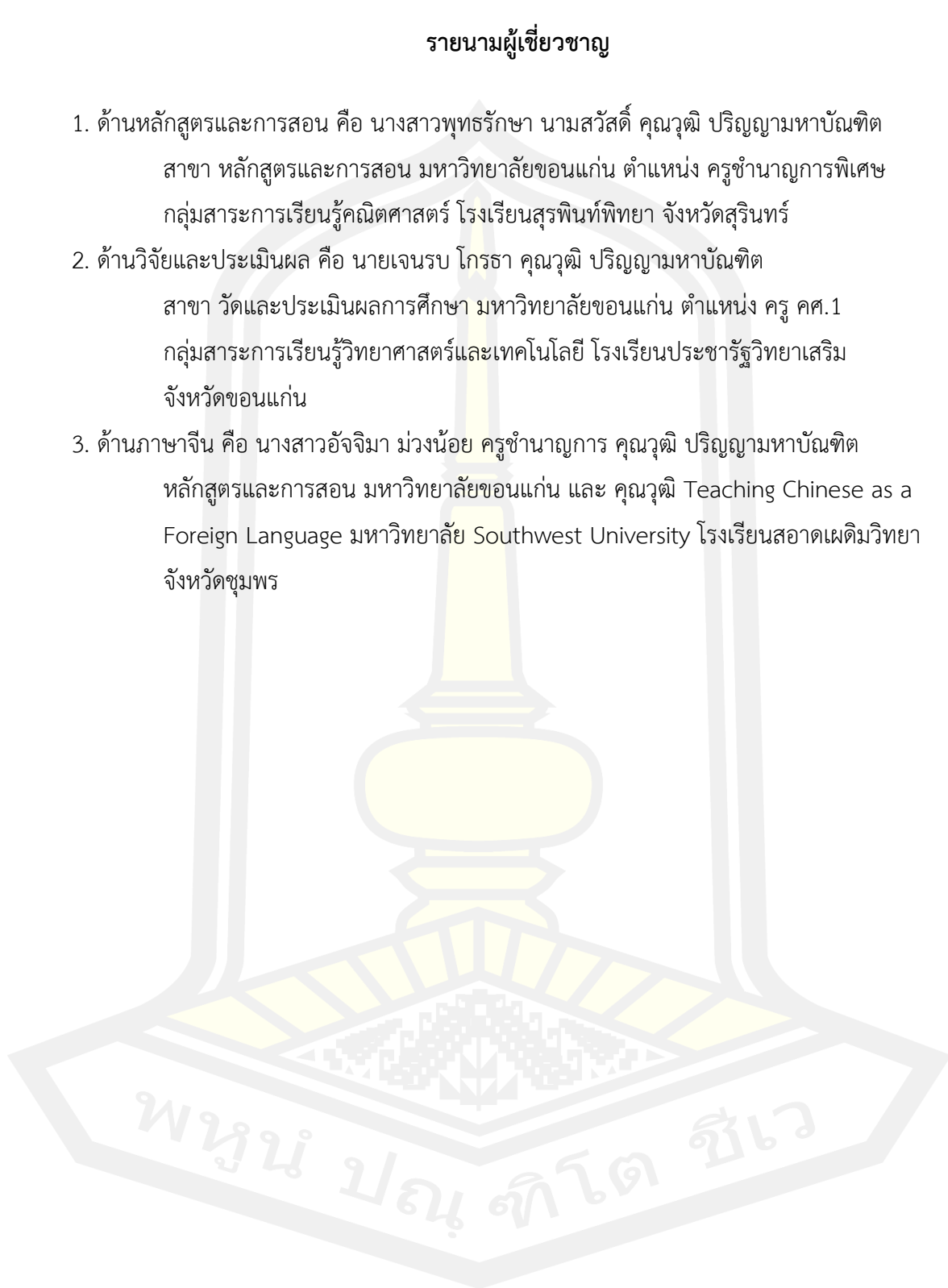

ภาคผนวก ง
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ด้านหลักสูตรและการสอน คือ นางสาวพุทธรักษา นามสวัสดิ์ คุณวุฒิ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขา หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ โรงเรียนสุรพิณพิทยาสรรพ์ จังหวัดสุรินทร์
2. ด้านวิจัยและประเมินผล คือ นายเจนรบ โกรธา คุณวุฒิ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขา วัดและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น ตำแหน่ง ครู คศ.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม จังหวัดขอนแก่น
3. ด้านภาษาจีน คือ นางสาวอัจจิมา ม่วงน้อย ครูชำนาญการ คุณวุฒิ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขา หลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น และ คุณวุฒิ Teaching Chinese as a Foreign Language มหาวิทยาลัย Southwest University โรงเรียนสอาดเผดิมวิทยา จังหวัดชุมพร

ที่ อว 0605.5(2)/ว2591

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

19 พฤศจิกายน 2564

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน นางพุทธรักษา นามสวัสดิ์

ด้วย นางสาวภาวรัตน์ เลิศพรประสพโชค นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เพื่อส่งเสริมการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี อาจารย์ ดร.อภิราตี จันทร์แสง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0965486588

ที่ อว 0605.5(2)/ว2591

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

19 พฤศจิกายน 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน นายเจนรบ โกรธา

ด้วย นางสาวฐารัตน์ เลิศพรประสพโชค นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เพื่อส่งเสริมการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี อาจารย์ ดร.อภิราตี จันทร์แสง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โนมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0965486588

ที่ อว 0605.5(2)/ว2591

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

19 พฤศจิกายน 2564

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน นางสาวอัจจิมา ม่วงน้อย

ด้วย นางสาวชนารัตน์ เลิศพรประสพโชค นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เพื่อส่งเสริมการฟังคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี อาจารย์ ดร.อภิราตี จันทร์แสง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์ โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0965486588

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นางสาวภาวรัตน์ เลิศพรประสพโชค
วันเกิด วันที่ 27 กรกฎาคม พ.ศ. 2533
สถานที่เกิด อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น
สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 227/13 หมู่ที่ 6 ถนนประชาสโมสร ซอย 50
ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น รหัสไปรษณีย์ 40000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน ครูอัตราจ้าง
สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนประชารัฐวิทยาเสริม
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาขอนแก่น
ตำบลบ้านโด้ อำเภอพระยืน จังหวัดขอนแก่น รหัสไปรษณีย์ 40320
ประวัติการศึกษา
พ.ศ. 2551 มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน
จังหวัดขอนแก่น
พ.ศ. 2557 ปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.)
สาขาวิชาการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ
มหาวิทยาลัยขอนแก่น
พ.ศ. 2565 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.)
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูน ปณ จิต ชีวะ